

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

A Beautiful
WEDDING

A Beautiful Disaster Novella

WELCOME
to Fabulous
LAS VEGAS
NEVADA

JAMIE
MCGUIRE

AUTHOR OF THE BESTSELLING SENSATION
BEAUTIFUL DISASTER

A Beautiful
WEDDING

JAMIE McGUIRE

Kétféle borítóval jelent meg, gondoltam, nem bánjátok, ha mindkettő itt van.

*Egy gyönyörű
esküvő*

ELSŐ FEJEZET

Alibi

Abby

Éreztem, hogy jön: a növekvő, kitartó nyugtalanság, ami a bőröm alá kúszik. Minél kevésbé akartam foglalkozni vele, annál elviselhetetlenebbé vált: viszketés, amit vakargatni kell, egy sikoly, ami felszínre akar törni. Apám azt mondta, a kényszer, hogy elfusson, amikor a dolgok elromlóban voltak, olyan, mint a tikkelés, a védekező mechanizmus jellegzetes Abernathy-tulajdonság. Megéreztem pillanatokkal a tűz előtt, és most is ezt érzem.

Travis szobájában ülve, csak pár órával a tűz után, a szívem zakatolt, az izmaim rángatóztak. A gyomrom az ajtó felé húzott, azt mondta, menjek; el innen, bárhova, csak el. De életemben először nem akartam egyedül menni. Alig voltam képes figyelni a hangra, amit annyira szerettem, amikor elmondja, mennyire félt, hogy elveszít, és hogy mennyire közel volt a meneküléshez, amikor mégis az ellenkező irányba rohant, hozzám. Annyi ember halt meg, néhányuk idegen az Államiról, de voltak srácok, akiket láttam a menzán, a teremben, másik bunyókon.

Mi valahogyan túléltek, egyedül ücsörögtünk a lakásában, és próbáltuk mindezt feldolgozni. Félelmet éreztem, bűntudatot... azok miatt, akik meghaltak, mikor mi élünk. Olyan volt, mintha a tüdőmben pókháló lenne, és lángok, és képtelen lettem volna elűzni az orromból a szénné égett emberi bőr avas szagát. Erőteljes volt, hiába zuhanyoztam le, még mindig itt volt, elkeveredve a szappan menta, és levendula illatával, amivel le akartam dörzsölni. És persze a hangokat sem lehet elfelejteni. A szirénák, a jajveszékelés, az aggódó, rettegő beszélgetések, és a helyszínre érkező emberek sikoltozása, amikor rájöttek, hogy a barátaik még bent vannak. Mind egyformák voltak, korommal borítva, ugyanazzal a rémült, kétségbeesett arckifejezéssel. Egy rémálom volt.

Annak ellenére, hogy küzdenem kellett, hogy figyeljek rá, hallottam, amikor ezt mondta:

- Az egyetlen, amitől félek, Galamb, az az élet nélküled.

Nagyon is szerencsések voltunk. Még Vegas legsötétebb zugában is, amikor Benny verőemberei megtámadtak, valahogy akkor is előnyben voltunk. Travis legyőzhetetlen volt. De a Kör részeseként, segíteni, megszervezni egy bunyót közel sem biztonságos körülmények közt, ez okozta a megszámlálhatatlanul sok egyetemista kölyök halálát... ez olyan csata volt, amiben még Travis Maddox sem nyerhetett. A kapcsolatunk olyan sok mindent kibírt, de Travis

most komolyan veszélyben volt, hogy börtönbe megy. Még ha egyelőre nem is tudja, ez volt az egyetlen akadály, ami közénk állhatott. Az egyetlen, amit nem irányíthattunk.

- Akkor semmitől sem kell félned. – mondtam. – Örökké együtt maradunk.

Felsóhajtott, majd a hajamba nyomta az ajkát. Nem hittem, hogy lehetséges ennyire sokat érezni egy ember iránt. Megvédett. Most rajtam volt a sor, hogy megvédjem.

- Ez az – mondta.

- Micsoda?

- Abban a pillanatban tudtam, amikor megláttalak, hogy van benned valami, amire szükségem van. Most derült ki, hogy mégsem benned van. Csak te vagy az, akire szükségem van.

A bensőm elolvadt. Szerettem őt. Szerettem őt, és meg kellett tennem bármit, hogy biztonságban tudjam.

Akármit – nem számít, mekkora örültség. Csak az kellett, hogy rábeszéljem.

Felé hajoltam, az arcomat a mellkasára fektettem.

- *Ránk* van szükséged, Trav. Minden értelmét veszti, ha nem vagyunk együtt. Észrevetted már?

- Hogy észrevettem-e? Egy éve csak ezt hajtogatom! Most már végleges. Bigék, bunyók, szakítás, Parker, Vegas... még tűzvész is... a kapcsolatunk bármit kibír.

- Vegas? – kérdeztem.

Ebben a pillanatban megformálódott a leghülyébb terv a fejemben, de a dolog azonnal értelmet nyert, ahogy meleg barna szemébe néztem. Azok a szemek mindennek értelmet adnak. Az arcát, és a nyakát még mindig korom fedte, elkeveredve az izzadtsággal, emlékeztetve rá, mennyire közel voltunk ahhoz, hogy mindent elveszítsünk.

Az agyam kattogott. Csak indokra volt szükségünk, és máris kint lehetünk az ajtón öt percen belül. Ruhákat ott is vehetünk. Minél előbb megyünk, annál jobb. Senki sem hinné, hogy két ember elrepül közvetlenül egy ilyen hatalmas tragédia után. Annak nem lenne értelme, és pontosan ezért kellett ezt tennünk.

Kellően messze kell vinnem innen Travis-t, egy különleges okból. Valami hihető, még akkor is, ha örült okból. Szerencsére az örültség közel sem állt távol Travis-től és tőlem, és lehetséges, hogy a nyomozók átgondolják, hogy a tucatnyi tanú, akik látták Travis-t küzdeni a Keaton Hall pincéjében azon az estén – ha bizonyítékuk van arra, hogy órákkal később Vegasban voltunk, hogy összeházasodjunk. Teljességgel hülyeség volt, de nem tudtam, mi mást tehetnék. Nem volt időm jobb tervvel előállni. Már így is el kellett volna tűnnünk.

Travis várakozva nézett rám, várt, hogy feltétel nélkül elfogadja, bármilyen örültség is csúszik ki a számon. Az isten verje meg, nem veszíthetem el most, nem, amikor annyi mindennel megküzdöttünk ezért a pillanatért. Bárki mércéjéhez képest is, túlságosan fiatalok voltunk, hogy összeházasodjunk, túl

kiszámíthatatlanok. Hányszor bántottuk a másikat menetközben, kiabáltunk egymással az egyik percben, hogy aztán együtt zuhanjunk az ágyba a következőben? De épp most láttuk, mennyire törékeny az élet. Ki tudhatja, mikor jön el a vég, és szippantja magával egyikünket? Elszántan néztem rá. Ő az enyém volt, és én az övé. Ha mindent tudtam volna, akkor is csak ez a két dolog számított volna.

A szemöldökét ráncolta.

- Igen?

- Megfordult már a fejedben, hogy visszamenjünk?

Felszaladt a szemöldöke.

- Szerintem nem jó ötlet, ami engem illet.

Hetekkel ezelőtt összetörtem a szívét. Még frissen élt az emlékeimben, ahogy Travis üldözte America kocsiját, amikor rájött, hogy vége. Úgy tervezte verekedni fog Benny-nek Vegasban, de én nem akartam visszamenni oda. Még miatta sem. Megjárta a poklot, míg külön voltunk. Térden állva könyörögte vissza magát, de én annyira ragaszkodtam ahhoz, hogy soha nem megyek vissza Nevadába, hogy elsétáltam. Totális seggfej lennék, ha arra kérném, menjünk vissza. Az egyik felem azt kívánta, küldjön el a pokolba, amiért szóba hoztam, de ez volt az egyetlen tervem, és kétsége voltam esve.

- És ha csak egyetlen éjszakára mennénk? – csak egyetlen éjszakára volt szükségünk. Csak *valahol máshol* kellett lennünk.

Zavartan nézett körül a szobájában, a sötétben keresve a választ, amit úgy gondolta, hogy hallani akarok.

- Egy éjszakára? – tisztán látszott, hogy fogalma sincs, mit feleljen. Valószínűleg azt gondolta, hogy tesztelem, de az egyetlen dolog, amit akartam tőle, hogy igent mondjon.

- Vegyél feleségül –tört ki belőlem.

Az ajka elnyílt, néma nyögés tört fel belőle. Egy emberöltőt vártam, mire felfelé görbült, és az ajkát az enyémre tapasztotta. A csókja több száz újabb érzelmet sikoltott. Az agyam szinte szétrobbant a megkönnyebbülés, és rettegés keltette gondolatok csatájától. Működni fog. Összeházasodunk, Travis-nek lesz alibije, és minden rendben lesz.

A pokolba is!

Francba! A picsába! *Basszus!*

Férjhez fogok menni.

Travis

Abby Abernathy egy dologról volt híres: nem volt Testbeszéde. Képes elkövetni egy bűntényt, úgy hogy közben, úgy mosolyog, mint máskor,

szemrebbenés nélkül hazudik. Csak egy ember van a világon, akinek lehetősége van kiismerni ezt a Testbeszédet, és ennek az embernek rá kellett jönnie, ha kezdeni akart vele valamit. (ez a „Testbeszéd”-dolog nagyon nem biztos, de nem tudtam értelmesebben lefordítani)

Ez én vagyok.

Abby elvesztette a gyerekkorát, én pedig az anyámat, szóval két ilyen embernek, akiknek küzdeniük kellett, hogy közös nevezőre jussanak, ugyanaz volt a történetünk. Ez lehetőséget adott nekem, és miután megteszem, túlléphetek az elmúlt pár hónapon. Rájöttem a válaszra:

Abby Testbeszéde olyan, amilyen senkinek nincs. A legtöbb ember számára talán érthetetlen, számomra teljesen érthető. Az, ami hiányzott belőle, az árulta el őt. A nyugalom a szemében, a lágy mosolya, ellazult vállai, jelezték nekem, hogy valami baj van.

Ha nem ismertem volna jobban, azt hittem volna, hogy ez a mi boldog befejezésünk, de ő készült valamire. A terminálban ülve, miközben vártuk, hogy felszállhassunk a Vegasi járatra, és Abby szorosan hozzám kuporodott, tudtam, hogy könnyű lenne figyelmen kívül hagyni. Folyamatosan felemelte a kezét, hogy megnézhesse a gyűrűt, amit vettem neki, és sóhajtozott. Egy középkorú nő szemben velünk az újdonsült menyasszonyomat figyelte, és mosolygott, talán azokról az időkről ábrándozott, amikor még előtte is ott állt az élet. Nem tudta, mit jelentenek valójában ezek a sóhajok, de nekem volt ötletem.

Nehéz volt boldognak lenni attól, amire készültünk, hogy közben annak a sok halálnak a kísértete a fejünk fölött lebegett. De, tényleg, szó szerint a fejünk fölött lebegett. A falra függesztett tévén a helyi hírek mentek. A tűzről volt szó, élő adásban, a futófeliratban pedig a legfrissebb adatok gördültek végig a képernyőn. Megkérdezték Josh Farney-t. Korom borította, és borzalmasan festett, de örültem, hogy kijutott. Amikor a bunyó előtt láttam, alaposan be volt állva. A legtöbben, akik a körbe jönnek, vagy részek, vagy valami mással dobják fel magukat, amíg várnak rám, és az ellenfelemre, és fogadásokat kötnek. Amikor a lángok kezdtek elszabadulni a teremben, mindenkinek az ereiben megindult az adrenalin – épp eléggé, hogy a legrészegebbek is kijózanodjanak.

Azt kívántam, bárcsak ne történt volna ez. Olyan sokakat veszítettünk el, és ez nem olyasmi, amit az ember akar az esküvője előtt. Tapasztalatból tudom, hogy egy tragédia emléke nem helyénvaló.

Ehhez kapcsolni egy olyan dátumot, amit évről évre meg fogunk ünnepelni, mindig eszünkbe fogja juttatni mindezt. A francba, még mindig hordták kifelé a testeket, és én úgy viselkedtem, mintha ez csak valami kellemetlenség lett volna.

Voltak szülők, akik nem is sejtették még, hogy soha többé nem látják a gyerekeiket.

Ez az önző gondolat felébresztette a bűntudatomat, és ez elvezetett a hazugsághoz. Mégis elképesztő csoda, hogy mi ketten összeházasodunk. De nem akartam, hogy Abby azt higgye, hogy kurvára kimerült vagyok, ahhoz is, hogy megtegyük. Ismerve őt, félreértené, és meggondolná magát. Így hát rá figyeltem, és arra, amit tenni készültünk. Olyan normális, mindjárt-okádok-annyira-ideges-vagyok vőlegény akarok lenni, hiszen ő nem is érdemel kevesebbet. Nem ez lenne az első eset, amikor úgy tettem, mintha nem érdekelne valami, amit pedig nem tudok kivenni a fejemből. Az élő bizonyíték épp hozzám fészkel magát.

A tévéképernyőn a műsorvezetőnő a Keaton Hall előtt állt, két kézzel fogta a mikrofont, a szemöldöke közt ránc húzódott.

„... amit az áldozatok családjai majd megkérdeznek: ki a felelős? Visszaadom neked a szót, Kent.”

Hirtelen az émelygés valóssá válik. Olyan sokan haltak meg, és természetes, hogy valakit felelőssé tesznek ezért. Adam hibája volt? Vajon börtönbe megy? Vagy akár én? Magamhoz öleltem Abby-t, és a hajába csókoltam. Egy nő a pult mögött felkapta a mikrofont, és beszélni kezdett, a térdem pedig irányíthatatlanul remegni kezdett. Ha nem leszünk hamarosan a gépen, felkapom Abby-t elrohanok Vegasba. Úgy éreztem hamarabb odaérnék, mint a repülő. A légitársaság embere tájékoztatott minket, hogy elfoglalhatjuk a járatot, a hangja felerősödött, majd elhalkult, ahogy valószínűleg milliomodszor felolvasta a kézzel írt bejelentést. Úgy hangzott, mint a tanár azokban a *Peanut*-rajzfilmekben (pl. Charlie Brown, szerintem nincs magyar neve): unott, monoton, és képtelenség megérteni.

Az egyetlen dolog, aminek értelme volt, a gondolat, ami folyamatosan ismétlődött a fejemben: Azon voltam, hogy a férje legyek a második nőnek, akit valaha szerettem.

Hamarosan itt az idő.

Francba! A picsába, ja! Basszus, igen!

Meg fogok nőszülni!

MÁSODIK FEJEZET

Az út vissza

Abby

Megbámultam a csillogó követ az ujjamon, és megint felsóhajtottam. Ez nem egy könnyed sóhaj volt, amit egy fiatal, friss menyasszony ad ki, amikor megnézi a meglehetősen nagy gyémántot. Ez gondolatokkal teli sóhaj volt. Nehéz, gondolatokkal terhes, és még inkább elgondolkodtatott, még több terhes gondolatot szülve. De nem gondoltam meg magam. Nem maradhatunk távol egymástól. Amit tenni készültünk, az elkerülhetetlen, és Travis Maddox olyan módon szeretett engem, amilyenről a legtöbb ember csak álmodik. A sóhaj aggodalommal, és reménnyel teli volt, a hülye tervem miatt. Annyira akartam, hogy Travis biztonságban legyen, hogy az már szinte kézzel fogható volt.

- Fejezd ezt be, Gal! – mondta Travis. – Ideges leszek tőle.

- Ez csak... olyan nagy dolog.

- Minden rendben lesz. – felelte visszaülve. Előttünk egy üzletember állt, aki halkán beszélt a mobilján, és egy idősebb pár. A légitársaság alkalmazottja a kapu melletti pultnál állt, és belebeszélte valamibe, ami CB rádiónak tűnt. Csodálkoztam, miért nem használnak szabványmikrofont. A nő bemondott pár nevet, aztán lehajolt, és elrakta a kütyüt valahova a pult hátuljába.

- Pörgős utunk lesz – szólalt meg Travis. Bal karját a székem támláján pihentette, a hüvelykujjával a vállamat simogatta. Próbálta megjátszani, hogy nyugodt, de fel-le járó térde elárulta.

- A gyémánt túlzás. Folyamatosan azt érzem, hogy ki fognak rabolni. – mondtam.

Travis elnevette magát.

- Először is, rohadtul senki nem fog hozzád nyúlni. Másodszor, ez a gyűrű a te ujjadra készült. Tudtam, amikor megláttam...

- Tisztelt utasaink, az *American Airlines* 2477-es Vegasi járatán keresnénk három önkéntest, aki egy későbbi járatot választana. Cserébe felajánlanánk egy,egy évre szóló utazási utalványt, ami az indulástól érvényes.

Travis rám nézett.

- Nem.

- Sietsz? – kérdezte önelégült vigyorral az arcán.

Előrehajoltam, és megcsókoltam.

- Ami azt illeti, igen – felnyúltam, és letöröltem egy kis koromfoltot az orra alól, amit zuhanyzáskor kihagyott.

- Kösz, bébi - mondta, és szorosan az oldalához húzott. Körülnézett, felszegte az állát, a szeme ragyogott. Olyan remek hangulatban volt, amilyennek nem láttam azóta, hogy megnyerte a fogadásunkat. Mosolyra készítetett.

Nyálas, vagy nem, jó érzés volt, hogy ilyen nagyon szeretnek, és akkor és ott eldöntöttem, hogy nem fogok bocsánatot kérni érte. Vannak rosszabb dolgok az életben, mint ennyire korán rátalálni a lelkitársadra, és különben is, mi lehet a túl korán?

- Egyszer beszélgettem a mamámmal rólad - mondta Travis, miközben balra nézett, ki a hatalmas üvegfalon. Még sötét volt. Akármit is látott, az nem a túloldalon volt.

- Rólam? Ez nem lehet teljesen... lehetetlen?

- Nem igazán. Azon a napon volt, amikor meghalt.

Adrenalin zúdult elő onnan, ahonnan az adrenalin zúdul, és átsöpört a testemen, elárasztva az ujjaimat a kezemen, és a lábamon. Travis még sosem beszélt nekem az anyjáról. Sokszor akartam kérdezni róla, de akkor eszembe jutott az az émelyítő érzés, ami nálam is előjött, amikor valaki az anyámról kérdezett, ezért sosem tettem.

- Azt mondta - folytatta -, hogy keressem meg azt a lányt, akiért érdemes harcolni. Azt, amelyiket nem kapom meg könnyen.

Kissé zavarban éreztem magam, találgattam, hogy ez azt jelenti, hogy én voltam a borsó a matrac alatt? Igazából az voltam, de nem ez volt a lényeg.

- Azt mondta, hogy soha ne adjam fel a küzdelmet, és nem is tettem. Igaza volt. - mély levegőt vett, úgy tűnt, hagyja, hogy a gondolat a csontjaiba hatoljon.

Az ötlet, hogy Travis hitt abban, hogy én voltam az a nő, akiről az anyja beszélt, hogy elfogadott, olyan együttérzést keltett bennem, amit még sosem éreztem. Diane, aki majdnem tizenhét évvel ezelőtt távozott, olyan szeretetet ébresztett bennem, amelyet még a saját anyám iránt sem éreztem.

- Szeretem az anyukádat - mondtam, és a mellkasához hajoltam.

Lenézett rám, majd egy kis szünet után a hajamba csókolt. Nem láttam az arcát, de a hangjából hallottam, mekkora hatással volt ez rá.

- Ő is szeretett volna téged. Semmi kétségem felőle.

A nő megint a CB-be beszélt.

- Az *American Airlines* 2477-es Vegasi járat utasainak figyelmét kérném: Hamarosan megkezdjük a beszállást. Először azok, akiknek segítségre van szükségük, majd a kisgyerekesek, aztán kezhetnek beszállni az első osztály, és a business osztály utasai.

- És mi van a különösen fáradtakkal? - kérdezte Travis felállva. - szükségem lenne egy kurva Red Bullra. Talán át kéne tetetnünk a jegyünket holnapra, ahogy terveztük.

Felvontam a szemöldököm.

- Gondod van azzal, hogy ilyen gyorsan Mrs. Travis Maddox szeretnék lenni?

Megrázta a fejét, és felsegített.

- A francba, dehogy! Csak még mindig sokkos állapotban vagyok, ha tudni akarod. Csak nem akarom, hogy elsiesd, mert attól félsz, hogy meggondolod magad.

- Talán attól félek, hogy te gondolod meg magad.

Travis összevonta a szemöldökét, és az ölelésébe rántott.

- Ezt nem gondolhatod komolyan. Tudhatnád, hogy semmit sem akarok jobban.

Lábujjhegyre álltam, és megpusziltam az ajkát.

- Azt hiszem, készen állunk, hogy felszálljunk erre a Vegasi gépre, hogy összeházasodjunk, ez az, amire gondolok.

Travis magához szorított, és izgatottan végigcsókolt az arcomtól, a kulcscsontomig. Kuncogni kezdtem, amikor a nyakamat csikizte, és még hangosabban nevettem, amikor felemelt a földről. Még egyszer utoljára megcsókolt, mielőtt felkapta a csomagomat, leengedett, és a kezemnél fogva vezetett a vonalhoz.

Megmutattuk a szállókártyánkat, és kéz a kézben lesétáltunk a szállófolyosón. A légikísérő vetett ránk egy pillantást, és mindentudó mosollyal nézett. Travis a helyünkhöz vezetett, és hagyta, hogy leüljek, a fejünk fölötti tárolóba tette a kézipoggyászokat, és mellém zuhant.

- Talán jó lenne, ha aludnánk kicsit az úton, de nem vagyok biztos benne, hogy menni fog. még mindig nagyon fel vagyok pörögve.

- Az előbb mondtad, hogy kéne egy Red Bull.

A gödröcskéje elmélyült, ahogy mosolygott.

- Hagyd abba, hogy mindenre figyelsz, amit mondok. Valószínűleg a következő fél évben, semminek sem fogom látni az értelmét, amíg próbálom felfogni aényt, hogy megkaptam mindent, amit csak akartam.

Hátra húzódtam, és a szemébe néztem.

- Trav, ha kíváncsi vagy, hogy miért sietek ennyire a feleséged lenni... amit mondtál, az csak az egyik ok a sok közül.

- Igen?

- Igen.

Elhelyezkedett az ülésben, majd a fejét a vállamra fektette, néhányszor beleszagolt a nyakamba, mielőtt ellazította magát. A számát a homlokához érintettem, aztán kinéztem az ablakon, vártam, hogy a többi utas is beszálljon, és csendben imádkoztam, hogy a pilóta siessen eltűnni innen a francba. Még sosem voltam ennyire hálás, az utánózhatatlan pókerarcomért. Fel akartam állni, hogy ráüvöltssek mindenkire, üljön már le, és a pilótára, hogy vigyen már föl minket, de még azt is megtiltottam magamnak, hogy mocorogjak, és igyekeztem ellazítani az izmaimat.

Travis ujjai megtalálták az utat az enyémekhez, és összefonta őket. A lélegzete felforrósította azt a pontot, ahol a vállamhoz ért, és melegséggel árasztotta el az egész testemet. Néha csak szerettem volna elmerülni benne. Belegondoltam, mi történne, ha nem működne a tervem. Travis-t letartóztatják, bíróság elé kerül, és a legrosszabb forgatókönyv szerint: börtönbe küldik. Tudván, hogy lehetséges, hogy hosszú időre elszakítanak tőle, úgy éreztem az ígéret, hogy örökké vele leszek, nem tűnik elégnek. A szemem megtelt könnyel, egy elszabadult, és legördült az arcomon. Gyorsan letöröltem. Átkozott kimerültség, mindig sokkal érzékenyebbé válok ilyenkor.

A többi utas elpakolta a csomagjait, bekapcsolták az öveiket, és mindezt úgy tették, hogy fogalmuk sem volt arról, a mi életünk örökre meg fog változni.

Elfordultam, és kinéztem az ablakon. Az egyetlen dolog, ami a fejemben zakatolt, hogy minél hamarabb hagyjuk el a földet.

- Gyerünk már! – suttoztam.

Travis

Könnyű volt ellazulni, amikor Abby nyakának hajlatában pihentettem a fejem. A haja még enyhén szaglott a füsttől, és a kezei pirosak, és duzzadtak voltak attól, ahogy próbálta kifeszíteni a pince ablakát. Próbáltam elűzni a képet a fejemből: korommal fedett arcát, rettegő szemeit, amik kivörösödtek az irritáló füsttől, és kiemelkedtek a körülöttük lévő fekete maszatból. Ha nem maradtam volna ott, talán nem jut ki. Az élet Abby nélkül olyan volt, mintha nem lenne élet. Még csak bele sem akartam gondolni, hogy így veszítsem el. Eljutni egy rémálom-szerű helyzetből egy olyanba, amiről álmodtam, keserves élmény, de ahogy ott feküdtem Abby mellett, miközben a gép zümmögött, és a légikísérő pléhpfával mondta a mondandóját a mikrofonon keresztül, valahogy megkönnyítette az egész átmenetet.

Abby ujjaiért nyúltam, és összefűztem az enyémeikkel. Az arca annyira finoman ért a fejemhez, hogy ha figyeltem volna arra, hogy melyik kallantyúval tudom meghúzni a mentőmellény kioldóját, akkor valószínűleg észre sem veszem az apró érzélem megnyilvánulását.

Néhány hónap leforgása alatt, ez a csöppnyi nő itt mellettem az egész világommá vált. Elképzeltem, mennyire gyönyörű lesz az esküvői ruhájában, hazatérve majd figyelem, ahogy a sajátjára alakítja a lakást, megvesszük az első kocsinkat, és csináljuk a mindennapi unalmas dolgokat, amiket a házaspárok tesznek, mint a mosás, bevásárlás – együtt. Elképzeltem, ahogy felsétál a színpadra a diplomájáért. Aztán mindketten munkát keresünk, és valószínűleg családot alapítunk. Ez három-négy évnnyire volt. Mindkettőnknek csonka családja volt, de tudtam, hogy Abby pizok jó anya lesz. Elgondoltam,

hogyan fogok reagálni a hírre, amikor robbantja, hogy terhes, és már most kicsit elérzékenyültem tőle.

Nem mindig lesz napsugaras, és szivárványos, de megküzdve a göröngyös úton, a legjobbat hozzuk ki belőle, és jó sok buktatón vagyunk túl, hogy tudjam, meg tudjuk oldani.

A jövőre gondolva, amelyben Abby pocakos, mert az első gyermekünket várja, a testem ellazult a kényelmetlen ülésben, és elaludtam.

Mit kerestem itt? A füstszag csípte az orromat, és a távoli sírás, meg a sikolyok hangjától meghűlt bennem a vér, pedig izzadság ömlött le az arcomon. Újra a Keaton Hall belsejében voltam.

- Galamb? – üvöltöttem. Köhögtem, a szemem meresztgettem, mintha az segített volna, hogy átlássak a sötétségen. – Galamb!

Már volt ilyen érzésem ezelőtt. A pánik; az igazi halálfélelem keltette adrenalin. A halál csak pillanatokra volt, de én nem gondoltam bele, milyen érzés lehet megfulladni, vagy élve elégni. Csakis Abby-re gondoltam. Hol lehet? Jól van? Hogy menthetném meg őt?

Egy magányos ajtó került az utamba, megvilágítva a közeledő lángoktól. Elfordítottam a kilincset, és benyomultam egy tízszer tíz méteres szobába. Csupán négy betonfal. Egy ablak. Lányok kisebb csoportja, és néhány srác álltak a távolabbi falnál, próbálták elérni az egyelten menekülési lehetőséget.

Derek, az egyik szövetségi testvérem az egyik lányt tartotta, aki kétségbeesve próbálta elérni az ablakot.

- Megvan, Lindsey? – morogta zihálva.

- Nem! Nem érem el! – zokogta, fölfelé karmolászva. Egy izzadságtól nyirkos rózsaszín Sigma Kappa pólót viselt.

Derek biccentett a barátjának. Nem tudtam a nevét, de együtt jártunk az egyik humán órára.

- Emeld fel Emily-t, Todd! Ő magasabb!

Todd lehajolt, és összefűzte az ujjait, de Emily a falhoz simult, teljesen leledmedt a félelemtől.

- Emily, gyere ide!

Az arca összenyomódott, úgy nézett ki, mint egy kislány.

- Az anyukámat akarom – nyöszörögte.

- A picsába. Gyere. Ide! – utasította Todd.

Miután egy pár másodpercig eltartott, hogy összeszedje a bátorságát, Emily ellökte magát a faltól, és felmászott Toddra. A srác felnyomta, de ő sem érte el.

Lainey figyelte, ahogy a barátja az ablak felé nyúl, észrevette a közeledő lángokat, ökölbe szorította a kezét a mellkasa előtt. Olyan szorosan préselte össze, hogy remegtek.

- Próbálkozz, Emily!

- Próbálkozzatok másfelé – mondtam, de nem hallottak meg. Talán már próbáltak sok másik utat, és ez volt az egyetlen ablak, amit találtak. Berohantam a sötét folyosóra és körülnéztem. Zsákutca volt. Nem volt hova futnunk.

Visszamentem, és próbáltam kitalálni valamit, hogy mentsem magunkat. Mocskos lepedők borították a tartalék bútorokat, amik a fal mellett sorakoztak, a tűz most ezeket használta fel ösvényként. Ösvényként egyenesen a szoba felé, ahol voltunk.

Hátráltam pár lépést, aztán a mögöttem álló srácok felé fordultam. A szemük tágra nyílt, és a falhoz hátráltak. Lainey megpróbált felmászni a betonfalra, hogy kijusson ebből a totális horrorból.

- Láttátok Abby Abernathy-t? – kérdeztem. Nem hallottak meg. – Hé! – üvöltöttem újra. Egyik kölyök sem ismert fel. Odalépkedtem Derekhez, és ráívalltam. – Hé! – egyenesen átnézett rajtam, a tűz irányába, rettegés ült az arcán. A többiekre néztem. Ők sem láttak.

Zavarodottan sétáltam oda a falhoz, és felugrottam. Megpróbáltam elérni az ablakot, és amikor kint térdeltem a földön, benéztem. Derek, Todd, Lainey, Lindsey és Emily még mindig bent voltak. Próbáltam kinyitni az ablakot, de nem mozdult. Azért is tovább próbálkoztam, remélve, hogy egy pillanatban felpattan, és kihúzhatom őket.

- Tartsatok ki! – üvöltöttem. – Segítség! – üvöltöttem megint, remélve, hogy valaki meghallja.

A lányok összeölelkeztek, és Emily jajveszékelésbe kezdett.

- Ez csak egy rossz álom. Ez csak egy rossz álom. Ébredj! Ébredj! – hajtogatta folyamatosan a lány.

- Fogd meg az egyik lepedőt, Lainey! – mondta Derek – Tekerd fel, és tedd az ajtó aljához!

Lainey odamászott, lehúzott egy lepedőt az asztalról. Lindsey segített neki, aztán figyelte, ahogy Lainey kétségbeesve eltorlaszolja az ajtó alját. Mindketten visszahúzódtak, miközben az ajtót nézték.

- Csapdában vagyunk – mondta Todd Dereknek.

Derek válla megzuhan, Lainey odasétált hozzá, és két kezébe fogta a srác mocskos arcát. Egymás szemébe bámultak. Sűrű, fekete füst szivárgott be az ajtó alatt, és árasztotta el a szobát.

Emily az ablak felé ugrott.

- Emelj fel, Todd! Ki akarok jutni! Ki akarok jutni innen!

Todd legyőzött arkifejezéssel figyelte, ahogy ugrált.

- Mami! – sikoltotta Emily. – Anyukám, segíts! – szemét az ablakra szegezte, de még mindig átnézett rajtam.

Lindsey Emily felé nyúlt, de nem ért hozzá.

- Sss... – mondta, próbálta vigasztalni onnan, ahol állt. A kezével eltakarta a száját, és köhögni kezdett. Toddra nézett az arcát könnyek szántották.

- Meg fogunk halni.

- Nem akarok meghalni! – sikoltotta Emily, még mindig ugrálva.

Ahogy a füst megtöltötte a szobát, én folyamatosan ütöttem az ablakot. Az adrenalin hihetetlen lehetett, mert nem éreztem, ahogy a kezem az üveget csapkodja, bár minden létező erőmet beleadtam.

- Segítség! Segítsen már valaki! – üvöltöttem, de senki sem jött.

A füst gomolygott, majd kiszivárgott az ablakon, és a köhögés, meg a sírás elhalt.

A szemem felpattant, és körülnéztem. A repülőn voltam Abby-vel, a kezeimmel markoltam az ülés karfáját, és a testemben minden izom megfeszült.

- Travis? Te izzadsz – mondta Abby. Megérintette az arcomat.

- Jól leszek – feleltem, sietve kikapcsoltam az övemet. A gép hátuljához rohantam, feltéptem a mosdó ajtaját, majd bezártam magam mögött. Felhúztam a mosdó karját, vizet fröcsköltem az arcomba, aztán csak bámultam a tükörbe, és figyeltem, ahogy a vízcseppek, lecsorognak, és lecsöpögnek a pultra.

Miattam voltak ott. Tudtam, hogy a Keaton nem biztonságos, és tudtam, hogy túl sok ember zsúfolódott abba a pincébe, mégis hagytam, hogy megtörténjen. Hozzájárultam rengeteg halálhoz, most meg egy gépen ülök Las Vegas felé. Milyen kibaszott baj volt velem?

Visszamentem Abby mellé, és becsatoltam magam.

Engem bámult, és azonnal észrevette, hogy valami baj van.

- Mi van?

- Az én hibám.

Megrázta a fejét, és lehalkította a hangját.

- Nem. Ne csináld ezt!

- Nemet kellett volna mondanom. Egy biztonságosabb helyet kellett volna javasolnom.

- Nem tudhattad, mi fog történni. – körbepillantott, megbizonyosodva róla, hogy senki sem figyel. – Ez borzalmas. Brutális. De nem akadályozhattuk meg. Nem változtathatunk rajta.

- Mi lesz, ha letartóztatnak, Abby? Mi lesz, ha börtönbe csuknak?

- Ssss – mondta, arra emlékeztetve, ahogy Lindsey próbálta nyugtatni Emily-t az álmomban. – Ez nem fog megtörténni. – suttogta. A szeme határozott volt; eltökélt.

- Talán meg kéne.

HARMADIK FEJEZET

Szerencsés

Abby

Amikor a repülőgép kerekei földet értek a McCarran Nemzetközi Repülőtér kifutóján, Travis végre lehiggadt, és a vállamra hajolt. Las Vegas ragyogó fényei már tíz perce láthatóak voltak, irányfényként jelezve nekünk mindazt, amit gyűlöltem – és mindazt, amit akartam.

Travis lassan összeszedte magát, gyorsan kipillantott az ablakon, mielőtt megcsókolta a vállam csúcsát.

- Megérkeztünk?

- Viva. Gondoltam visszaaludnál. Hosszú napunk lesz.

- Kizárt, hogy azután az álom után visszaaludjak – mondta nyújtózkodva. – Nem biztos, hogy valaha akarnék még aludni.

Ujjaimmal megszorítottam az övét, gyűlöltem ilyen összetörtnek látni. Nem beszélt az álmáról, de nem volt nehéz kitalálnom, merre járt, míg aludt. Érdekelt volna, hogy bárki, aki kijutott a Keaton-ból, képes lesz-e úgy lehunyni a szemét, hogy ne látná a füstöt, és a rettegő arcokat. A gép megérkezett a kapuhoz, a SEAT BELT fény kialudt, és az utastér fényei felkapcsoltak, jelezve mindenki számára, hogy felállhat, és leveheti a kézipoggyászait. Mindenki sietett, bár senki sem jutott ki előbb annál, mint akik az előtte lévő sorban ültek.

Csak ültem, türelmet tettem, figyeltem, ahogy Travis felállt, és kihúzta a csomagunkat. A pólója felcsúszott, ahogy felnyúlt, felfedve megnyúló, majd összehúzódó hasizmát, ahogy levette a táskákat.

- Van nálad ruha?

Megráztam a fejem.

- Gondoltam, majd itt kerítek egyet.

Egyet biccentett.

- Ja, fogadnék, hogy hatalmas választékuk van. Jobb választás a Vegas-i esküvő, mint az otthoni.

- Én is pontosan így gondolom. – Travis felém nyújtotta a kezét, és segített megtenni a két lépést a székek közti sorra. – Csodásan nézel ki, nem számít, mit veszel fel.

Megcsókoltam az arcát, és felvettem a csomagomat, ahogy a sor megindult. Követtük a többi utast le a kapun át a terminálba.

- Déjà vu – suttogetta Travis.

Ugyanezt éreztem. A félkarú rablók dalolták szirén-dalukat, és ragyogó színekben villództak, álságosan szerencsét, és pénzt ígérve. Az utolsó alkalommal, hogy Travis és én itt voltunk, könnyű volt kiszúrni a házasodni készülő párokat, és kíváncsi voltam, hogy rajtunk is ennyire látszik-e.

Travis megfogta a kezem, ahogy elhaladtunk a csomagkiadó mellett, majd követte a TAXI feliratú jelzést. Az automata ajtó kinyílt, és mi kiléptünk az éjszakai sivatagi levegőre. Még mindig fojtogatóan forró, és száraz volt. Belélegeztem a forróságot, és hagytam, hogy Las Vegas átjárja minden porcikámat.

Hozzámenni Travis-hez a legnehezebb legkönnyebb dolog lesz, amit valaha is tettem. Fel kellett ébresztenem azokat a részeket magamban, melyek beleolvadtak ennek a városnak a legsötétebb bugyraiba, hogy véghezvihessem a tervem. Ha Travis sejtené, hogy ezt nem azért az okért teszem, amit rá akartam bízni, soha nem hagyná, hogy végigcsináljam, Travis-t nem lehet könnyen átverni, és ami a legrosszabb, sokkal jobban ismert bárkinél; tudta, mire vagyok képes. Ha lemondanám az esküvőt, és távol tartanám Travis-t a börtöntől, anélkül, hogy tudná, miért, az lenne életem legnagyobb blöffje.

Még úgy is, hogy kikerültük a csomagjaikra várók tömegét, hosszú sor volt a taxiknál. Felsőhajtottam. Mostanra házasoknak kéne lennünk. Még sötét volt, de már eltelt öt óra a tűz óta. Nem engedhetünk meg több késlekedést.

- Gal? - Travis megszorította a kezem. - Jól vagy?

- Persze - feleltem, és megráztam a fejem. - Miért?

- Egy kicsit... feszültnék tűnsz.

Megvizsgáltam magam; hogyan álltam, milyen az arckifejezésem, bármit, ami felkelthette a gyanúját.

A vállaim annyira be voltak feszülve, hogy szinte a fülemig felértek, ezért kényszerítettem magam, hogy ellazítsam.

- Csak készen állok.

- Hogy végigcsináld? - kérdezte, a szemöldöke kissé összeszaladt. Ha jobban átgondolom, bele sem vágok az egészbe.

- Trav - mondtam, és a karomat a dereka köré fontam. - Ez az én ötletem volt, emlékszel?

- Mint az utolsó alkalom, amikor Vegasba jöttünk. Emlékszel, az hogy végződött?

Felnevettem, de aztán borzalmasan éreztem magam. A függőleges vonal, amit a szemöldöke formázott, amikor összehúzta, most elmélyült. Ez nagyon fontos volt a számára. Amilyen nagyon szeretett, az legtöbbször elsőpró volt, de a mai este más volt.

- Igen, sietek. Te nem?

- De igen, viszont valami nem oké.

- Csak ideges vagy. Hagyd abba az aggodást!

Az arca ellágyult, és megölelt.

- Rendben. Ha azt mondod, jól vagy, akkor elhiszem neked.

Tizenöt hosszú perccel később a sor elejére értünk. Egy taxi húzott a járda mellé, és megállt. Travis kinyitotta nekem az ajtót, bemásztam a hátsó ülésre, és arrébb csúsztatva vártam, hogy ő is beszálljon.

A taxisofőr hátranézett a válla fölött.

- Villámlátogatás?

Travis elhelyezte maga előtt a padlón az egy szem csomagunkat.

- Könnyedén utazunk.

- A Bellagio-ba legyen szíves – mondtam higgadtan, igyekeztem kizárni a hangomból a türelmetlenséget.

Olyan szöveggel, amit nem értettem, valami vidám, bolondos dallam zümmögött a hangszórókban, miközben kihajtottunk a reptérről a főútra. A fényeket már kilométerekreől látni lehetett, mielőtt elértük volna a szállodát.

Amikor megérkeztünk a Strip-re, láttam az emberfolyamot, ami fel-le vándorolt az út két oldalán. A kora hajnali időpont ellenére a járdák zsúfolásig voltak aggregációkkal, alvó babát babakocsiban tologató nőkkel, jelmezbe öltözött emberekkel, akik aprópénzért modellt álltak, és üzletemberekkel – láthatóan kellően ellazulva.

Travis a vállamra tette a karját, hozzásimultam, és próbáltam nem tizedszer is az órára lesni.

A taxi behúzott a Bellagio előtti körforgalomba, és Travis előrehajolt a bankjegyekkel, hogy kifizesse a sofőrt. Aztán kihúzta a gurulós táskánkat, és rám várt. Kimásztam, megfogtam a kezét, majd a betonra léptem. Mintha nem is hajnal lett volna, az emberek sorban álltak a taxiállomásnál, hogy eljussanak a különböző kaszinókba, néhányan épp visszatértek, integetve, és nevetve egy hosszú, ivászáttal töltött éjszaka után.

Travis megszorította a kezem.

- Tényleg itt vagyunk.

- Ja! – feleltem, és behúztam őt. A mennyezet felháborítóan díszes volt. A lobbyban mindenki égne emelt orral ácsorgott.

- Mégis mit...? – kérdeztem Travis felé fordulva. Hagyta, hogy húzzam, miközben ő is a mennyezetet bámulta.

- Nézd, Gal! Ez... wow! – mondta, teljesen elámulva a hatalmas túlszínezett virágtól, ami odafönt volt.

- Ja! – feleltem, és a recepciós pult felé taszigáltam.

- Bejelentkeznénk – mondtam. – És szükségünk lenne egy listára a környékbeli kápolnákról.

- Melyikről? – kérdezte a férfi.

- Bármelyikről. Szépről. Éjjel-nappal nyitva tartóról.

- Megoldhatjuk. Csak be kell jelentkezniük ide, aztán a portás segít önöknek a kápolnával, a műsorral, bármivel, amit szeretnének.

- Remek – mondtam, és győzedelmes vigyorral fordultam Travis felé. Még mindig a mennyezetet bámulta. – Travis! – szóltam, és meghúztam a karját.

Megfordult, és végre felébredt a hipnotikus állapotból.

- Igen?
 - Odamennél a portáshoz, és elkérnéd a kápolnák listáját?
 - Igen? Úgy értem, igen. Meg tudom tenni. Melyiket?
- Kurtán felnevettem.
- Közeli. Egész éjjel nyitva tartó. Elegáns.
 - Vettem – mondta. Megpuszilta az arcom, mielőtt a gurulós bőröndöt a portáspulthoz húzta.
 - Maddox néven foglaltunk – mondtam, és előhúztam egy darab papírt. – itt van a visszaigazolásunk száma.
 - Ó, igen. Van egy szabad nászutas lakosztályunk, ha szeretnének magasabb kategóriát.
- Megráztam a fejem.
- Ez jó lesz – Travis a terem másik végében volt, és a pult mögött álló férfival beszélt.
- Együtt tanulmányoztak egy katalógust, neki pedig széles mosoly ült az arcán, miközben a férfi a különböző helyszíneket mutogatta.
- Add, hogy sikerüljön – motyogtam az orrom alatt.
 - Elnézést, mit mondott, asszonyom?
 - Ó, semmit – feleltem, ahogy a férfi visszafordult a számítógéphez.

Travis

Abby mosolyogva odahajolt, amikor arcon csókoltam, aztán tovább intézte a bejelentkezést, miközben én odakocogtam a portáshoz, hogy lecsapjak egy kápolnára. Jövendőbeli feleségemre pillantottam, hosszú lábait remekül alátámasztotta a túsarkú cipő, ami az amúgy is csodás lábait, még szebbé tette. A könnyű, vékony blúz épp annyira volt áttetsző, hogy elkeseredettnek éreztem magam, amiért megláttam alatta a szűk topot. Kedvenc napszemüvege a kedvenc kalapjának a tetejére tolva, és karamellhajának néhány hosszú tincse, kissé hullámosan attól, hogy magától száradt meg, miután zuhanyozott, most kiomlott a kalap alól. Istenem, ez a nő kibaszottul szexi. Még csak nem is próbálkozott, és minden, amit akartam, ott volt egyben a lényében. Most, hogy jegyesek voltunk, már nem is tűnt annyira mocsadék dolognak belegondolni.

- Uram? – szólalt meg a portás.
 - Ó, igen. Hé – feleltem, vettem egy utolsó pillantást Abby-re, mielőtt teljes figyelmemet a fickónak szenteltem. – Keresnék egy kápolnát. Egész éjjel nyitva tartót. Elegánsat.
- Elmosolyodott.

- Természetesen, uram. Van itt néhány a Bellagio-ban is. Valóban gyönyörűek, és...

- Az véletlenül sem történhet meg, hogy Elvis betoppan a kápolnába, igaz? Úgy képzeltem, ha Vegasban házasodunk össze, akkor vagy Elvis adjon össze minket, vagy legalább hívjuk meg őt, tudja.

- Nem, uram bocsásson meg, de a Bellagio kápolnáiban nem tudunk felajánlani Elvis imitátort. Viszont kinézhetek pár telefonszámot önnek, amit felhívhat, és kérheti, hogy jelenjen meg egy az esküvőjükön. És hát természetesen itt van mindjárt, a világhírű Graceland Kápolna, ha azt szeretné. Vannak olyan ajánlataik, melyekhez Elvis imitátor tartozik.

- Elegáns?

- Biztos vagyok benne, hogy tökéletesen elégedett lesz.

- Oké, akkor az lesz. És amilyen gyorsan csak lehet.

A portás elmosolyodott.

- Sietős a dolog?

Vigyorogni kezdtem, aztán észrevettem, hogy már így is mosolygok, valószínűleg eddig is ezt tettem, akár egy idióta, amióta ideléptem a pulthoz.

- Látja ott azt a lányt?

Rápillant. Gyorsan. Tisztelettel. Máris kedvelem őt.

- Igen, uram. Ön szerencsés ember.

- A francba is, az vagyok. Le tudja szervezni az esküvőt két... esetleg három órán belül? A menyasszonyomnak össze kell szednie pár dolgot, és aztán készen áll.

- Ez nagyon figyelmes öntől, uram. – a férfi megnyomott néhány gombot a billentyűzetén, aztán megragadta az egeret, körbemozgatta, majd klikkelt néhányszor. A mosolya lehervadt, ahogy koncentrált, aztán újra felragyogott az arca, amikor végzett. A nyomtató zúgni kezdett, majd átnyújtott nekem egy papírt.

- Parancsoljon uram. Gratulálok. – felemelte a kezét, és összezsáptá, mintha a győztes lottószelvényt nyújtotta volna át éppen.

NEGYEDIK FEJEZET

Három óra

Travis

Abby megfogta a kezem, és húzott maga után, ahogy átvágtunk a kaszinón a liftek felé. Szedtem a lábamat, és igyekeztem körülnézni, mielőtt felmentünk az emeletre. Még csak néhány hónap telt el azóta, hogy utoljára Vegasban voltunk, de ezúttal sokkal kevésbé volt stresszes. Egy sokkal jobb indok miatt jöttünk. Abby még kíméletlenül hivatalos üzemmódban volt, annyi időt sem hagyott, hogy egy kicsit jól érezzem magam az asztalok között. Gyűlölte Las Vegas, és jó okkal, amitől csak még inkább felmerült bennem a kérdés, miért döntött úgy, hogy idejövünk, de addig, amíg küldetésnek tekinti, hogy a feleségem legyen, én nem vitázom vele.

- Trav - fortyant föl. - A liftek arra... vannak... - taszított rajtam párat a célja felé.

- Vakáción vagyunk, Gal. Most már nyugodj le!

- Nem, összeházasodunk, és kevesebb, mint huszonnégy óránk van rá, hogy megcsináljuk.

Megnyomtam a gombot, és behúztam magunkat oldalra a tömeg mellett felszabaduló helyre. Nem kellett volna, hogy meglepjen, mennyi ember van itt az éjszaka végén, közel a napkeltéhez, de még egy ilyen keménytökű diákszövetségi srácot is, mint én, lenyűgözött, ami itt van.

- Még mindig nem tudom elhinni - mondtam. A számhoz húztam az ujjait, és megcsókoltam.

Abby még mindig a liftajtó fölé nézett, és figyelte a csökkenő számokat.

- Már említetted - felnézett rám, és a szája sarka fölfelé görbült. - Hidd el, bébi! Itt vagyunk.

A mellkasom megemelkedett, ahogy megtelt levegővel, felkészülve, hogy hosszú sóhajjal kiengedjem. A friss emlékeimben, de talán még soha nem éreztem, hogy a csontjaim, és az izmaim ennyire ellazultak volna. A gondolataim könnyűek voltak. Furán éreztem magam attól, hogy ezeket érzem, tudva, hogy mit hagytunk magunk mögött a kampuszon, ugyanakkor felelősnek is éreztem magam. Zavaró volt, nyugtalanító, az egyik pillanatban boldognak éreztem magam, a másikban bűnözőnek.

Hasadék nyílt a liftajtók közt, aztán lassan szétcsúsztak egymástól, engedve, hogy az utasok kiáramoljanak a folyosóra. Abby és én együtt szálltunk be a kis gurulás csomagunkkal. Egy asszonynak hatalmas táskája volt, méretes

bőröndje, ami kétszer akkora volt, mint a miénk, és négykerekű utazótáskája, amibe legalább két kisgyerek belefért volna.

- Ideköltözik? – kérdeztem. – Tök szuper. – Abby a bordáim közé nyomta a könyökét.

A nő hosszan rám nézett, majd Abby-re, aztán francia akcentussal megszólalt.

- Nem – félrenézett, láthatóan nem örült, hogy hozzá beszélek.

Abby és én egymásra néztünk, a szeme tágra nyílt, némán üzenve: *Hű, micsoda ribanc!* Próbáltam nem nevetni. A francba, szerettem ezt a nőt, és szerettem, hogy tudom, mire gondol, anélkül, hogy egy szót is kellett volna mondania.

A francia nő bólintott.

- Megnyomná a harmincötödik emeletet, kérem? – majdnem a Penthouse. Hát persze.

Amikor a liftajtó kinyílt a huszonnegyedik emeleten, Abby és én kiléptünk a díszes szőnyegre, kissé elveszve kóvályogni kezdtünk, mint minden ember, aki a hotelszobáját keresi. Végül a folyosó végén, Abby becsúsztotta a kulcskártyát, majd gyorsan kihúzta.

Az ajtó kattant, a lámpa zöldre váltott. Bent voltunk.

Abby fölkapcsolta a lámpát, áthúzta a táskáját a fején, és a hatalmas méretű ágyra dobta. Rám mosolygott.

- Szép.

Elengedtem a bőrönd fogantyúját, hagytam, hogy lecsússzon a helyére, és a karomba vontam Abby-t.

- Igen. Itt vagyunk. Amikor majd később ebben az ágyban alszunk, már férj, és feleség leszünk.

Abby a szemembe nézett, mélyen, elgondolkodva, aztán a kezébe fogta az arcom egyik felét. A szája sarka fölfelé görbült.

- Igen, azok leszünk.

Nem kezdhettem belegondolni, milyen gondolatok kavaroghatnak a gyönyörű sötét szemei mögött, mert az elgondolkodó kifejezés szinte azonnal eltűnt.

Lábujjhegyre állt, és megpuszilta a számát.

- Mikor lesz az esküvő?

Abby

- *Három óra?* – igyekeztem laza maradni, bár az egész testem meg akart feszülni. Túl sok időt vesztegetünk el, és nekem nincs módom elmagyarázni Travis-nek, miért muszáj gyorsan túl lennünk rajta.

Túl lennünk rajta? Tényleg így érzek ezzel kapcsolatban? Talán nem csak azért volt, mert Travis-nek hihető alibire volt szüksége. Talán attól féltem, hogy gyáva nyúl módjára kihátrálnék, ha túl sok időm lenne átgondolni, mire is készülünk.

- Aha - felelte Travis. - Gondoltam, kell neked némi idő, hogy ruhát szerezz, és megcsináld a hajad, meg az összes csajos szarságot. Rosszul... rosszul hittem?

- Nem. Nem, rendben van. Gondolom, csak arra számítottam, hogy ideérünk, és már megyünk is. De igazad van.

- Nem a Red-be megyünk Gal. Összeházasodunk. Tudom, hogy nem templomi, de azt gondoltam, hogy...

- Igen - megráztam a fejem, és egy pillanatra lehunytam a szemem, aztán felnéztem rá - Igen, igazad van. Sajnálom. Lemegyek, keresek valami fehérét, aztán visszajövök, és felkészülök. Ha itt nem találok semmit, átmegyek a Crystals-ba, ott több bolt van.

Travis odasétált hozzám, és néhány centire tőlem megállt. Pár pillanatig figyelt, elég hosszan, hogy feszengeni kezdjek.

- Mondd el - kérte csendesen. Nem számít, mennyire szerettem volna félremagyarázni, épp eléggé ismert ahhoz, hogy tudja - pókerarc ide, vagy oda - hogy titkolok előle valamit.

- Azt hiszem, csak azt látod rajtam, hogy kimerültem. Majdnem huszonnégy órája nem aludtam.

Felsóhajtott, megcsókolta a homlokomat, majd a mini hűtőhöz lépett. Lehajolt, majd amikor visszafordult, két kis dobozos Red Bullt tartott a kezében.

- Probléma megoldva.

- A vőlegényem egy zseni.

Átnyújtotta nekem az egyik dobozt, majd a karjába vont.

- Ez tetszik.

- Hogy zseninek tartalak?

- Hogy a vőlegényed vagyok.

- Tényleg? Ne szokd meg. Három órán belül már máshogy foglak hívni.

- Az új név még jobban tetszik.

Elmosolyodtam, figyeltem Travis-t, ahogy kinyitja a fürdőszobaajtót.

- Amíg te ruhát vásárolsz, addig újra lefürdök, megborotválkozom, és próbálok találni valamit, amit felvehetek.

- Szóval nem leszel itt, amikor visszajövök?

- Szeretnéd, hogy itt legyek? A Graceland kápolnában lesz a szertartás, igaz? Arra gondoltam, hogy majd csak ott találkozunk.

- Valahogy megnyugtatóbb lenne, ha találkoznánk előtte a kápolnánál, felöltözve, és készen arra, hogy az oltárhoz vonuljunk.

- Szeretnél három órán át egymagad csavarogni Vegasban?

- Itt nőttem fel, emlékszel?

Travis egy pillanatra elgondolkodott.

- Jesse még mindig üzletvezetőként dolgozik?

Felvontam a szemöldököm.

- Nem tudom. Nem beszéltem vele. De az egyetlen kaszinó, amelyiknek a közelébe kerülök, a Bellagio-ban van, és nekem épp elég keresztülmenni rajta a szobánkhöz.

Travis elégedettnek tűnt a válasszal, és biccentett.

- Ott találkozunk. – rám kacsintott, majd becsukta a fürdőszoba ajtaját.

Felkaptam az ágyról a táskámat a kulcskártyát, és miután vetettem egy pillantást a fürdőszobára, felkaptam Travis mobilját az éjjeliszekrényről.

Megnyitottam a névjegyeket, és rányomtam a névre, amire szükségem volt, átküldtem az adatokat SMS-ben a sajátomra, majd töröltem az üzenetet, amint átért. Épp amikor letettem a telefont, kinyílt a fürdőszoba ajtaja, és Travis jelent meg egy szál törölközőben.

- A házassági engedély? – kérdezte.

- A kápolna különdíjért elintézi.

Travis bólintott, megkönnyebbültnek tűnt, és újra becsukta az ajtót.

Felrántottam a szobaajtót, és elindultam a lift felé, közben az új számot tárcsáztam.

- Kérlek, vedd fel! – suttogtam. A lift kinyílt, fiatal nők tömegét tárva elém, talán pár évvel voltak idősebbek nálam. Kacarásztak, a szavaik összemosódtak, egyik felük az éjszakájáról beszélt, a másik fele azon tanakodott, hogy lefeküdjön, vagy fent maradjon, nehogy lekéssék a járatukat hazafelé.

- Vedd fel, a francba! – motyogtam az első csöngetés után. Három csengéssel később bekapcsolt a hangposta.

Trent-et hívtad. Tudod a dolgod.

- Uhh! – morogtam, és leejtettem a kezem a combomhoz. Az ajtó kinyílt, és egyenesen a Bellagio boltjai felé mentem.

Miután átverekedtem magam a túl csicsás, túl ócska, túl csipkés, túl gyöngyös és túl... mindenfélén, végül megtaláltam: a ruhát, amit viselni akartam, amikor Mrs. Maddox-á válok. Fehér volt, természetesen, koktéluha. Mesés, finom, igazi, kivéve a csónak nyakat, és a fehér selyemövet, ami körbefutott a derekán. A tükör előtt álltam, és alaposan megvizsgáltam minden vonalat, és részletet. Gyönyörű volt, és én is gyönyörűnek éreztem benne magam. Néhány óra múlva ott fogok állni Travis Maddox mellett, figyelem, ahogy a szeme issza a ruhám minden részletét.

A fal mentén sétáltam, és a számos fátylat nézegettem. Miután a negyediket is felpróbáltam, és visszatettem a helyére, ideges lettem. Egy fátyol túlságosan jellegzetes. Túl ártatlan. A figyelmemet megragadta egy másik kirakat, és odaléptem. Hagytam, hogy az ujjaim végigfussanak a különböző strasszokon, gyöngyökön, köveken és a fémes hajcsatokon. Ezek kevésbé voltak finomak, sokkal inkább... én voltam. Több darab is ki volt téve erre az asztalra, de

folyamatosan visszatértem egy különlegeshez. Volt benne egy kis ezüst fésű, és a többi része több tucatnyi, különböző méretű hegyikristállyal volt díszítve, amik valahogy pillangóalakot formáztak. Nem tudtam, miért, de a kezembe fogtam, és biztos voltam benne, hogy ez a tökéletes.

A cipők a bolt hátuljában voltak. Nem volt nagy választék, de szerencsére én sem vagyok túl válogatós, így felkaptam az első ezüstpántos magassarkút, amit megláttam. Két pánt ment le az ujjaimhoz, és kettő fogta a bokámat, és egy csomó gyöngy rejtette a tartópántot. Szerencsére volt nekik készleten hatos méret, és már csak az utolsó tétel volt hátra a listámon: az ékszer.

Egy egyszerű, de elegáns gyöngy fülbevalót választottam. A felső részén, ami a fülemhez ért, volt egy apró cirkónia-kő, épp eléggé csillogó a különleges alkalomra, és egy hozzá illő nyaklánc. Soha életemben nem akartam feltűnő lenni. Természetes, hogy az esküvőm sem változtathat ezen.

Eszembe jutott az első alkalom, amikor Travis előtt álltam. Izzadt volt, félmeztelen, és zihált, engem pedig Marek Young vére borított. Csak hat hónapja volt, és most összeházasodunk.

És én tizenkilenc éves vagyok. Mindössze tizenkilenc.

Mi a fenét művelek?

A pénztárnál álltam, figyeltem, ahogy a pénztáros kinyomtatta a ruha, a cipő, a hajtű, és az ékszer számláját, és igyekeztem nem rosszul lenni.

A vöröske a pult mögött, letépte a számlát, és mosolyogva átadta nekem.

- Csodálatos a ruha. Jól választott.

- Köszönöm. - feleltem. Nem tudom, hogy visszamosolyogtam, vagy sem. Hirtelen megszédültem, elsétáltam, és a szatyrot a mellkasomhoz szorítottam.

Miután gyorsan beugrottam egy ékszerboltba, hogy megvegyem Travis-nek a fekete titán jegygyűrűt, vetettem egy pillantást a mobilomra, majd visszalöktem a táskámba. Jó időt futottam.

Amikor besétáltam a kaszinóba a táskám vibrálni kezdett. A lábam közé fogtam a szatyrot, és értenyúltam. Két csengetés után kutató ujjaim egyre kétségbeesettebben kotorásztak, és löktek félre mindent az útból, hogy időben felvehessem a telefont.

- Hello? - recsegetem. - Trent?

- Abby? Minden rendben?

- Ja - leheltem, miközben leültem a földre a legközelebbi nyerőgép mellett. - Rendben vagyunk. És te?

- Cami-nél voltam. Nagyon megviselte a tűz. Sok törzsvendégét vesztette el.

- Jaj, istenem, Trent. Annyira sajnálom. Nem tudom elhinni, annyira valószínűtlen - feleltem, a torkom összeszorult. - Olyan sokan voltak. A szüleik talán még nem is tudják. - a kezembe temetem az arcom.

- Igen - sóhajtott, fáradtnak tűnt. - Olyan most ott, mint egy háborús zónában. Mi ez a zaj? Egy játéktérben vagy? - a hangja undorról árulkodott, mintha már tudná a választ, és nem hinné el, hogy ennyire érzéketlenek vagyunk.

- Mi? – kérdeztem. – Istenem, dehogy. Mi... mi csak felpattantunk egy Vegas-i gépre.

- *Hogy mi?* – nyögte feldühödve. Vagy csak összezavarodva. Nem igazán tudtam. Nyugtalan volt.

Összerezzenem a hangjában rejlő rosszállástól, tudtam, hogy ez csak a kezdet. Megvolt az okom. Félre kellett tennem az érzéseimet, amennyire csak tudtam, amíg véghez nem viszem azt, amire készülök.

- Csak hallgass meg! Ez fontos. Nincs sok időm, és szükségem van a segítségedre.

- Rendben. Miben?

- Ne beszélj, csak figyelj! Megígéred?

- Abby, ne játszadozz. Mondd már, az istenit!

- Tegnap este rengetegen ott voltak a bunyón. Egy csomóan meghaltak. Valakinek ezért börtönbe kell mennie.

- És azt hiszed, Travis lesz az?

- Ő és Adam, igen. Talán John Savage is, és még mások, akikről azt hiszik, benne voltak a szervezésben. Hála istennek, hogy Shepley nem volt a városban.

- Mit tegyünk?

- Megkértem Travis-t, hogy vegyen feleségül.

- Huh... rendben. És ez hogy a pokolba segít rajta?

- Vegasban vagyunk. Talán, ha bizonyítani tudjuk, hogy távol voltunk, és összeházasodtunk, és még az a pár tucat részeg szövetségi testvér azt is vallja, hogy ott volt a bunyón, annyira örültségnek fog hangzani, hogy jogos kétség merüljön fel.

- Abby – sóhajtotta.

Zokogás fojtogatta a torkomat.

- Ne kezd! Ha azt is hiszed, hogy nem működik, akkor se mondd, oké? Ez volt az egyetlen, amit ki tudtam találni, és ha rájön, miért csinálom, akkor nem megy bele.

- Még szép, hogy nem. Abby, tudom, hogy félsz, de ez örültség. Nem mehetsz hozzá csak azért, hogy távol tartsd a bajtól. Amúgy sem fog működni. Nem jöttetek el, míg véget nem ért a bunyó.

- Mondtam, hogy ne mondd ezt!

- Sajnálom. Ő sem akarná ezt. Azt akarná, hogy azért menj hozzá, mert ezt akarod. Ha valaha is rájön, összetöri a szívét.

- Ne károgj, Trent! Működni fog. Legalább ad neki egy esélyt. Ez egy esély, igaz? Jobbak a lehetőségei, mint voltak.

- Gondolom – felelte legyőzötten.

Felsóhajtottam, és bölintottam, szabad kezemmel eltakartam a számat. Könnyek homályosították a látásomat, és kaleidoszkóppá alakították a kaszinó padlóját. Egy kis lehetőség jobb, mint a semmi.

- Gratulálok! – mondta Trent.

- Gratula! – mondta a háttérből Cami. A hangja fáradtnak tűnt, és rekedtnek, de még így is tudtam, hogy őszinte.

- Köszönöm. Küldd a híreket! Tudasd, ha ólálkodnának a ház körül, vagy ha hallasz valamit a nyomozásról.

- Meglesz... amúgy kurvára fura, hogy a kisöcsénk lesz az első, aki megnősül.

Kurtán felnevettem.

- Fogadd el!

- Baszd meg! És szeretlek.

- Én is szeretlek, Trent.

Két kézzel tartottam a telefont az ölemben, és figyeltem az elhaladó embereket, akik megbámultak. Egyértelműen az érdekelte őket, miért ülök a földön, de ahhoz nem eléggé, hogy megkérdezzék. Felálltam, összeszedtem a táskámat, és a szatyromat, és mély levegőt vettem.

- Itt jön a menyasszony – mondtam, megtéve az első lépést.

Megvan

Travis

Megszáritkoztam, megmostam a fogam, felkaptam egy pólót, egy rövidnadrágot, majd a Nike-mat. Kész. A francba, de jó férfinak lenni. El sem tudtam volna képzelni, hogy fél órán át szárítgassam be a hajam, utána meg égessem valami kézben fogható, forró vassal, aztán még eltöltsék tizenöt-húsz percet azzal, hogy felvarázsolom a sminkem, épp mielőtt befejezem az öltözködést. Kulcs. Pénztárca. Mobil. Ki az ajtón. Abby mondta, hogy vannak boltok a földszinten, de erőteljesen utalt rá, hogy nem kéne látnunk egymást az esküvőig, szóval a Strip felé vettem az utam.

Hiába siettem, ha a Bellagio szökőkútjai táncolni kezdenek a zenére, nagyon amerikaiatlan dolog lett volna nem megállni, és ámulattal bámulni. Rágyújtottam egy cigarettára, és beleszívtam, a karomat a hatalmas beton peremen pihentettem, ami körülvette a kilátóteraszt. Ahogy figyeltem, amint a víz kiló és spriccel a zenére, eszembe jutott a múltkori alkalom, amikor itt voltunk, és vártunk, miközben Abby szétrúgta négy vagy öt póker-veterán seggét.

Shepley. A francba, de jó, hogy nem volt ott a bunyón. Ha elvesztettem volna, vagy ő elveszítette volna America-t, nem hinném, hogy Abby most itt lenne. Egy ilyen veszteség teljesen megváltoztatta volna a barátságunk erejét. Shepley nem tudna Abby mellett, és mellettem lenni America nélkül, és America sem Shepley nélkül. Abby nem lehetne America mellett. Ha nem döntöttek volna úgy, hogy a tavaszi szünetet Shepley szüleinél töltik, akkor most az ő elvesztése miatt szenvednék, helyett, hogy az esküvőnkre készülök. A gondolattól, hogy fel kellett volna hívnom Jack bácsikámat, és Deana nénikémet a hírrel, hogy elvesztették az egyetlen fiúkat hideg borzongás futott végig a gerincemen.

Félreráztam a gondolatot, ahogy felidéztem a pillanatot, mielőtt felhívtam apám mobilját a Keaton elől, aminek az ablakából füst gomolygott. Néhány tűzoltó a tömlőt fogta, amiben a tiszta víz volt, a többiek a túlélőket hozták ki. Emlékeztem, milyen érzés volt: tudtam, hogy el kell mondanom apámnak, hogy Trent eltűnt, és lehetséges, hogy meghalt. Hogy a testvérem zavarodottságában rossz irányba futott, és Abby meg én ott álldogáltunk odakint nélküle.

Belegondoltam, mit tett volna ez apámmal, az egész családdal, és a gyomrom kavargani kezdett. Apa volt a legerősebb ember, akit ismertem, de nem tudott volna még valakit elveszíteni.

Apa, és Jack középiskolás korukban jöttek a városba. Ők voltak a rosszfiú Maddox-testvérek első generációja. Az egyetemi éveik alatt, a helyiek nem kezdtek verekedést, vagy kötöttek beléjük. Jim és Jack Maddox később sem tapasztalta ezt meg, és mindössze két olyan lánnyal találkoztak, és vették őket feleségül, akik kezelni tudták őket: Deana és Diane Hempfling. Igen, nővérek, és így Shepley és én duplán is unokatesók vagyunk. Talán azért is volt jó, hogy Jack és Deana megálltak egy után, mert anyának öt féktelen fia volt. Statisztikailag a családukban most már lánynak kellett volna jönnie, és nem biztos, hogy a világ elviselt volna egy Maddox-lányt. Az összes verekedés, és harag, no meg az ösztrogén? Mindenki meghalna.

Amikor Shepley megszületett, Jack bácsi lenyugodott. Shepley is Maddox volt, de az anyja természetét örökölte. Thomas, Tyler, Taylor, Trenton, és én, nekünk rövid volt a gyújtózsínörünk, mint apának, de Shepley nyugodt volt. A legjobb barátok voltunk. Ő is egy testvér volt, csak másik házban élt. Jóképű srác volt, de inkább úgy nézett ki, mint Thomas, és nem mi, többiek. Mind ugyanazon a DNS-en osztoztunk.

A szökőkút leállt, én pedig elindultam, kerestem, merre lehet a Crystals. Ha elég gyorsan bemegyek, és kijövök, Abby talán még a Bellagio boltjaiban lesz, és nem lát meg.

Meggyorsítottam a lépteimet, kerülgettem a kimondottan részeg, és fáradt turistákat. Egy rövid mozgólépcső, és egy híd után, a sokatmondóan magas bevásárlóközpont belsejében voltam. Hatalmas üvegtáblái voltak, amiken színes vízforgatagok zubogtak alá, végeláthatatlan boltok, és ugyanazok a fura emberek. Családoktól kezdve a sztriptíz táncosokig. Csak itt Vegasban van ez.

Bementem, és ki is jöttem egy öltönyboltból, nem jártam szerencsével, aztán csak sétáltam, míg bele nem futottam egy Tom Ford üzletbe.

Tíz percen belül megtaláltam, és felpróbáltam a tökéletes szürke öltönyt, de bajban voltam a nyakkendő kiválasztásával.

- Bassza meg - mondtam, és a pénztárhoz vittem az öltönyt, meg a fehér felöltőt. Ki mondta, hogy a vőlegénynek nyakkendőt kell viselnie?

A bevásárlóközpontból kifelé menet megláttam egy pár fekete Converse-t az egyik kirakatban. Bementem, kértem a méretemben, és miután felpróbáltam elmosolyodtam.

- Megveszem - mondtam a nőnek, aki segített. Olyan pillantással mosolygott rám, amitől hat hónappal ezelőtt biztosan begerjedek. Ha egy nő így mosolygott rám, az általában azt jelentette, hogy ha megkísérelnék a bugyijába jutni, százszor könnyebb dolgom lenne.

Ez a pillantás azt jelentette: Vigyél haza!

- Remek választás - mondta lágy, flörtölő hangon. Sötét haja hosszú, dús, és fényes volt.

Nagyjából fele olyan hosszú, mint a százötven centis magassága. Kifinomult volt. Ázsiai szépség, szűk ruhába bújtatva, égisz érő túsarkúban. A tekintete éles, számító. Tipikusan olyan kihívó, akit a régi énem boldogan bevállalt volna.

- Sokáig maradsz Vegasban?
- Csak pár napig.
- Most vagy itt először?
- Másodszor.
- Ó. Szívesen felajánlanám neked, hogy körbevezetlek.
- Pár órán belül megismerülök, épp ebben a cipőben.

A válaszem kioltotta a vágyakozást a szemében, továbbra is udvariasan mosolygott, de láthatóan elvesztette az érdeklődését.

- Gratulálok.
- Kösz – feleltem, fogtam a nyugtát, és a szatyrot, benne a dobozzal, és a cipővel.

Távoztam, sokkal jobban éreztem magam, mintha egy pasis túrán lettem volna, és visszaviszem magammal a szállodai szobába. Régebben semmit sem tudtam a szerelemről. Fankurvasztikus (fanfuckingtastic☺) volt minden este hazamenni Abby-hez, és látni az örömét, a szerelmes pillantást a szemeiben. Semmi sem volt jobb, mint új dolgokat kitalálni, hogy újra és újra belém szeressen. Most már ezért a szarságért éltem, és ez több, mint kielégítő volt.

Egy órán belül azóta, hogy eljöttem a Bellagio-ból, megvettem a ruhámat, és egy aranygyűrűt Abby-nek, és vissza is értem oda, ahonnan indultam: a hotelszobába. Leültem az ágy végébe, megragadtam a távirányítót, és bekapcsoltam a tévét, mielőtt lehajoltam, hogy kifűzzem az edzőcipőmet. Ismerős kép jelent meg a képernyőn. A Keaton volt, sárga szalaggal körbekerítve, és még mindig füstölgött. Az ablakok körüli téglák elszenesedtek, és az épület körül a földet víz áztatta el.

A riporter egy zokogó lányt kérdezett arról, hogy mesélje el, miként nem tért vissza szobatársa a szállásukra, és ő azt várta, hogy meghallja, a halottak közt említik a nevét. Nem bírtam tovább, a kezembe tettem az arcom, a könyökömmel a térdemen támaszkodtam. A testem rázkódott, ahogy a barátaimat gyászoltam, és mindazokat, akiket nem ismertem, de életüket vesztették, ahogy folyamatosan bocsánatot kértem, mert én voltam az oka, hogy ott voltak, és amiért annyira kibaszott rohadék voltam, hogy Abby-t választottam, helyett, hogy bent maradtam volna. Amikor már nem tudtam sírni, elmentem zuhanyozni, a forró víz alatt álltam addig, míg újra nem kerültem olyan hangulatba, amilyenben Abby szeretett volna tudni.

Nem akart látni az esküvő előtt, úgyhogy addig rendbe kellett tennem ezt a trágyadombot a fejemben, fel kellett öltöznöm, feltenni valami kölnit, megkötni az új cipőmet, és oda kellett érnem. Mielőtt hagytam, hogy becsukódjon az ajtó, még vettem egy utolsó, hosszú pillantást a szobára. Amikor legközelebb belépek ezen az ajtón, már Abby férje leszek.

Ez volt az egyetlen, ami segített elviselhetőbbé tenni a büntudatot. A szívem zakatolni kezdett. Életem hátralévő része csak pár órányira volt.

A lift kinyílt, én pedig követtem a gazdagon mintázott szőnyeget a kaszinón át. Az öltönytől úgy éreztem magam, mint egy milliomos, akit az emberek megbámulnak, és találgatják, hogy hol szerezte ez a jóképű seggfej a sport-Converse-t. Amikor félúton jártam a kaszinóban, megláttam egy nőt, aki bevásárlószatyrokkal ült a földön, belesírt a mobiljába. Azonnal megtorpantam. Abby volt az.

Ösztönösen oldalra léptem, részben elrejtve magam a félkarú rablók sorának a végén.

A gépek csilingelő hangjától, és a beszélgetésektől, nem hallottam, mit mond, de meghűlt bennem a vér. Miért sírt? Ki miatt sírt? Nem akart hozzám jönni? Megvigasztaljam? Csak várjak ki, és reménykedjek istenben, hogy nem mondja le?

Abby fölszedelőzködött a földről, alaposan megküzdve a szatyraival. Minden porcikám oda akart rohanni, hogy segítsek neki, de féltem. Kurvára rettegtem attól, ha éppen a pillanatban megjelenek előtte, talán elmondja nekem az igazat, és én féltem hallani. Győzedelmeskedett bennem az önző rohadék, és hagytam elsétálni.

Amint eltűnt a szemem elől, leültem egy üres székre az egyik nyerőgép előtt, és kihúztam egy doboz cigit a belső zsebemből. Felkattintottam az öngyújtót, és a cigi vége felsistergett, mielőtt vörösen felizzott volna, ahogy hosszan beszívtam a füstöt. Mihez fogok kezdeni, ha Abby meggondolta magát? Visszajöhetünk még, vagy ilyesmi? Tekintet nélkül a válaszra, ki kell találnom valamit.

Még ha nem is képes végigcsinálni az esküvőt, akkor sem veszíthetem el.

Sokáig ültem ott, cigarettáztam, és dollárbankókat toltam a gépbe, miközben a pincérnő ingyen frissítőket hozott nekem. Négy után, elküldtem. Ha berúgok az esküvő előtt, az semmit sem old meg. Talán pont ezért gondolta meg magát Abby. Nem volt elég szeretni őt. Kurvára fel kellett nőnöm, rendes munkát szereznem, feladni az ivást, a verekedést, és uralni az istenverte indulataimat. Egyedül ültem egy kaszinóban, csendesen fogadkozva, hogy megteszem mindezeket a változtatásokat, és most azonnal elkezdem. A mobilom pityegni kezdett. Már csak egy óra volt az esküvőig. SMS-eztem Abby-nek, aggódva, hogy milyen választ kapok.

Hiányzol.

Abby

Rámosolyogtam a telefon kijelzőjére, néztem a Travis-től kapott SMS-t. a válasza nyomtam, bár tudtam, hogy a szavak nem fejezik ki, amit érzek.

Te is hiányzol.

T-mínusz egy óra. Elkészültél már?

Még nem. Te?

A francba, igen. A kacsába (ducking), elképesztően nézek ki. Amint +látsz, tuti hozzám akarsz jönni.

Kacsába?

Picsába(fucking*) nyavalyás autokorrekt. Akarsz képet?(ezekre nem találtam jobbszavakat)*

Nem! Balszerencsét jelent!

Te vagy Szerencsés tizenhárom. Mázlista vagy.

Te veszel feleségül. Úgyhogy te biztosan nem vagy az. És ne hívj így!

Szeretlek, bébi.

Én is szeretlek. Viszlát nem sokára.

Idegess vagy?

Persze. Te nem?

Csak amiatt, hogy inadba száll a bátorságod.

Az inaim +lehetősen jól vannak.

Bárcsak el tudnám mondani, mennyire boldog vagyok most

Nem kell. El tudom képzelni.

☺

<3

Letettem a mobilt a fürdőszobai pultra, és a tükörbe néztem, a szájfény ecsetjének a végét az alsó ajkamhoz érintettem. Miután hátratűztem az utolsó

hajtincsemet is, az ágyhoz mentem, ahova letettem a ruhát. Nem olyan volt, amit a tízéves énem választott volna, de gyönyörű volt, ahogy az is, amit tenni készültünk. Akármilyen okból is tettem, gyönyörű volt. Tudtam sokkal kevésbé nemes indokot is a házasságra. És ezenkívül, mi szeretjük egymást. Annyira szörnyű lenne ilyen fiatalon házasodni? Az emberek állandóan ezt csinálják.

Megráztam a fejem, próbáltam elűzni a rengeteg zavaró érzelmet, amik a fejemben kavarogtak.

Miért járkálok oda-vissza? Meg fog történni, mi pedig szeretjük egymást. Örültség? Igen. Hiba? Nem.

Belebújtam a ruhába, felhúztam a cipzárt, és a tükör elé álltam.

- Sokkal jobb – mondtam. A boltban bármennyire volt cuki a ruha, haj, és smink nélkül, nem nézett ki jól. Vörös ajkaimmal, és festett szemmel, tökéletes volt a kép.

Beletűztem a gyémánt pillangót a kusza hajcsomó közepébe, amit oldalról kontyként tűztem fel, a lábamat belebújtattam az új pántos topánkába. Ridikül, telefon. Trav gyűrűje. A kápolnában ennyire lesz szükségem. A taxi már vár.

Bár évente több ezer nő ment férjhez Las Vegasban, ez senkit nem tartott vissza attól, hogy megbámuljon, ahogy átsétáltam a kaszinóban az esküvői ruhámban. Néhányan mosolyogtak, mások csak néztek, de mindtől kényelmetlenül éreztem magam. Miután apám egymás után négyszer veszített a profi játszmákban, és azt nyilatkozta, hogy ez az én hibám volt, épp elég figyelmet kaptam két hátralévő életre. Néhány elkeseredetten kiejtett szó miatt teremtette meg „Szerencsés Tizenhármát”, és pakolt rám egy hihetetlen mértékű cipelnivaló terhet. Még miután anya úgy döntött, hogy elhagyja Mick-et, és elköltöztünk Wichita-ba három évvel később, is úgy tűnt, lehetetlen az újrakezdés. Két teljes hétig élvezhettem az ismeretlenséget, amikor egy helyi riporter kitalálta, hogy ki is vagyok, és megkeresett a középiskola bejárata előtt. Az egész arról szólt, hogy egy utálatos lány magányos Péntek Esti Csavargásai során azt próbálja kitalálni, hogy a sajtót miért is érdekli annyira, hogy címlapsztorit hozzon össze abból, hogy „Hol is van most?”. A középiskolás éveim második felét porrá zúzták. Még egy nagyszájú, veszekedős legjobb barát mellett is.

Amikor America és én eljöttünk a főiskolára, láthatatlan akartam lenni. Addig a napig, amíg nem találkoztam Travis-el kimondhatatlanul élveztem az újonnan szerzett névtelenségemet.

Lesütöttem a szemem a több száznyi kitartóan figyelő szempár elől, és azon gondolkodtam, hogy vajon, ha együtt leszek Travis-el, akkor mindig ennyire feltűnő leszek-e.

HATODIK FEJEZET

Élve vagy Halva

Travis

A limó ajtó keményen csapódott be mögöttem.

- Ó, a francba! Sajnálom. Ideges vagyok.

A sofőr arrébb tessékelt.

- Nem gond. Huszonkét dollárt kérek. Majd visszajövök a limuzinnal.

A kocsí új volt. Fehér. Abby imádni fogja. Áadtam a férfinak harminc dollárt.

- Szóval akkor másfél óra múlva itt lesz, ugye?

- Igen uram! Sosem kések!

Elhajtott, én pedig körülnéztem. A kápolna ki volt világítva, ragyogott a kora reggeli ég alatt.

Talán fél óra lehetett a napkelteig. Mosolyogtam. Abby imádni fogja.

Kinyílt a bejáratí ajtó, és egy pár lépett ki. Középkorúak voltak, de a férfi szmokingot viselt, a nő pedig egy hatalmas menyasszonyi ruhát. Egy alacsony rózsaszín nadrágkosztümös nő integetett utánuk, aztán észrevett.

- Travis?

- Igen – feleltem, miközben a zakómat gomboltam.

- Tudna csak enni! Remélem, a menyasszonya értékeli, mennyire soványka!

- Soványabb, mint én.

A nő locsogni kezdett.

- Chantilly vagyok. Nekem bezzeg van itt anyag rendesen – az oldalához nyomta az öklét, valahol a csípője tájékán. Olyan széles volt, mint amilyen magas, a szemei majdnem teljesen eltűntek a sűrű, műszempilla mögött. – Jöjjön édeském! Jöjjön, jöjjön! – mondta, és befelé taszigált.

A recepciós mosolyogva fogadott, és eléem tett egy kupac aláírandó papírt. Igen, akarunk DVD-t.

Igen, akarunk virágokat. Igen, akarjuk Elvist. Bejelöltem a megfelelő kockákat, kitöltöttem a nevünket, és az adatainkat, aztán visszaadtam a papírt.

- Köszönöm, Mr. Maddox – mondta a recepciós.

Izzadt a kezem, alig tudtam elhinni, hogy itt vagyok.

Chantilly megpaskolta a karomat, nos, inkább a csuklómat, mert ez volt a legmagasabb pont, amit elért.

- Erre, kedves. Felfrissítheti magát, és itt várhatja a menyasszonyát. Mi is a neve?

- Ööö... Abby... – feleltem, átsétáltam az ajtón, amit Chantilly kinyitott. Körülnéztem, és felfedeztem egy kanapét, tükröt, amit számtalan hatalmas villanykörte vett körül. A plakát zsúfolt, de szép volt, és minden tisztának, elegánsnak tűnt, pont ahogy Abby szerette volna.

- Szólok, ha megérkezik – mondta Chantilly, és közben kacsintott. – Szüksége lenne valamire? Vízre?

- Igen, az nagyszerű lenne – feleltem, és leültem.

- Máris visszajövök. – dudorászta, miközben kihátrált a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót. Hallottam, ahogy továbbra is dalolva, végigment a folyosón.

Hátrádóltem a kanapén, és próbáltam felfogni, hogy mi is történik, azt találgattam, hogy Chantilly bevett-e valami energianövelőt, vagy csak szimplán ennyire izgága. Bár csak ültem, a szívem zakatolt a mellkasomban. Ezért vannak az embereknek tanúik: hogy lenyugtassák őket az esküvő előtt. Amióta leszálltunk, most először kívántam, hogy Shepley, és a testvéreim legyenek itt velem. Ők nyomatnák nekem a szarságaikat, hogy eltereljék a figyelmemet arról a tényről, hogy a gyomrom könyörgött, hogy kiadhassa tartalmát.

Kinyílt az ajtó.

- Parancsoljon. Valami mást? Idegesnek látszik. Evett valamit?

- Nem. Nem volt időm.

- Ó, nem hagyhatjuk, hogy elájuljon az oltárnál! Hozok egy kis sajtot, és ropogtatnivalót, és esetleg egy kis gyümölcstálat?

- Huh, rendben, kösz. – mondtam, még mindig kissé megzavarodva Chantilly lelkesedésétől.

Kihátrált, becsukta az ajtót, és megint magamra maradtam. A fejem visszazuhan a kanapéra, és a szememmel a tapéta különböző mintáit nézegettem. Hálás voltam mindenért, ami elvonta a figyelmemet attól, hogy folyton az órára pillantsak. Eljön? Összeszorítottam a szemem, és nem voltam hajlandó erre gondolni. Szeretett engem. Bízta benne. Itt lesz. Az isten verje meg, bárcsak itt lennének a testvéreim. Kezdtém elveszíteni az örökszerelmes agyamat.

Abby

- Jaj, csodásan fest – mondta a sofőr, ahogy becsusszantam a taxi hátsó ülésére.

- Köszönöm – feleltem, és megkönnyebbültem, hogy kiértem a kaszinóból. – A Graceland kápolnához, lesz szíves.

- Házasan szeretne volna elkezdni a napot, vagy mi? –kérdezte a sofőr, ahogy visszamosolygott rám a tükörből. Rövid, ősz haja volt, és a háta kitöltötte az ülést, sőt, még túl is ért rajta.

- Csak ez volt a leggyorsabb, amit találtunk.

- Szörnyen fiatal ahhoz, hogy ennyire siessen.

- Tudom – mondtam, és figyeltem, ahogy Las Vegas elúszik az ablak túloldalán.

Csettintett a nyelvével.

- Nagyon idegesnek tűnik. Ha meggondolná magát, csak tudassa velem. Nem gond, ha visszafordulunk. Minden rendben, kedves.

- Nem az esküvő miatt vagyok ideges.

- Nem?

- Nem, szeretjük egymást. Emiatt nem idegeskedem. Csak szeretném, ha ő rendben lenne.

- Úgy gondolja, hogy meggondolja magát?

- Nem – mondtam, és kurtán felnevettem. Találkozott a tekintetünk. – Maga volt már férjnél?

- Egyszer-kétszer – válaszolt, és rám kacsintott. – Ugyanabban a kápolnában házasodtam, ahol maguknak lesz az első. De még Bon Jovi is itt nősült.

- Hú, tényleg?

- Ismeri Bon Jovi-t? „*Tommy used to work on the docks!*” – énekelte legnagyobb meglepetésemre.

- Ja! Hallottam már róla – mondtam, örültem, és hálás voltam, hogy elterelte a gondolataimat.

- Egyszerűen szeretem őt. Tessék! Itt van a CD. – berakta a lemezt, és az út hátralévő részében Jon válogatás dalait hallgattuk.

„*Wanted Dead or Alive*”, „*Always*”, „*Bed of Roses*”, „*I’ll Be There for You*”, ez volt az utolsó, amikor a járdaszigethez húzódtunk a kápolna előtt.

Előhúztam egy ötvenest.

- Tartsa meg a visszajárót. Bon Jovi segített.

Visszaadta nekem az aprót.

- Semmi borravaló, kedves. Hagyott énekelni.

Becsuktam az ajtót, és utána intettem, ahogy elment. Travis vajon már itt van? A kápolnához sétáltam, és kinyitottam az ajtót. Egy idősebb nő hatalmas hajjal, és túl sok rúzzsal üdvözölt.

- Abby?

- Igen – feleltem, és a ruhámat igazgattam.

- Káprázatosan néz ki. A nevem Chantilly, és én leszek az egyik tanújuk. Hadd vegyem el a holmiját. Elteszem, és vigyázunk rá, amíg végeznek.

- Köszönöm. – feleltem, és néztem, ahogy elviszi a ridikülömet. Valami zavart, ahogy lépkedett, bár nem tudtam pontosan meghatározni, mi az.

- Ó várjon! A... – szoltam, nézve, ahogy távolodik, a táskámat fogva. – Travis gyűrűje benne van. Sajnálom.

A szeme alig volt több egy vékony csíknál, ahogy mosolygott, és ettől a műszempillája még észrevehetőbb volt.

- Minden rendben, kedvesem. Csak lélegezz.

- Nem emlékszem, hogy kell – mondtam, és a gyűrűt a hüvelykujjamban húztam.

- Erre – mondta, a kezét nyújtva. – Adj csak ide a saját gyűrűjét, és az övét is. Odaadom maguknak, amikor itt az idő. Elvis hamarosan itt lesz, hogy végigvezesse az oltárhoz.

Üres tekintettel meredtem rá.

- Elvis.

- Mármint a Király?

- Igen, tudom, kicsoda Elvis, de... – a szavaim elhaltak, ahogy egy kis rántással lehúztam a gyűrűt, és a tenyerébe helyeztem Travis gyűrűje mellé.

Chantilly elmosolyodott.

- Ezt a szobát használhatja, hogy felfrissítse magát. Travis már várja, úgyhogy Elvis bármelyik pillanatban kopoghat. Viszlát az oltárnál!

Engem nézett, ahogy becsukta az ajtót. Megfordultam, és megriadtam a tükörképemtől a hátam mögötti hatalmas tükörben. Óriási lámpák vették körbe, úgy, ahogy egy színésznőét egy Broadway show-ban. Leültem az öltözőasztalhoz, és magamat bámultam a tükörben. Ez lennék én? Egy színésznő?

Vár rám. Travis az oltárnál van, vár, hogy csatlakozzam hozzá, és egymásnak ígérhessük életünk hátralévő részét.

Mi lesz, ha a tervem nem működik? Mi lesz, ha börtönbe megy, és ez az egész a semmiért volt? Mi van, ha nem is szaglászunk olyan nagyon Travis után, és ennek semmi jelentősége? Nem lesz több mentségem, hogy azért házasodtunk össze, még azelőtt, hogy legálisan ihatnánk, mert meg akartam menteni. Kell egyáltalán mentség, ha szeretem? Miért házasodnak az emberek? Szerelemből? Kockáztattunk. Az elején még mindenben biztos voltam. Sok mindenben. Most már nem érzem így. Semmivel kapcsolatban.

Elképzeltem Travis arcát, amikor rájön az igazságra, aztán eszembe jutott, micsoda biztosítékot jelent ez a számára. Sosem akartam bántani, és annyira szükségem volt rá, mintha a részem lenne. Ebben a két dologban biztos voltam.

Két kopogás az ajtón, és én majdnem pánikrohamot kaptam. Megfordultam, és megragadtam a szék támláját. Fehér drótból készült, tekeregve és hajladozva, a közepén szívet formázva.

- Miss.? – szólalt meg Elvis mély hangon, déli akcentussal. – Itt az idő.

- Ó – mondtam csendesesen. Nem tudom, miért. Nem hallhatott meg.

- Abby? A hunkahunka tüzes szerelmed vár rád. (A hunkahunka valami Elvis-es dolog, nem tudom, hogy fordítsam)

A szememet forgattam.

- Csak... szükségem van még egy percre.

Az ajtó túl oldalán csend lett.

- Minden rendben?

- Igen – feleltem. – Csak egy perc, kérem.

Néhány perccel később újabb kopogtatás hangzott az ajtón.

- Abby? – ez Chantilly volt. – Bejöhetek, kedves?

- Nem. Sajnálom, de nem. Rendben leszek. Csak egy kicsit több időre van szükségem, és készen leszek.

Újabb öt perc elteltével, három kopogás hallatszott, amitől izzadtságcseppek jelentek meg a hajam tövéénél. Ez a kopogás ismerős volt. Erősebb. Sokkal határozottabb.

- Gal?

HETEDIK FEJEZET

Elszámolás (????)

Travis

Az ajtó kivágódott.

- Megérkezett! Csak megmutattam neki, a szobát, hogy felfrissítse magát. Készen áll?

- Igen! - mondtam, és talpra ugrottam. A nadrágomba töröltem izzadt tenyeremet, és követtem Chantilly-t ki a folyosóra, majd az előtérbe. Megálltam.

- Erre, kedves - mutatta Chantilly, a dupla ajtó felé irányított, ami a kápolnába vezetett.

- Ő hol van? - kérdeztem.

- Odabent - mutat előre Chantilly. - Amint készen áll, kezdjük. - De magának a sor másik végénél kell állni, édesem.

A mosolya nyálás, és türelmes volt. Elképzeltam, hogy minden helyzetet képes volt kezelni a részegektől az idegbajosokig. Miután vetettem egy utolsó pillantást Abby szobájának az ajtajára, követtem Chantilly-t a székek közti folyosón, aztán futtában megmutatta, hova kell állnom. Miközben beszélt, egy Elvis kosztümös férfi széles mozdulatokkal, lenyűgöző eleganciával kitárta az ajtót, a száját csücsörítette, és a „Blue Hawaii”-t dúdolta.

- Ember, tényleg szeretem Las Vegas! Te szereted Las Vegas? - kérdezte, elképesztően jó Elvis benyomását keltette.

Vigyorogni kezdtem.

- Ma igen.

- Többet nem is kérhetnék! Ms. Chantilly elmondott mindent, amire szükséged van, hogy ma reggel férjjé válhass?

- Igen, azt hiszem.

A hátamra csapott.

- Ne aggódj, haver, ügyesen megoldod. Megyek, hozom az asszonykádát. Azonnal húzódj háttérbe!

Chantilly kuncogni kezdett.

- Ó, ez az Elvis. - néhány perccel később Chantilly megnézte az óráját, majd elindult vissza a széksorok közt a duplaajtóhoz.

- Mindig ez szokott lenni - nyugtatott a tiszteletes.

Újabb öt perc múlva Chantilly bedugta a fejét az ajtón.

- Travis? Azt hiszem, Abby kicsit... ideges. Szeretnél beszélni vele?

Basszus.

- Ja – feleltem. A széksor eddig rövidnek tűnt, de most egy mérföldnek éreztem. Átnyomakodtam az ajtón, és felemeltem az öklömet. Megálltam, vettem egy mély levegőt, aztán párszor bekopogtam.

- Gal?

Úgy tűnt, két örökkévalósággal később, Abby végre megszólalt, a hangja az ajtó másik oldaláról szólt.

- Itt vagyok – bár csak néhány centire volt, a hangja távolinak tűnt, pont, mint azon a reggelen, amikor hazavittem a két lányt a bárból. Már csak az, hogy felidéztem azt az éjszakát, égető hányingert keltett a gyomromban. Egyáltalán nem éreztem ugyanannak az embernek magam, mint aki akkor voltam.

- Jól vagy, bébi? – kérdeztem.

- Igen. Csak egy... kicsit bepánikoltam. Kell egy pillanat, hogy levegőt kapjak.

Mindennek tűnt, csak annak nem, hogy jól van. Eltökéltem, hogy tartom magam, küzdök a rettegés ellen, ami mindig elkapott az ilyen hülye szarságok miatt. Olyan embernek kell lennem, akit Abby megérdemel.

- Tényleg csak ennyi?

Nem válaszolt.

Chantilly megköszörülte a torkát, és a kezét tördelte, látszott, hogy azon gondolkodott, mit mondhatna bátorításként.

Az ajtó másik oldalán kellett volna lennem.

- Gal... – mondtam, majd elhallgattam. Mivel folytathatnám, ami megváltoztathat mindent, de mindent rendbe tesz Abby számára, és nem harsogja az én különösen önző szükségleteimet. – Tudom, hogy tudod, mennyire szeretlek. Amit viszont talán nem tudsz, az az, hogy semmit sem szeretnék jobban, mint hogy a férjed legyek. De ha még nem állsz készen, én várok rád, Galamb. Nem megyek sehová. Úgy értem, igen. Akarom ezt, de csak ha te is. Én csak... szeretném, ha tudnád, hogy kinyithatod ezt az ajtót, és végigmehetünk a sorok közt, vagy hívhatunk egy taxit, és hazamehetünk. Akármelyik is lesz, én szeretlek.

Újabb hosszú szünet után, tudtam, hogy itt az idő. Előhúztam egy régi, megviselt borítékot a zakóm belső zsebéből, és két kézzel fogtam. Megfakult a tinta a kézíráson, a mutatóujjammal követtem a betűk vonalát. Anyám írta rá a szavakat *A jövőendőbeli Mrs. Travis Maddox-nak*. Apa adta oda nekem, amikor úgy látta, hogy a dolgok Abby és köztem komolyra fordultak. Azóta csak egyszer vettem elő a levelet, találgattam mit írhatott benne, de sosem törtem fel a pecsétet. Azok a szavak nem nekem szóltak.

A kezem remegett. Fogalmam sem volt róla, mit írhatott az Anyukám, de az biztos, hogy most szükségem volt rá, és reméltem, hogy most az egyszer, valahogy elér engem onnan, ahol van, és segít nekem. Leguggoltam, és becsúsztottam a borítékot az ajtó alatt.

Abby

Gal. A szó, amitől a szemem forogni kezdett. Nem tudtam, miért kezdett el így hívni, már az elején, és nem is érdekelt. Most pedig Travis fura kis beceneve, az ő mély, rekedtes hangján kimondva egész testemben megnyugtatót. Felálltam, és az ajtóhoz mentem, a tenyeremet a fának támasztottam.

- Itt vagyok.

Hallottam a lélegzetvételemet; felületes, lassú, mintha aludtam volna. Minden porcikám ellazult. Meleg szavai, úgy vettek körbe, mint egy puha takaró. Nem számított, mi történik, miután hazaértünk, mindaddig, amíg Travis felesége leszek. Ez volt az a pillanat, amikor megértettem, akár azért teszem ezt, mert segíteni akarok neki, akár nem, azért voltam itt, hogy hozzámenjek a férfihoz, aki jobban szeretett annál, mint ahogy egy férfi nőt szerethet. És én is szerettem őt, annyira, hogy az három emberöltőre is elég lett volna. A Graceland Kápolnában, ebben a ruhában, majdnem pontosan ott voltam, ahol lenni akartam. Az egyetlen jobb hely, ahol lehettem, az ő oldalán volt az oltár előtt.

Épp ekkor egy kicsi fehér négyzet jelent meg a lábamnál.

- Mi ez? – kérdeztem lehajolva, és felvettem. A papír régi volt, megsárgult. A jövőendőbeli Mrs. Travis Maddox-nak volt címezve.

- Ez anyukámtól van. – mondta Travis.

Elakadt a lélegzetem. Szinte nem is akartam kinyitni, láthatóan le volt pecsételve, és oly sokáig biztonságban volt.

- Nyisd ki! – mondta Travis, mintha csak olvasott volna a gondolataimban.

Az ujjaim óvatosan besiklottak a pecsét alá, reméltem, hogy megóvhatom, amennyire csak lehetséges, de szánalmasan nem ment. Kihajtottam a háromszögbe hajtogatott papírt, és az egész világ megállt.

Nem ismerjük egymást, de tudom, hogy nagyon különleges vagy. Nem lehetek ma ott, hogy lássam a kisfiamat, amint neked ígéri az életét, de van néhány dolog, amiről azt hiszem, elmondanám, ha ott lennék.

Először is, köszönöm, hogy szereted a fiamat. Mindegyik fiam közül Travis a legérzőbb szívé. És egyben ő a legerősebb. Mindenestül szeretni fog téged, mindaddig, amíg engeded neki. Az élet tragédiái néha megváltoztatnak minket, de vannak dolgok, amik sosem változnak.

Egy fiú anya nélkül, nagyon különös teremtség. Ha Travis csak kicsit is olyan, mint az apja, és tudom, hogy olyan, akkor óceán mélységű a törékenysége, amit a szitkozódás, és a színlelt közöny vastag fala mögé rejt. Egy Maddox fiú minden létező módon a végletekig hajszol, de ha vele tartasz, mindenhová követni fog.

Mindennél jobban szeretnék ma ott lenni. Bárcsak láthatnám az arcát, ahogy megteszi veled a lépést, hogy ott állhassak a férjem oldalán, és megoszthassam veletek ezt a napot. Azt hiszem, ez az egyik dolog, ami a legjobban hiányzik majd. De a mai nap nem rólam szól. Ha ezt a levelet olvasod, az azt jelenti, hogy a fiam szeret téged. És ha egy Maddox fiú szerelmes lesz, az örökre szól.

Kérlek, csókolj meg a nevemben az én kicsi fiamat. Azt kívánom mindkettőtöknek, hogy a legnagyobb csatátok azé legyen, aki a legmegbocsátóbb.

Szeretettel,
Diane

- Galamb?

Az egyik kezemmel a mellkasomhoz öleltem a levelet, a másikkal kinyitottam az ajtót. Travis arca feszült volt az aggodalomtól, de amint a pillantásunk találkozott az aggodalom elmúlt.

Úgy tűnt, elámul a látványomtól.

- Te olyan... Nem tudom, van-e szó arra, mennyire gyönyörű vagy.

Sűrű szempillája által árnyékolt, édes, mogyorószínű szemei megnyugtatták az idegeimet. A tetkóit elrejtette a szürke öltöny, és a keményített, fehér felöltő. Istenem, maga volt a tökéletesség. Szexi volt, bátor, érzékeny, és Travis Maddox az enyém volt. Csak annyit kellett tennem, hogy az oltárhoz sétálok.

- Készen vagyok.

- Mit írt anyám? – kérdezte.

Összeszorult a torkom, így a zokogás nem tudott feltörni. Arcon csókoltam Travis-t.

- Ez tőle van.

- Tényleg? – kérdezte, kedves mosoly terült szét az arcán.

- És minden csodás dolgot megerősített veled kapcsolatban, pedig nem lehetett veled, hogy lássa, ahogy felnősz. Olyan csodás asszony Travis. Bárcsak ismerhettem volna.

- Én is azt kívánom, hogy bárcsak ismert volna téged. – egy pillanatra elveszett a gondolataiban, aztán felemelte a kezét.

Az ingujja felcsúszott, felfedve a GALAMB tetoválását.

- Aludjunk rá egyet. Nem kell most döntened. Visszamegyünk a szállodába, átgondoljuk, és... – felsóhajtott, hagyta, hogy a karja és a válla leessen. – Tudom. Ez örültség. Csak olyan nagyon akartam, Abby. Ez az örület, az én hülyeségem. Mi...

Nem tudtam tovább nézni, hogy még tovább hebegjen, és küzdjön.

- Bébi, elég! – mondtam, az ujjaim hegyével befogtam a száját. – Csak hagyd abba!

Nézett. Várt.

- Tisztázzunk valamit! Nem megyek el innen, amíg nem leszel a férjem.

Először összehúzta a szemöldökét, bizonytalanul, aztán megajándékozott egy óvatos mosollyal.

- Biztos vagy benne?

- Hol van a csokrom?

- Ó! – szólalt meg Chantilly, akit megzavart a beszélgetésünk. – Itt van kedves. – átnyújtott egy tökéletesen gömbölyded csokrot vörös rózsákból.

Elvis felajánlotta a karját, és én elfogadtam.

- Találkozunk az oltárnál Travis – mondta.

Travis megfogta a kezem, megcsókolta az ujjaimat, aztán elkocogott azon az úton, amerről jött, a kuncogó Chantilly-vel a nyomában.

Ez a kis érintés nem volt elég. Hirtelen már nem tudtam arra várni, hogy megkapjam, a lábaim sietősen indultak meg a kápolna felé. Nem a nászinduló szólt, helyette a „*Thing for You*”, a dal, amire a születési partimon táncoltunk szállt a hangszórókból.

Megálltam, és Travis-re néztem, végre lehetőségem volt látni a szürke öltönyében, és fekete Converse-csukájában. Elmosolyodott, amikor észrevette a felismerést a szememben. Tettem még egy lépést, aztán egy következőt.

A tiszteletes jelezte, hogy lassítsak le, de képtelen voltam rá. Az egész testem sóvárgott, hogy Travis mellett legyek, sokkal jobban, mint eddig bármikor. Neki is így kell éreznie. Elvis még félútig sem jutott el, amikor Travis úgy döntött, hogy nem vár tovább, és elénk sétált. Megfogtam a karját.

- Ööö... Én akartam átadni neked.

Travis féloldalas mosolyra húzta a száját.

- Ő már most is az enyém.

Belékaroltam, és az út hátralévő részét együtt tettük meg. A zene elcsendesedett, és a tiszteletes felénk biccentett.

- Travis... Abby.

Chantilly elvette a rózsacsokrot, és oldalra állt.

Remegő kezünk összefonódott. Mindketten annyira idegesek, és boldogok voltunk, hogy lehetetlennek tűnt egy helyben maradnunk.

Hiába tudtam, mennyire hozzá akarok menni Travis-hez, a kezem így is remegett. Abban sem voltam biztos, mit mondott pontosan a tiszteletes. Nem emlékeztem az arcára, vagy arra, mit viselt, egyedül, mély orrhangját tudtam felidézni, északkeleti akcentusát, és hogy Travis a kezemet fogta.

- Nézz rám, Gal! – mondta csendesen.

Felpillantottam jövődöbéli férjemre, és elvesztem az szeméből áradó őszinteségben, és rajongásban. Senki, még America sem, nézett rám ilyen sok szeretettel. Travis ajka fölfelé görbült, és nekem is ezt kellett tennem.

Ahogy a tiszteletes beszélt Travis tekintete végigvándorolt rajtam, az arcomon, a hajamon, a ruhámon – még a cipőre is lenézett. Aztán lehajolt, az ajka csak néhány centire volt a nyakamtól, és beszívta a levegőt.

A tiszteletes elhallgatott.

- Mindenre emlékezni akarok – mondta Travis.

A tiszteletes elmosolyodott, biccentett, aztán folytatta.

Vaku villant, amitől összeresztünk. Travis mögénk nézett, észrevette a fotóst, aztán visszaneézett rám. Visszatükröztük egymás széles vigyorát. Nem érdekelt, hogy valószínűleg totál nevetségesen nézünk ki. Olyan volt, mintha a legmagasabb szikláról készülnénk leugrani a legmélyebb folyóba, ami a leghatalmasabb, legrémisztőbb vízesésbe torkollik, és onnan egyenesen a legjobb, legfantasztikusabb hullámvasútra az univerzumban. Tízszer.

- Az igazi házasság jóval az esküvő előtt kezdődik – kezdte a tiszteletes. – És a házasság nehézségei folytatódnak, jóval a ceremónia vége után is. Egy pillanatnyi időre, és a toll sercegésére van szükség ahhoz, hogy a házasság hivatalos kötelékét megalkossuk, de egy életnyi szerelem, elkötelezettség, megbocsátás, és kompromisszum kell, hogy a házasság maradandó, és örök legyen. Úgy vélem, Travis és Abby, ti épp most mutattátok meg nekünk, hogy a szerelmek kitart a feszült pillanatokban. A múltatok egy út volt, ami ebbe a kápolnába vezetett benneteket, és az utazásotok a közös jövőbe minden egyes nappal egyre tisztábbá válik.

Travis a halántékomhoz érintette az arcát. Hálás voltam, amiért meg akart érinteni akkor és ott, amikor csak tudott. Ha megölelhettem volna, és ezzel nem teszem tönkre a szertartást, megtettem volna. A tiszteletes szavai kezdtek összefolyni. Néhányszor Travis beszélt, és én is. Felhúztam Travis fekete gyűrűjét az ujjára, ő pedig ragyogott.

- Ezzel a gyűrűvel téged férjemmé fogadlak – mondtam, elismételve a tiszteletes szavait.

- Szép választás – mondta Travis a gyűrűt csodálva.

Amikor Travis-re került a sor, úgy tűnt bajban van, aztán két gyűrűt húzott az ujjamra: a jegygyűrűmet, és egy egyszerű arany karikagyűrűt.

Meg akartam ragadni a pillanatot, hogy megköszönjem, hogy vett nekem egy hivatalos esküvői gyűrűt, talán mondtam is, de épp testen kívüli élményben volt részem. Minél inkább jelen akartam lenni, úgy tűnt, annál gyorsabban történik minden.

Arra gondoltam, talán jobban kéne figyelnem a felsorolásra, hogy miket ígértem, de az egyetlen hang, aminek értelme volt az Travis-é volt.

- A francba is igen – mondta mosolyogva. – és megígérem, hogy soha többé nem verekszem, nem iszom túl sokat, játszom, vagy ütök haragból... és soha, de soha többé nem hagyom, hogy bánatkönnyeket ejts miattam.

Amikor rám került a sor egy pillanatra megálltam.

- Szeretném, ha tudnád, mielőtt bármilyen ígéretet teszek, hogy különösen makacs természet vagyok. Azt már tudod, mennyire nehéz együtt élni velem, és már számtalanszor a tudtomra adtad, hogy az örületbe kergetlek. És biztos vagyok benne, hogy másokat is, akik figyelték az elmúlt néhány hónapot, és látták a határozatlanságomat, és a bizonytalanságomat. De azt tudnod kell, hogy bármi is a szerelem, ez kell, hogy legyen. Az elején a legjobb barátok voltunk, és próbáltunk nem szerelembe esni, de mégis megtettük. Ha te nem

lennél velem, nem ez lenne a hely, ahol lenni akarok. Benne vagyok. Veled vagyok. Lehet, hogy meggondolatlanok, és abszolút idióták vagyunk, amiért a mi korunkban itt állunk alig hat hónappal azután, hogy megismerkedtünk. Ez az egész végül lehet, hogy átcsap egy totálisan csodás, gyönyörű sorscsapásba, de ezt akarom, ha ez azt jelenti, hogy veled lehetek.

- Mint Johnny és June – mondta Travis, és a szeme kissé felragyogott. – Mostantól már csak jobb lehet, és minden pillanatát imádni fogom.

- Fogadod-e... – kezdte a tiszteletes.

- Igen – feleltem.

- Rendben – mondta kuncogva. – de végig kell mondanom.

- Egyszer már hallottam. Nem kell újra hallanom – mondtam mosolyogva, és nem vettem le a szemem Travis-ről.

Megszorította a kezem. Elismételtük a fogadalmaikat, és ekkor a tiszteletes elhallgatott.

- Ennyi? – kérdezte Travis.

A tiszteletes elmosolyodott.

- Ennyi. Házasok vagytok.

- Tényleg? – kérdezte, és felvonta a szemöldökét. Úgy festett, mint a kiskölykök karácsony reggelén.

- Megcsókolhatod a...

Travis két kézzel megragadott, szorosan magához ölelt, és megcsókolt, eleinte izgatottan, szenvedéllyel, aztán az ajka lelassult, és sokkal gyengédebben mozgott az enyémen.

Chantilly tapsikolt apró, pufók kezeivel.

- Hát ez jó volt! A legjobb, amit egész héten láttam! Imádom, amikor nem úgy vannak a dolgok, ahogy eltervezik.

A tiszteletes megszólalt:

- Ms. Chantilly, és Mr. King, bemutatom önöknek Mr. És Mrs. Travis Maddox-ot.

Elvis is tapsolt, Travis pedig a karjába emelt. A kezeimbe fogtam az arcát, és lehajoltam, hogy megcsókoljam.

- Próbálok nem túl Tom Cruise-os lenni – mondta Travis, és ragyogó arccal mindenkin végignézett a teremben.

- Most már értem ezt az egész ugráljunk a kanapén, és csapkodjuk a földet-dolgot. Nem tudom, hogy fejezhetném ki, mit érzek! Hol van Oprah?

Rám nem jellemző módon locsogtam. Travis fülig érő szájjal vigyorgott, és biztos vagyok benne, hogy én is ugyanennyire bosszantóan boldog voltam. Letett a földre, aztán körbenézett mindenkin a teremben.

Kicsit döbrentnek tűnt.

- Húúúú! – üvöltötte, megrázta maga előtt az öklét. Hát igenis nagyon Tom Cruise-os volt. Felnevetett, és újra megcsókolt – Megtettük!

Vele nevettem. A karjába kapott, és észrevettem, hogy a szeme egy kicsit nedves.

- Hozzám jött! – mondta Elvisnek. – Kibaszottul szeretlek, bébi! – üvöltötte, átölelt, és megcsókolt.

Nem tudtam, mire számítottam, de biztosan nem erre. Chantilly, a tiszteles, de még Elvis is nevetett, félig mulatva, félig ámulatukban. A fotós gépe folyamatosan kattogott, mintha paparazzik vettek volna körül.

- Még van néhány papír, amit alá kell írniuk, készítünk néhány képet, aztán már kezdhettek is a boldogan életek, míg meg nem haltak részt. – mondta Chantilly. Elfordult, majd vissza, az arcán széles, fogakkal teli mosoly, és egy papírt, meg egy tollat fogott.

- Ó! – szólalt meg. – A csokra. Szükségünk lesz rá a fotózáshoz.

Átnyújtotta nekem a virágokat, és Travis meg én pózolni kezdtünk. Egymás mellé álltunk. Felmutattuk a gyűrűinket.

Egymás mellett, szembe nézve, a levegőbe ugorva, ölelkezve, csókolózva – egy pontnál Travis a karjába kapott. Miután gyorsan aláírtuk a házassági okiratot, Travis kézen fogva odavezetett a kint ránk várakozó limuzinhoz.

- Ez tényleg megtörtént? – kérdeztem.

- Halálbiztos lehetsz benne!

- Biztos, hogy nincs valami a háttérben?

- Galamb, most már Mrs. Travis Maddox vagy. Életemben nem voltam még ilyen boldog!

Mosoly ragyogott fel az arcomon, és nevetve megráztam a fejem. Még sosem láttam egy örültet ilyen gyengédnek lenni. Hozzá préseltem magam, az ajkát az enyémre tapasztottam. Amióta a nyelve a számban volt a kápolnában, csak arra tudtam gondolni, hogy újra visszategye oda.

Travis az ujjait a hajamba fúrta, miközben én fölé másztam, és a térdemet az ülés bőrébe nyomtam a csípője két oldalán. Az ujjaimmal az övén ügyetlenkedtem, ő pedig előrehajolt, és megnyomta a gombot, amitől az elválasztó üveg a helyére siklott.

Átkoztam az inggombjait, amiért olyan sokáig tartott kigombolni őket, aztán türelmetlenül a cipzárjával kezdtem foglalkozni. Travis szája mindenütt ott volt; bőröm érzékeny részeit csókolta a fülem mögött, lefutatta a nyelvét a nyakam vonalán, és a kulcscsontomat harapdálta. Egyetlen mozdulattal a hátamra fordított, a keze hirtelen felsiklott a combomon, és belehurkolt a bugyimba az ujjával. Pillanatokon belül a bokámon lógott, és Travis keze visszavándorolt a belső combomon, míg el nem érte a combjaim közti érzékeny bőrt.

- Bébi – suttogtam, mielőtt elnémított a szájával. Zihálva kapkodta a levegőt az orrán át, úgy ölelt magához, mintha ez lenne az első, és az utolsó pillanat is.

Travis visszahúzódott, feltérdelt, kidolgozott hasa, mellkasa, és a tetkói most jól láthatóvá váltak. A combom azonnal megfeszült, de ő a jobb lábamat a kezeibe fogta, és gyengéden szétfeszítette. Nézttem, ahogy a szája éhesen mozdul a lábujjaimtól a sarkamhoz, a bokámhoz, a térdemhez, és végül a

belső combomhoz. Felemeltem a csípőmet a szájához, de ő párszor végigsimított a felső lábamon, sokkal türelmesebb volt, mint én.

Amint a nyelve a legérzékenyebb részemhez ért, az ujjai a ruhám és az ülés közé csúsztak, megragadta a fenekemet, és könnyedén maga felé rántott. Minden idegszálam egyszerre feszült meg, és olvadt el.

Travis volt már ilyen helyzetben, de érezhetően visszafogta magát; a legjobb alakítását a nászéjszakánkra tartogatta. A térdem behajlott, remegett, én pedig megragadtam a füle mellett.

Egy pillanatra leállt, csak hogy nedves bőrömbe suttoghassa a nevem, és én vibráltam, lehunytam a szemeimet, és éreztem, ahogy befordulnak a gödrükben, a hamisítatlan gyönyörtől. Felnyögtem, amivel mohóbb csókokra ösztönöztem, aztán megfeszült felemelte a testem, közelebb a szájához.

Minden múltó másodperccel egyre intenzívebbé vált, egy téglafal aközött a kényszer között, hogy elengedjem, és a szükség között, hogy bennmaradjak a pillanatban. Végül, amikor már képtelen voltam tovább várni, felnyúltam, és Travis arcát magamba temettem. Felkiáltottam, éreztem, hogy mosolyog, legyőztek az erőteljes elektromos kisülések, amik átjárták a testemet.

Travis tökéletes elterelésétől észre sem vettem, hogy a Bellagio előtt voltunk, egészen addig, míg meg nem hallottam a sofőr hangját a hangszóróból.

- Sajnálom, Mr. és Mrs. Maddox, de megérkeztünk a szállodájukhoz. Kívánják, hogy tegyek még egy kört a Strip-en?

Végre **Travis**

- Nem, csak kérnénk egy percet – mondtam.

Abby félig feküdt, félig ült a limó fekete bőrülésén, az arca lángolt, és kapkodva vette a levegőt. Megcsókoltam a bokáját, aztán lehúztam a magassarkúja orráról a bugyiját, és a kezébe adtam.

Az istenit, gyönyörű látványt nyújtott. Nem tudtam levenni róla a szemem, miközben az ingemet gomboltam.

Abby villantott felém egy hatalmas vigyort, ahogy visszahúzta a bugyit a csípőjére. A limó sofőrje bekopogott az ajtón. Abby biccentett, én pedig zöld jelzést adtam a férfinak, hogy kinyissa. Hatalmas borraivalót adtam neki, aztán a karomba kaptam a feleségemet. Néhány perc alatt átszeltük a lobbyt, aztán a kaszinót. Mondhatnád, hogy kissé motivált voltam abban, hogy minél hamarabb visszajussunk a szobánkba – szerencsére Abby, azzal, hogy a karomban volt, remek fedezéket nyújtott ágaskodó farkamnak.

Nem foglalkozott a rengeteg emberrel, akik megbámultak, miközben beszálltunk a liftbe, aztán a számra tapasztotta az övét. Az emelet gombja takarásban volt, amikor próbáltam szólni az egyik ámuló párnak, akik a legközelebb álltak a gombokhoz, de a szemem sarkából megláttam, hogy a jó gombot nyomták meg.

Amint kiléptünk a folyosóra, a szívem vad vágtaiba kezdett. Amikor elértük az ajtót, küzdöttem, hogy Abby-t a karomban tartsam, miközben próbáltam kihalászni a kulcskártyát a zsebemből.

- Majd én, bébi – mondta, kihúzta, és megcsókolt, miközben kinyitotta az ajtót.

- Köszönöm, Mrs. Maddox.

Abby a számba mosolygott.

- Részemről az öröm.

Bevittem a szobába, és leeresztettem, hogy megálljon az ágy lábánál. Egy pillanatig figyelt, ahogy lerúgta a cipőit.

- Ezt tegyük el az útból, Mrs. Maddox. Ez a ruhakölteményed olyan, amit nem szeretnék tönkretenni.

Megfordítottam, és lassan lehúztam a cipzárt, közben megcsókoltam, feltáruzó bőrén minden négyzetcentiméterét. Abby minden porcikája az elmémbe vésődött már, de megérinteni, és megízlelni annak a nőnek a bőrét,

aki most már a feleségem, ez teljesen új meglátásba helyezett mindent. Olyan izgalmat éreztem, amelyet eddig soha.

A ruha a földre hullott, felkaptam, és a szék támlájára löktem. Abby kikapcsolta a melltartója kapcsát, és hagyta, hogy a földre hulljon, én pedig bedugtam a hüvelykujjamat a bőre, és a fűzött anyagú bugyija közé. Elvigyorodtam. Egyszer már levettem.

Lehajoltam, hogy megcsókoljam a füle mögött.

- Olyan nagyon szeretlek. – suttogtam, és lassan letoltam a bugyit a combján. A bokájához hullott, ő pedig meztelen lábával arrébb rúgta. Köré fontam a karom, mély levegőt vettem az orromon keresztül, a hátát a mellkasomhoz húztam. Benne kellett lennem, a farkam gyakorlatilag érte ágaskodott, de fontos volt, hogy jól használjuk ki az időt. Csak egyetlen esélyünk volt a nászéjszakára, és én azt akartam, hogy tökéletes legyen.

Abby

Az egész testem lúdbőrzött. Négy hónappal ezelőtt Travis elvett tőlem valamit, amit soha nem adtam volna más férfinak. Gátlástalanul neki adtam, nem adtam időt magamnak, hogy ideges legyek.

Most, hogy itt vagyok a nászéjszakánkon, tudom, mire számítsak, és tudom, mennyire szeret, mégis idegesebb vagyok, mint azon az első éjszakán.

- Ezt tegyük el az útból, Mrs. Maddox. Ez a ruhakölteményed olyan, amit nem szeretnék tönkretenni. – mondta.

Halkan felnevettem, eszembe jutott a nyakig gombolt, rózsaszín kardigánom, és a vércseppek mintázata az elején. Aztán Travis látványa a menzán az első alkalommal.

- Sok kardigánt tönkreteszek. – mondta azzal a gyilkos mosollyal, és a gödröcskéivel. Ugyanaz a mosoly, amit utálni akartam; ugyanazok az ajkak, amik most utat találtak lefelé a hátamon.

Travis előre mozdított, és én az ágyra másztam, közben hátranéztem, vártam, reméltem, hogy felmászik. Csak nézett, lehúzta az ingét, lerúgta a cipőjét, és a zokniját a földre dobta. Megrázta a fejét, hanyatt fordított, aztán elhelyezkedett fölöttem.

- Nem? – kérdeztem.

- Inkább nézek a feleségem szemébe, minthogy pusztító legyek... legalábbis ma este.

Elhúzott egy elszabadult hajtincset az arcomból, és megcsókolta az orromat. Furcsa volt látni Travis-t, ahogy az időt húzza, és töprengeni azon, hogy mit, és hogyan akar velem csinálni. Amikor végre meztelenül a lepedő alatt voltunk, mély lélegzetet vett.

- Mrs. Maddox?

Elmosolyodtam.

- Igen?

- Semmi. Csak így akartalak hívni.

- Jó. Tökre tetszik.

Travis szeme az arcomat kutatta.

- Tényleg?

- Ezt most komolyan kérdezed? Mert tökre nehéz jobban megmutatni, mint az esküvel, hogy örökre veled leszek.

Travis ledermedt, a tekintete elsötétült, ahogy vívódott.

- Láttalak – mondta, a hangja alig volt több suttogásnál. – A kaszinóban.

A memóriám azonnal visszapörgette a dolgokat, biztos voltam benne, hogy összefuthatott Jesse-vel, és talán egy olyan nővel látta, aki hasonlított rám. A féltékeny szem megviccelheti az embert. Épp amikor már vitázni akartam, hogy nem is láttam az exemet, Travis újra belekezdett.

- A padlón. Láttalak, Gal.

A gyomrom lesüllyedt. Látott sírni. Ezt mégis hogy fogom kimagyarázni? Képtelenség. Az egyetlen lehetőség, ha elvonom a figyelmét.

Hátrafesztettem a fejem a párnába, és egyenesen a szemébe néztem.

- Miért hívsz Galambnak? Úgy értem, *igazából*?

Úgy tűnt, meglepte a kérdésem. Vártam, reméltem, hogy teljesen elfeledkezik az előbbi témáról. Nem akartam a szemébe hazudni, vagy beismerni, hogy mit tettem. Nem ma este. Sem semmikor.

Tisztán láttam a szemében, hogy úgy döntött, hagyja, hogy eltérjek a tárgytól. Tudta, mit művelek, és hagyta, hogy megtegyem.

- Tudod, mi a galamb?

Kis mozdulatokkal megráztam a fejem.

- Egy gerle. Kibaszottul okosak. Lojálisak, és egy életre választanak társat. Amikor először megláttalak a Körben, tudtam, mi vagy. A nyakig gombolt kardigánban, véresen, te nem dőltél be a szarságaimnak. Elérted, hogy kiérdemeljelek. Okot kerestél rá, hogy bízhas bennem. Láttam a szemedben, és nem tudtam kivenni a fejemből, amíg újra nem láttalak a menzán. Még ha próbáltam is figyelmen kívül hagyni, akkor is tudtam. Minden elcseszettség, minden rossz döntés, csak kenyérmorzsák voltak, hogy megtaláljuk az egymáshoz vezető utat. Hogy megtaláljuk az utunkat, ehhez a pillanathoz.

Elakadt a lélegzetem.

- Olyan nagyon szeretlek.

A teste széttárt lábaim közt feküdt, éreztem őt a combjaim közt, csupán pár centire onnan, ahol tudni akartam őt.

- A feleségem vagy – ahogy kimondta a szavakat, béke költözött a szemébe. Ez eszembe jutatta az éjszakát, amikor megnyerte a fogadást, hogy ottmaradjak a lakásában.

- Igen. Most már hozzám tartozol.

Megcsókolta az államát.

- Végre.

Lassan, kihasználva az időt, gyengéden siklott belém, csak egy pillanatra hunyta le a szemét, mielőtt újra az enyémbé nézett. Lassan lökte nekem magát, ritmikusan, időnként megcsókolva a számát. Bár Travis mindig óvatos, és gyengéd volt velem, az első pár pillanat kényelmetlen volt. Tudnia kellett, hogy ez új nekem, bár soha nem említettem neki. Az egész kampusz tudott Travis hódításairól, de az én tapasztalataim vele sosem voltak azok a vad hancúrok, amiket mindenki emlegetett.

Travis mindig gyengéd, és finom volt velem; türelmes. A ma este sem volt kivétel. Inkább csak jóval több.

Amint ellazultam, és én is mozogni kezdtem vele, Travis lenyúlt. A térdem mögé csúsztatta a kezét, finoman felhúzta, és a csípőjénél megtartotta. Újra belém csúszott, ezúttal mélyebben. Felsőhajtottam, és felemeltem elé a csípőmet. Voltak sokkal rosszabb dolgok az életben, mint azt megígérni, hogy érezni fogom Travis Maddox meztelen testét magamon, és magamban hátralévő életemben. Sokkal, sokkal rosszabb dolgok.

Megcsókolta, megízlelt, és a számba mordult. Nekem csapódott, sóvárgott utánam, meghúzta a bőröm, ahogy felhúzta a másik lábamat is, és a térdeimet a mellkasomhoz tolta, hogy még mélyebbre nyomulhasson bennem. Felnyögtem, és mocorogtam, képtelen voltam csendben maradni, ahogy helyezkedett, és különböző pozíciókba mozdított, úgy használta a csípőjét, míg a körmeim végül a hátába vájtak. Ujjbegyeim mélyen elmerültek izzadt bőrében, de még így is éreztem, ahogy az izmok megfeszülnek, és elernyednek alatta.

Travis combja a hátsómnak csapódott, és dörzsölt. Az egyik könyökére támaszkodott, aztán felült, magával húzva a lábaimat, míg a bokáim a vállán pihentek. Keményebben szeretkezett velem, mint eddig, és bár egy kicsit fájdalmas volt, ez a fájdalom adrenalin löketeket továbbított szerte a testembe. Élvezettel töltött el, készen álltam, hogy valami újat érezzek.

- Ó, Istenem... Travis – leheltem a nevét. Mondanom kellett valamit, bármit, amivel kiengedhetem azt a gyönyört, ami bennem épült.

A szavaimtól megfeszült, és mozdulatainak ritmusa felgyorsult, feszesebbé vált, míg izzadtságcseppek keletkeztek a testünkön, amitől csak könnyebben siklottunk egymáson.

Elengedte a lábaimat, hogy leeshessenek az ágyra, ahogy újra pontosan fölém helyezkedett. Megrázta a fejét.

- Olyan finom vagy – nyögte. – Egész éjjel ezt akarom csinálni, de én...

Az ajkamat a füléhez érintettem.

- Azt akarom, hogy elélvezz – mondtam, és apró lágy csókkal fejeztem be a mondatot.

Ellazítottam a csípőmet, hagytam, hogy a térdeim lehulljanak, és szélesebbre tártam őket, hogy közelebb legyenek az ágyhoz. Travis mélyen

belém nyomta magát, újra, és újra, a mozdulatai úgy épültek fel, ahogy nyögött. Megragadtam a térdemet, és a mellkasomhoz húztam. A fájdalom annyira jó volt, szinte függtem tőle, és éreztem, ahogy épül bennem, míg az egész testem megfeszült a rövid, de erős robbanásoktól. Hangosan nyögtem, nem érdekelt, ki halhatja meg.

Travis válaszképp felmordult. Végül a mozdulati lelassultak, de erősebbek voltak, míg végül felkiáltott.

- Ó, basszus! Francba! *Ááh!* – üvöltötte. A teste megrándult, remegett, ahogy keményen az arcomhoz nyomta a homlokát.

Mindketten kifulladtunk, képtelenek voltunk megszólalni. Travis az arcomhoz nyomta a sajátját, még egyszer megrándult, mielőtt az arcát a fejem alatt lévő párnába fúrta.

Megcsókoltam a nyakát, megízleltem a bőre sós ízét.

- Igazad volt – mondtam.

Travis visszahúzódott, és kíváncsian nézett rám.

- Te voltál az utolsó első csókom.

Elmosolyodott, ajkát keményen az enyémhez nyomta, aztán az arcát a nyakamba temette, zihálva lélegzett, de még képes volt édesen ezt suttozni:

- Kibaszottul szeretlek, Galamb.

KILENCEDIK FEJEZET

Előtte

Abby

Zizegés húzott ki a legmélyebb álmomból. A függönyök mindent kint tartottak, de a nap sugarai körbevették. A lepedő, és a pléd félíg lelógtak a hatalmas ágyról. A ruhám leesett a székről a földre, Travis öltönye mellé, ami szétszórva hevert mindenütt a szobában, és csak az egyik magassarkúmat láttam.

Meztelen testem összegabalyodott Travis-ével, miután harmadszor is elháltuk a nászunkat, kidőltünk a totális kimerültségtől.

Már megint a zizegés. A mobilom volt az éjjeliszekrényen. Átnyúltam Travis fölé, és megnéztem, Trent neve jelent meg.

Adam-et letartóztatták.

John Savage a halottak listáján szerepel.

Mindössze ennyit írt. Hányingerem volt, ahogy töröltem az üzeneteket, aggódtam, hogy Trent talán azért nem mondott többet, mert a rendőrség épp ott van Jim-nél, talán épp most mondják meg az apjuknak, hogy Travis is benne volt a dologban. Megnéztem az időt a kijelzőn. Tíz óra volt.

John Savage egy újabb elveszett ember, aki miatt nyomozni fognak. Még egy halott, aki miatt Travis-nek büntudata lesz. Próbáltam visszaemlékezni, hogy láttam-e Johnt miután kitört a tűz. Ki volt ütve. Talán egyáltalán nem tért magához. Azokra a rémült lányokra gondoltam, akiket Trent, és én láttunk az alagsor folyosóján. Hilary Short-ra gondoltam, akit ismertem matekról, és arra, ahogy az új barátja mellett állva mosolygott a Keaton Hall szemközti falánál alig öt perccel a tűz előtt. Valójában milyen hosszú lehetett a halottak névsora, és ki volt rajta, ez olyasmi volt, amire próbáltam *nem* gondolni.

Talán mindnyájunknak bűnhődnünk kéne. Az az igazság, hogy mind felelősek voltunk, mert mind felelőtlenek voltunk. Pontosan ezért tartanak felvilágosító rendezvényeket a tűzoltók nyomozói, és ezek miatt vannak a biztonsági intézkedések. Mi mindet figyelmen kívül hagytuk. Lehetetlen volt anélkül bekapcsolni a tévét, vagy a rádiót, hogy a hírekben ne lássuk a képeket, így Travis és én, amennyire lehetett, kerültük ezeket. De ez a médiafigyelem azt jelentette, hogy a nyomozók még motiváltabbak lesznek, hogy találjanak egy bűnbakot. Kíváncsi lettem volna, hogy a vadászat megáll-

e Adam-nél, vagy a vérre mennek. Ha valamelyik halott diák anyja lennék, én biztosan így tennék.

Nem akartam azt látni, hogy Travis börtönbe megy másvalaki felelőtlen viselkedése miatt, és szép vagy sem, ez senkit sem fog visszahozni. Megtettem mindent, amit tudtam, hogy távol tartsam a bajtól, és az utolsó lélegzetemig tagadni fogom, hogy ott volt azon az estén a Keaton Hall-ban.

Az emberek rosszabb dolgokat is megtettek már azért, akit szerettek.

- Travis - mondtam, és megböktem. Arccal lefelé feküdt, a fejét a párna alá temette.

- Uggggghhhh - morogta. - Akarod, hogy reggelit készítssek? Kérsz tojást?

- Elmúlt tíz óra.

- Összedobhatok egy villásreggelit - amikor nem válaszoltam, újra felajánlotta - Oké, tojásos szendvics?

Megálltam, aztán mosolyogva felé néztem.

- Bébi?

- Igen?

- Vegasban vagyunk.

Travis felkapta a fejét, és felkapcsolta a lámpát. Mikor beugrott neki az elmúlt huszonnégy óra, kihúzta a kezét a párna alól, körém fonta a karját, és maga alá húzott.

Befészkelte a csípőjét a combjaim közé, aztán lehajolt, hogy megcsókoljon; lágyan, gyengéden, engedve, hogy az ajka az enyémen barangoljon, amíg fel nem forrósodott, és bizseregni nem kezdett.

- Még mindig szerezhetek neked tojást. Akarod, hogy hívjam a szobaszervizt?

- Igazából el kéne érünk a gépet.

Leejtette az arcát.

- Mennyi időnk van még?

- A gép négykor indul. Tizenegyig ki kell jelentkeznünk.

Travis fintorgott, és az ablak felé nézett.

- Még egy napot kérnem kellett volna. Ágyban kéne feküdnünk, vagy a medence partján.

Megcsókoltam az arcát.

- Holnap óráink lesznek. Majd spórolunk, és később elmegyünk valahova. Amúgy sem szeretném Vegasban tölteni a nászutunkat.

Undorodva elfintorodott.

- Egyértelmű, hogy nem is Illinois-ban akarom tölteni.

Ezt egy bólintással elfogadtam. Nem igazán tudtam vitázni vele. Illinois nem szerepelt az első helyen, ahova mennék, ha *nászútra* gondoltam.

- St. Thomas gyönyörű. És még útlevele sincs szükségünk.

- Ez jó. Mivel többé nem bunyózom, ott kell majd spórolnunk, ahol csak lehet.

Elmosolyodtam.

- Nem fogsz?

- Mondtam neked, Gal. Ezekre egyáltalán nincs szükségem, ha te vagy nekem. Mindent megváltoztattál. Te vagy a holnap. Te vagy az apokalipszis.

Összeráncoltam az orrom.

- Nem hinném, hogy szeretem ezt a szót.

Mosolygott, és az ágyra gördült, csak pár centire a bal oldalamtól. A hasán feküdt, maga alá húzta a karjait, elrendezte a mellkasa alatt, és az arcát a matracra fektette, egy ideig csak nézett, a szeme az enyémben veszett.

- Mondtál valamit az esküvőn... hogy olyanok vagyunk, mint Johnny és June. Nem igazán értem, mit jelent.

Elvigyorodott.

- Nem hallottál Johnny Cash-ről, és June Carter-ről?

- Nem sokat.

- A nő is foggal, körömmel harcolt a fazonért. Küzdöttek, és a pasi rengeteg dologban hülye volt. Megoldották, és aztán együtt éltek le az életüket.

- Tényleg? Fogadok, hogy June nem egy Mick-et fogott ki apjának.

- Többé nem fog bántani, Galamb.

- Ezt nem ígérheted meg. Csak mert épp amikor kezdek berendezkedni valahol, ő felbukkan.

- Nos, ha egyszerű állásunk lesz, le leszünk égve, mint a többi egyetemi diák, szóval nem lesz oka, hogy körülöttünk szaglásszon pénzért. Minden centre szükségünk lesz. Kész szerencse, hogy van még valamennyi a megtakarításomból, hogy átvészeljük.

- Valami ötlet, hogy milyen munkát vállalsz? Én a korrepetáláson gondolkodom. Matekból.

Travis mosolygott.

- Abban jó leszel. Én talán tudományos tárgyakból korrepetálok.

- Abban nagyon jó vagy. Én lehetek az ajánlás.

Pislogtam.

- Ó, Istenem. Ez örülten hangzik.

Travis felnevetett.

- Nem az? Kurvára tetszik. Gondoskodni fogok rólad, Gal. Nem ígérhetem meg, hogy Mick nem fog újra bántani, de azt igen, hogy megteszek mindent, amit tudok, hogy ne hagyjam megtörténni. És megtörténik, akkor is szeretni foglak.

Halványan elmosolyodtam, aztán előrenyúltam, hogy megérintsem az arcát.

- Szeretlek.

- Szeretlek – viszonzta. – Jó apa volt... az egész előtt?

- Nem tudom – feleltem, és a mennyezetre néztem. – Azt hiszem, úgy gondoltam, az. De mit tudhat egy kölyök arról, hogy milyen jó szülőnek lenni? Vannak jó emlékeim róla. Amióta az eszemet tudom, ivott, és játszott, de amikor vele volt a szerencse, kedves volt. Nagylelkű. A legtöbb barátja

családos ember volt... ők is a maffiának dolgoztak, de voltak gyerekeik. Kedvesek voltak, és nem bánták, ha Mick magával vitt. Rengeteg időt töltöttem a színpalak mögött, sok olyan dolgot láttam, amit a legtöbb gyerek nem, csak mert ő mindenhova elvitt akkoriban. – éreztem a felkúszó mosolyt, aztán hulló könnyeket. – Ja, azt hiszem, jó apa volt, a maga módján. Szerettem őt. Számomra tökéletes volt.

Travis a halántékomhoz érintette az ujjá hegyét, gyengéden letörölte a nedvességet.

- Ne sírj, Gal!

Megráztam a fejem, igyekeztem könnyedre venni.

- Látod? Még most is képes bántani, pedig itt sincs.

- Én itt vagyok – mondta, és a kezébe fogta az enyémet. Még mindig nézett, az arca a lepedőn pihent.

- Kiforgattad a világot, és egy teljesen új kezdetet kaptam... mint egy apokalipszis.

- Még mindig nem tetszik. – fintorogtam.

Felnyomta magát az ágyról, a takarót a dereka köré tekerte.

- Attól függ, honnan nézed.

- Nem, nem igazán – feleltem, és néztem, ahogy a fürdőszobába megy.

- Öt perc, és itt vagyok.

Kinyújtóztam, a végtagjaim szanaszét terültek az ágyon, aztán felültem, és az ujjaimmal igazgattam a hajam. A vécé zubogott, aztán kinyílt a csap. Nem viccelt. Pár percen belül készen lesz, én meg még mindig meztelenül voltam az ágyban.

Betenni a ruhámat, és az öltönyét a táskába, komoly kihívás volt, de végül megoldottam.

Travis kijött a fürdőből, és összefűzte az ujjainkat, ahogy elindultunk.

Fog megmosva, haj belőve, felöltöztem, és tizenegyre kijelentkeztünk.

Travis készített egy képet a lobby mennyezetéről a mobiljával, aztán vetettünk egy utolsó pillantást körbe, mielőtt kiléptünk, és beálltunk a taxira várók hosszú sorába. Még az árnyékban is forróság volt, a lábam a farmeremhez tapadt.

A mobil rezegni kezdett a táskámban. Gyorsan megnéztem.

A zsaruk most mentek el. Apa Timnél van, de elmondtam nekik, hogy ti ketten Vegasban vagytok, hogy összeházasodjatok. Azt hiszem, kurvára benyalták.

Kmlyn?

Ja! Oscar-t kéne kapnom az alakításért. JS

Hosszan, megkönnyebbülten felsóhajtottam.

- Ki volt az? – kérdezte Travis.

- America – mondtam, és visszajéjttem a telefnt a táskámba. – Ki van akadva.

- Lefogadom – mosolygott.

- Hova? Reptér? – kérdezte Travis, és a kezemért nyúlt.

Megfogtam, épp eléggé elfordította, hogy lássam a becenevem a csuklóján.

- Nem, Azt hiszem, előbb egy kis kitérőt kellene tennünk.

Felvonta az egyik szemöldökét.

- Hova?

- Majd meglátod.

Kivarrva

Abby

- Ezt hogy érted? – kérdezte Travis lesápadva. – Nem miattam vagyunk itt? A tetováló minket bámult, kicsit meglepte Travis döbbenete.

Az egész taxiút alatt Travis azt hitte, hogy vettem neki egy új tetkót nászajándékként.

Amikor megadtam a címet a sofőrnek, Travis-ben fel sem merült, hogy én vagyok az, akit varrni fognak. Arról beszélt, hogy felteteti magára valahova, hogy ABBY, de mivel már a csuklóján van, hogy GALAMB, úgy gondoltam, felesleges lenne.

- Most rajtam a sor – mondtam a tetováló felé fordulva. – Hogy hívnak?

- Griffin – felelt unottan.

- Rendben – mondtam. – Ide szeretném, hogy MRS. MADDOX. – mutattam a farmeromra, a hasam alsó részénél jobb oldalon, annyira lent, hogy még bikiniben se legyen látható. Azt akartam, hogy csak Travis tudjon a tetkómról, kellemes meglepetésként, ahányszor csak levetkőztet.

Travis sugárzott.

- Mrs. Maddox?

- Igen, ezzel a betűtípussal – mutattam a laminált poszterre a falon, ami a mintatetkókat mutatta.

Travis elmosolyodott.

- Illik hozzád. Elegáns, de nem túl cicomás.

- Pontosan. Meg tudod csinálni?

- Igen. Nagyjából egy óra múlva. Vannak előtettek még páran. Kétszázötven lesz.

- Kétszázötven? Néhány firkáért? – nyögte Travis, leesett állal. – Mi a fasz, ne már!

- Ez Griffin – felelt közömbösen.

- Tudom, de...

- Semmi baj, bébi – mondtam. – Vegasban minden drágább.

- Várjunk ezzel, amíg hazaérünk, Gal.

- Gal? – kérdezte Griffin.

Travis vetett rá egy gyilkos pillantást.

- Pofa be – figyelmeztette, és visszaneézett rám. – otthon kétszáz dolcsival olcsóbb lesz.

- Ha várok, nem csináltatom meg.

Griffin vállat vont.

- Akkor talán várnod kéne.

Travis-re és Griffin-re meredtem.

- Nem várok. Megcsinálom. – előhúztam a tárcámat, és Griffin elé löktem három bankjegyet. – Szóval fogd a pénzem – Travis-re fintorogtam – te pedig fogd be! Ez az én pénzem, az én testem, és ez az, amit akarok.

Úgy tűnt, Travis átgondolja, mit is mondjon.

- De... fájni fog.

Elmosolyodtam.

- Nekem? Vagy neked?

- Mindkettőnknek.

Griffin elvette a pénzemet, és eltűnt. Travis úgy járkált a helységben, mint egy ideges jövődöbeli apuka. Elnézett a folyosóra, aztán újra járkálni kezdett. Annyira aranyos volt, amennyire bosszantó. Volt egy pillanat, amikor könyörgött nekem, hogy ne csináljam, aztán meg lenyűgözte, és megérintette, hogy mennyire elszántan akarom végigcsinálni.

- Húzd le a nadrágod! – utasított Griffin, és előkészítette a felszerelését.

Travis vetett egy szúrós pillantást az alacsony izmos férfira a szemöldöke alól, de Griffin túl elfoglalt volt, hogy észrevegye Travis legfenyegetőbb arckifejezését.

A fotelben ültem, és Griffin a gombokat nyomogatta. Ahogy a fotel hátradőlt, Travis leült a másik oldalamon egy székre. Nyugtalanul mocorgott.

- Trav – mondtam lágyan – Ülj nyugton! – kinyújtottam a kezem, és ő megfogta, közben pedig leült. Megcsókolta az ujjaimat, és édesen, bár feszülten elmosolyodott.

Amikor már épp azt hittem, hogy nem bírja tovább a várakozást, a mobilom rezegni kezdett a táskámban.

Ó, Istenem. Mi van, ha Trent küldött SMS-t? Travis már kutatott utána, és örült, hogy eltereli a figyelmét.

- Hagyd csak, Trav.

A kijelzőre nézett, és fintorgott. Elakadt a lélegzetem. Odanyújtotta nekem a telefont, hogy felvegyem.

- Mare az.

Kikaptam a kezéből, és megkönnyebbülést éreztem volna, ha a hideg törlőkendő nem simított volna végig a csípőcsontom fölött.

- Hello?

- Abby? – kérdezte America. – Hol vagytok? Shepley és én most értünk haza. Eltűnt a kocsi.

- Ó – mondtam, a hangom egy oktávval magasabb volt. Nem terveztem, hogy máris elmondjam neki. Nem tudtam, hogy adjam be a híreket, de azt tudtam, hogy utálni fog. Legalábbis egy kis ideig.

- Mi... Vegasban.

America felnevetett.

- Menj már!

- Teljesen komoly vagyok.

America elhallgatott, aztán olyan hangosan szólalt meg, hogy összerezzentem.

- MIÉRT vagytok Vegasban? Nem úgy rémlik, hogy jól érezted magad, amikor legutóbb ott voltál.

- Travis és én úgy döntöttünk, hogy... szóval összeházasodtunk, Mare.

- Mi van! Ez nem vicces, Abby! Jobb, ha kurvára viccelsz!

Griffin a bőrömrre helyezte a lenyomatot, és rányomta. Travis úgy festett, mint aki meg akarja ölni, amiért hozzám ér.

- Ne légy buta - mondtam, de amikor a tetováló gép zümmögni kezdett, egész testemben megfeszültem.

- Mi ez a zaj? - kérdezte America fortyogva.

- Egy tetováló szalonban vagyunk.

- Travis ezúttal az igazi neveddel is megbélyegezteti magát?

- Nem igazán...

Travis izzadt.

- Bébi...- ráncolta aggodalmasan a homlokát Travis.

- Képes vagyok rá - meredtem fel a mennyezeti foltokra. Összerezzentem, amikor Griffin ujjai a bőrömhöz értek, de próbáltam nem feszengeni.

- Galamb...- nyögte Travis, a hangja elkeseredetten csengett.

- Oké, - mondtam, és elutasítóan megráztam a fejem. - kezdhetjük - eltartottam a telefont a fülemtől, megvonaglottam a fájdalomtól és az elkerülhetetlen fejmosástól.

- Megöllek, Abby Abernathy! - kiabált America. - Megöllek!

- Jogilag már Abby Maddox vagyok - mondtam, és Travis-re mosolyogtam.

- Nem igazság! - jajveszékelt America. - Úgy volt, hogy én leszek a tanúd! Együtt kellett volna ruhát választanunk, lánybúcsúztatót kellett volna szerveznem neked, és a csokrodat kellett volna vinnem!

- Tudom. - feleltem, láttam, hogy Travis abbahagyja a mosolygást, amikor ismét megvonaglik az arcom.

- Nem muszáj ezt tenned - vontam össze a szemöldökét. Megszorítottam az ujjait.

- Tudom!

- Ezt már mondtad az előbb! - csattant fel America.

- Nem hozzád beszéltem.

- De mennyire, hogy hozzám beszélsz! - füstölgött. - Naaagyon is! Amíg csak élsz, ezt hallgathatod, hallod? Soha, de soha nem fogok megbocsátani!

- Dehogynem!

- Te...! Egy...! Abby, egyszerűen egy aljas disznó vagy! A legpocsékabb legjobb barátnő!

Felnevettem, amivel elértem, hogy Griffin visszahúzódjon. Az orrán át vette a levegőt.

- Elnézést – szabadkoztam.
- Ez meg ki volt? – hallottam America éles hangját.
- Griffin. – válaszoltam tényközlően.
- Befejezte? – kérdezte Travis-től bosszankodva.

Travis egyszer biccentett.

- Folytasd!

Griffin csak mosolygott, és folytatta. A testem újra megfeszült.

- Ki a franc az a Griffin? Várj csak, mindjárt kitalálom: meghívtál az esküvődre egy vadidegent, de a legjobb barátnődet nem?

Megremegtem, mind az éles hangjától, mind a bőrömbe szűrő tűtől.

- Szó sincs róla. Nem jött el az esküvőre. – mondtam, és beszívtam a levegőt.

Travis felsóhajtott, és idegesen megmoccant a székén, miközben megszorította a kezemet. Nyomorultul nézett ki. Nem álltam meg mosolygás nélkül.

- Nekem kéne szorítanom a te kezedet, emlékszel?

- Bocs – felelte, a hangja megtelt feszültséggel. – De azt hiszem, nem bírom ezt elviselni. – kicsit lazított a fogáson, és Griffin-re nézett.

- Siess, légy szíves.

Griffin a fejét csóválta.

- Tele vagy tetkókkal, és egy egyszerű nevet nem bírsz végigülni, amit a barátnődre tetoválok? Egy perc, és készen vagyunk, haver.

Travis arckifejezése szigorúbbá vált.

- A feleségemre. Ő a feleségem.

America felnyögött, a hang olyan magas volt, mint a hangja.

- Tetkót csináltatsz? Mi van veled, Abby? Mérgező füstöt szívótál be abban a tűzben?

- Travis-nek ott a nevem a csuklója belső oldalán – lenéztem az elkent fekete tintára a hasamon. Griffin a bőrömhöz nyomta a tűt, és nekem összekoccantak a fogaim.

- Összeházasodtunk. – szúrtem a fogaim közt. – Én is szerettem volna valamit.

Travis a fejét csóválta.

- Nem volt muszáj.

Összehúztam a szememet.

- Ne kezd!

A szája széle fölfelé görbült, és a legédesebb imádattal nézett, amit valaha láttam.

America felkacagott, kicsit idétlenül hangzott..

- Teljesen megörültél! – *kellott mondania.* – Amint visszaérsz, becsukatlak a diliházba.

- Nem örültség. Szeretjük egymást. Kis megszakításokkal gyakorlatilag egész évben együtt éltünk. – *oké nem kimondottan egész évben... de ez most nem számít. Nem kell megemlíteni America-nak, és még több muníciót adni neki.*

- Azért, mert tizenkilenc vagy, te idióta! Mert elszöktél és senkinek sem szóltál, és mert én nem voltam ott! – kiabálta.

Az egyik pillanatban bűnös, a másokban áldozat. Az egyik pillanatban a pánik legapróbb jeleit érzem, hogy hatalmas hibát követek el azzal, hogy felsértem a bőröm, aztán felnézek Travis-re, és látom azt a hihetetlenül elképzelhetetlen szerelmet a szemében, és minden elmúlik.

- Bocs, Mare, de le kell tennem. Holnap találkozunk, oké?

- Nem tudom, akarok-e találkozni veled holnap! És azt hiszem, soha többé nem akarom Travis-t látni!

- Holnap találkozunk, Mare. Tudod, hogy látni szeretnéd a gyűrűmet.

- És a tetkódat – tette hozzá mosolyogva.

Odaadtam a telefont Travis-nek. Griffin újra a kín, és gyötrelem ezernyi tűjét szúrta haragos bőrömbe. Travis a zsebébe süllyesztette a telefonomat, majd két kezébe fogta a kezemet, és lehajolva a homlokát az enyémnek támasztotta.

Nem tudtam, mit vártam, mi segít, de a fájdalom olyan volt, mint a lassú égés. Ahogy Griffin kitöltötte a betűk vastagabb részeit, összerándultam, és ahányszor elhúzódott, hogy letörölje a felesleges tintát a kendővel, ellazultam.

Travis néhány további panasza után, Griffin hangos bejelentésétől mindketten összerezzeztünk.

- KÉSZ!

- Hála Istennek! – nyögtem, és hagytam, hogy a fejem hátraessen a fejtámlára.

- Hála Istennek! – nyöszörögte Travis, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Mosolyogva megpaskolta a kezemet.

Lenéztem, csodálgattam a gyönyörű fekete vonalakat, amik az elkenődött fekete maszat alatt voltak.

Mrs. Maddox

- Tyúha! – mondtam, és felkönyököltem.

Travis aggódalmas arca rögtön diadalmasan felragyogott.

- Gyönyörű!

Griffin megcsóválta a fejét.

- Ha egy dollárt számítanék minden férjre, aki idehozta a feleségét, de rosszabbul viselte a dolgot, mint az asszony... nos, akkor soha többé nem kellene tetoválnom.

Travis mosolya lehervadt.

- Csak azt mondd meg, hogy kell kezelünk otthon okostóni.

- Van szórólapom az utasításokról, és egy kis A meg D vitaminos kenőcs a pénztárnál ("A pénztárnál leadom a számlát" ez van a hivatalos fordításban) – felelt Griffin, mulatva Travis válaszára.

A pillantásom visszatért az elegáns írásra a bőrömön. Házasok voltunk. Maddox voltam, csakúgy, mint azok a csodálatos férfiak, akiket megszerettem. Volt családom, jóllehet haraggal telt, örült, szeretni való férfiak, de az enyémekek voltak. Hozzájuk tartoztam, ahogy ők is hozzám.

Travis a kezét nyújtotta, és közben lepillantott a gyűrűjére.

- Megcsináltuk, bēbi. Még most sem hiszem el, hogy a feleségem vagy.

- Hidd csak el – ragyogtam.

Travis felé nyúltam, a zsebére mutattam, majd megfordítottam a kezem, és kinyitottam a tenyeremet. Odaadta a mobilomat, és pedig megnyitottam a kamerát, hogy lefotózzam a friss varratomat. Travis felsegített a székből, óvatosan kerülte a jobb oldalamat. Minden mozdulatra érzékeny voltam, mert a farmer megkínzott bőrhöz dörgölődött.

Egy rövid megálló után a pultnál, Travis elég időre elengedett, hogy kinyissa nekem az ajtót, és kiléptünk a kint várakozó taxihoz. Újra megszólalt a mobilom. America.

- Gigantikus büntudatot ébreszt majd benned, nem? – kérdezte Travis, és figyelte, ahogy lenémítom a telefont. Nem voltam olyan hangulatban, hogy újabb szócsatát vívjak.

- Miután meglátja a képeket, huszonnégy óra duzzogásra lehet számítani, de utána helyrerázódik.

- Biztos benne, Mrs. Maddox?

Kuncogni kezdtem.

- Abbahagyod valaha, hogy így hívj ("Még meddig hívsz így" ez van a hivatalos fordításban)? Vagy százszor szólítottál ezen a néven, amióta eljöttünk a kápolnából!

Míg kinyitotta előttem az ajtót, a fejét csóválta.

- Abbahagyom, amint felfogom, hogy ez a valóság.

- Valóságos ez, egyet se félj. A nászéjszakai emlékeim bizonyítják. – becsúsztam középre, és figyeltem, ahogy mellém siklik.

Nekem dőlt, és az orrával végigsimította a nyakamat, ahol olyan érzékeny volt a bőröm, amíg a fülemhez nem ért.

- Bizony, vannak emlékeink.

A hazaút

Travis

Abby az ablakból figyelte, ahogy Las Vegas elszuhant. Már a látványa is elég volt, hogy meg akarjam érinteni, és most, hogy már a feleségem volt, az érzés hatványozódott. De nagyon keményen próbálkoztam, nehogy megbánja a döntését. Az, hogy nyugodtnak látszódjam, alaposan igénybe vette az akaraterőmet. Most veszélyesen közel jártam hozzá, hogy olyan legyek, mint Shepley.

Képtelen voltam megállni, előrecsúsztattam a kezem, és megérintettem rózsaszín ujjait.

- Láttam képeket a szüleim esküvőjéről. Azt hittem, a mamám volt a legszebb menyasszony, akit valaha láttam. Aztán megláttalak a kápolnában, és meggondoltam magam.

Lenézett összeérő ujjainkra, összefűzte az övéit az enyémeikkel, aztán felnézett rám.

- Amikor ilyeneket mondasz nekem Travis, mindig újra beléd szeretek – hozzám kúszott, és arcon csókolt. – Bárcsak ismertem volna anyukádat.

- Én is szerettem volna. – elhallgattam, és azon gondolkodtam, kimondjam-e azt a gondolatot, ami a fejemben van. – Mi a helyzet a te anyukáddal?

Abby megrázta a fejét, és a karomba bújt.

- Addig sem volt nagy szám, mielőtt Wichita-ba költöztünk. Azután, hogy ott voltunk, a depressziója csak rosszabbodott. Teljesen kivonta magát mindenből. Ha nem találkoztam volna America-val, teljesen egyedül lettem volna.

Már a karjaimban tartottam, de szerettem volna a feleségem tizenhat éves énjét is megölelni. Ahogy a gyerekkori énjét is. Olyan sok minden történt vele, és én nem tudtam megvédeni tőlük.

- Én... én tudom, hogy ez nem igaz, de Mick olyan sokszor mondta, hogy én tettem tönkre el őt. Mindkettejüket. Itt van bennem ez az irracionális félelem, hogy veled is ezt fogom tenni.

- Galamb – dorgáltam, és megcsókoltam a haját.

- Fura, igaz? Amikor játszani kezdtem, őt cserbenhagyta a szerencséje. Azt mondta, én vettem el. Mintha hatalmam lett volna fölötte. Ez jó pár ellentmondásos érzést ébreszt egy tinilányban.

A fájdalom a szemében ugyanazt az ismerős tüzet keltette életre bennem, de gyorsan eloltottam egy mély lélegzettel. Nem tudtam, hogy ha látom Abby

fájdalmát, attól valaha is kevésbé érezném-e magam örültnek, de neki nem egy forrófejű pasira van szüksége. Egy megértő férj kell mellé.

- Ha csak egy csöppnyi kibaszott érzelem is lett volna benne veled szemben, akkor a kabalájává tehetett volna, ahelyett, hogy az ellenségévé tett. Ezen csakis ő veszített, Gal. Te vagy a legelragadóbb nő, akit ismerek.

A körmeit piszkálta.

- Nem akart a kabalájának engem.

- Lehetsz az én kabalám. Most épp kibaszottul szerencsésnek érzem magam. Játékosan a bordáim közé könyökölt.

- Csak maradjon is így.

- Szemernyi kétségem sincs felőle, hogy így lesz. Te még nem tudod, de megmentettél engem.

Valami felvillant Abby szemében, és az arcát a vállamhoz nyomta.

- Remélem is.

Abby

Travis az oldalához húzott, épp annyira, hogy előrehaladhassunk. Nem mi voltunk az egyetlen túlzottan érzelmes pár, akik a sorban vártak a bejelentkező pultnál. A tavaszi szünetnek vége volt, és a reptér zsúfolásig volt tömve.

Amint megkaptuk a beszállókártyánkat, lassan megindultunk a biztonsági ellenőrzés felé. Amikor végre elértük a sor elejét, Travis fennakadt a fémdetektoron, így a reptéri biztonsági fickó, megkérte, hogy vegye le a gyűrűjét.

Travis morgolódva panaszkodott, de aztán átjutottunk a vizsgálaton, és leültünk a közelben, hogy visszavegyük a cipőnket, Travis még alig hallhatóan elmormogott néhány szitokszót, aztán lenyugodott.

- Minden rendben, bébi. Ott van az ujjadon - mondtam, és nevettem túlzott reakcióján.

Travis nem szólalt meg, csak megcsókolta a homlokomat, mielőtt otthagytuk a biztonságiakat, és elindultunk a kapunk felé. Újabb, szünetről hazatérő diákok jelentek meg, ugyanolyan kimerültek, és boldogok voltak, mint mi. Aztán észrevettem a kézen fogva érkező párokat, akik legalább olyan idegesnek és izgatottnak tündek, mint Travis és én, amikor megérkeztünk Vegasba.

Összefontam Travis ujjait az enyémmel.

Felsóhajtott.

A reakciója kizökkentett. Nehézkes, és feszült volt. Ahogy egyre közelebb értünk a kapuhoz, egyre jobban lelassult. Én is aggódtam az otthon ránk váró

reakciók miatt, amikkel szembe kellett néznünk, de jobban féltem a nyomozástól. Talán ő is épp erre gondolt, és nem akart erről beszélni nekem.

A Tizenegyes kapunál Travis leült mellém, továbbra is a kezemet fogta. A térde feszülten rángott, és szabad kezével folyamatosan dörzsölgette a száját. Háromnapos borostája sercegett, ahogy hozzáért. Vagy totál ki volt borulva, amit magában tartott, vagy kicsit sok kávé ivott a tudtom nélkül.

- Galamb? – mondta végül.

Ó, hála Istennek. Beszél velem róla.

- Igen?

Átgondolta, mit mondhatna, aztán újra felsóhajtott.

- Semmi.

Ákármilyen volt is, tisztázni akartam. De ha nem a nyomozásra gondol, vagy a tűz következményeire, nem én akartam szóba hozni. Nem sokkal azután, hogy elfoglaltuk a helyünket, szólították az első osztály utasait a beszállásra. Travis és én beálltunk a többiekkel a turista osztály sorába.

Travis egyik lábáról a másikra táncolt, a tarkóját masszírozta, és a kezemet szorongatta. Egyértelműen mondani akart valamit. Emésztette őt, és nem tudtam mi mást tehetnék, minthogy viasztörítöttem a kezét.

Amikor az utasok kezdtek sorba rendeződni, Travis habozott.

- Nem tudok szabadulni ettől az érzéstől – mormolta.

- Hogy érted ezt? Valami rossz érzéstől? – kérdeztem, hirtelen nagyon ideges lettem. Nem tudtam, hogy mire gondolt, arra, hogy Vegasba jöttünk, vagy arra, hogy hazamegyünk. Minden, ami elromolhat köztünk a következő lépéssel, és azzal hogy visszaérünk a kampuszba, most végigfutott az agyamon.

- Az az eszelős érzésem van, hogy amint hazaérünk, felébredek. Mintha ez az egész nem volna valóságos.

Aggodalom suhant át a tekintetén, és szinte üvege ssé vált.

Annyi dolog miatt kellett aggódnunk, de őt csak az emésztette, hogy elveszíthet, legalább annyira, mint amennyire én féltem, hogy elveszítem őt. Ez volt az, a pillanat, amikor rájöttem, hogy helyesen cselekedtünk. Mert igen, fiatalok voltunk, és igen, örültek is, de ugyanakkor szerelmesek is, mint bárki más. És öregebbek voltunk, mint Romeo és Júlia.

Idősebbek, mint a nagyszüleim. Lehet, hogy nem rég volt még, hogy gyerekek voltunk, de voltak emberek, akik tíz, vagy akár többévnyi tapasztalattal rendelkeztek, és még mindig nem voltak együtt. Mi nem voltunk együtt ennyit, de ott voltunk egymásnak, és ez több, mint elég.

Amikor kibékültünk, az olyan volt, mintha mindenki a szakításunkat várná, azt, hogy elrontjuk, mint a párok, akik túl fiatalon házasodnak. Csak elképzeltem a ránk meredő szemeket, a sztorizgatásokat, és a suttogásokat, és máris beleborzongtam. Lehet, egy egész élet kell majd, hogy bebizonyítsuk a többieknek, hogy ez működik. Annyi hibát követtünk el, és kétségtelen, hogy

még több ezernyit el is fogunk, de az esélyek nekünk dolgoztak. Minden rosszat bizonyítottunk már nekik.

Hosszas labdaadogatás után az aggodalmak és biztosítékok közt végül a férjem nyaka köré fontam a karom, és gyengéden az ajkára szorítottam az enyémet.

- Az elsőszülöttemet tenném fel rá. Ennyire biztos vagyok.

Ez olyan fogadás volt, amit nem veszíthettem el.

- Nem lehetsz ilyen biztos – mondta.

Felvontam a szemöldökömet, és félrehúztam a számat.

- Fogadjunk?

Travis megnyugodott, kivette az ujjaim közül a beszállókártyát, és a légikísérőnek adta.

- Köszönöm – mondta a nő, megnézte, majd visszaadta. Ugyanezt tette az enyémmel is, és alig több, mint huszonnégy órával ezelőtt, most megint kéz a kézben sétáltunk a repülőgép felé.

- Célozol valamire? – kérdezte Travis, és megállt. – Te nem is... ez az oka, amiért hozzám akartál jönni?

Felnevettem, megráztam a fejem, és tovább húztam.

- Istenem, dehogy. Azt hittem, elég nagy lépést tettünk meg, ahhoz, hogy egy ideig kitartson.

Kurtán biccentett.

- Ez elfogadható, Mrs. Maddox – megszorította a kezem, és beszálltunk a gépbe, hogy elinduljunk haza.

Évforduló

Abby

Víz gyöngyözött a bőrömön, elkeveredett a naptejjel, és felnagyította leburnult hasam pólusait. A nap lecsapott ránk, és mindenki másra a parton, és a forró levegő táncot járt a homok fölött a sok színes strandtörölköző közt.

- Asszonyom - szólalt meg a pincér, és lehajolt a két itallal. Sötét bőrén izzadság csurgott, de mosolygott. - Írjam a számlájukhoz?

- Igen, köszönöm - feleltem, elvettem a jeges epres margarita-mat, és aláírtam a blokkot.

America elvette az övét, és a jeget kevergette a vékonyka szívószállal.

- Ez. A. Mennyország.

Mind megérdemeltünk egy kis Mennyországot, hogy összeszedjük magunkat az elmúlt év után. Miután részt vettünk megszámlálhatatlan temetésen, és segítettem megbirkózni Travis-nek a bűntudatával, rengeteg kérdést kaptunk a nyomozóktól. A diákok, akik ott voltak a bunyón, kihagyták Travis nevét, amikor a hatóságokkal beszéltek, de a szóbeszéd lábra kapott, és sokáig tartott, míg Adam letartóztatása elégnek bizonyult a családok számára.

Rengeteg győzködésbe került elfogadtatni Travis-el, hogy ne adja fel magát. Az egyetlen dolog, ami hatásosnak tűnt a könnyörgésem volt, hogy ne hagyjon magamra, és tudta azt, hogy a nyomozás hátráltatásával is vádolhatják. A házasságunk első hat hónapja messze nem volt könnyű, és rengeteg éjszakát vitatkoztunk át arról, hogy mi lenne a helyes cselekedet. Talán nem lett volna szabad távol tartanom Travis-t a börtöntől, de nem érdekelt. Nem hittem, hogy bármennyivel is hibásabb lett volna abban másnál, hogy úgy döntött, azon az estén elmegy abba a pincébe. Sosem fogom megbánni a döntésemet, ahogy azt sem, hogy egyenesen a nyomozó szemébe néztem, és a csillagokat is lehazudtam, hogy mentsem a férjemet.

- Igen - mondtam, és figyeltem, ahogy a víz előretör a fövényen, aztán visszahúzódik. - Meg kell köszönnünk Travis-nek. Állandóan az edzőteremben volt, és annyi ügyfelet fogadott, amennyit az órái mellett csak tudott, heti hat napban, reggel öttől este tízig. Ezt mind ő érte el. Biztos vagyok benne, hogy a korrepetitori pénzem nem lett volna elég, hogy eljöjjünk.

- Megköszönni? Amikor megígérte nekem az igazi esküvőt, nem hittem, hogy egy évre gondolt!

- America – szóltam rá, és felé fordultam. – Lehetnél ennél undokabb? A tengerparton ücsörögve jeges margarita-t iszunk St. Thomas-on.

- Azt hiszem így több időt adott, hogy megszervezzem a lánybúcsúdat, és az eskütök megerősítését. – mondta nagyot kortyolva.

Elmosolyodtam, és felé fordultam.

- Köszönöm. Komolyan. És ez a legjobb lánybúcsú a lánybúcsúk történetében.

Harmony odajött, és leült a másik oldalamon a székre, manósan rövidre vágott mogyoróbarna haja ragyogott a napfényben. Kirázta belőle a sós vizet, és így teljesen tollszerű lett.

- Annyira meleg a víz – mondta, és felvette a túlméretezett napszemüvegét.

- Az a srác ott kölyköket tanít szörfözni. Örülten dögös.

- Talán beszélhetnél vele, hogy később vetközzön nekünk – szólt America, nyílt tekintettel.

Kara a homlokát ráncolta.

- America, nem. Travis bevadulna. Abby *igazából* már nem menyasszony, emlékszel?

America vállat vont, és lehunyta a szemét a napszemüveg mögött. Bár Kara és én nagyon közel kerültünk egymáshoz, mielőtt elköltöztünk, ő és America sosem jöttek ki jól. Talán azért, mert mindketten mindig kimondták, amit gondolnak.

- Harmony-ra foghatjuk – mondta America. – Travis nem haragudhat rá. Örökké adós lesz neki azért, hogy beengedte a Morgan Hall-ba azon az estén, amikor veszekedtetek.

- Csak nem akartam a Maddox-harag célpontja lenni. – felelte Harmony vállvonogatva.

- Tudjátok, hogy már tök rég nem borult ki – morogtam. – Már tudja kezelni a haragját.

Harmony-nak és nekem két közös óránk is volt ebben a szemeszterben, és amikor áthívtam tanulni a lakásra, Travis felismerte, hogy ő az a lány, aki beengedte a koleszunkba. Ahogy Travis, az ő testvére is Sigma Tau tag, szóval ő azon kevés lányok közé tartozott az egyetemen, akikkel Travis nem feküdt le.

- Travis és Shepley holnap délután jönnek – szólalt meg America. – Ma este partiznunk kell. Nem gondolod ugye, hogy Travis otthon ül, és semmit sem csinál? Kimozdulunk, és jól érezzük magunkat, akár akarod, akár nem.

- Jól van – feleltem. – De semmi vetkőzés. És nem maradunk sokáig. Ez az esküvő közönség előtt lesz, nem akarok másnaposnak látszani.

Harmony felemelte a széke melletti kis zászlót, és a pincér szinte azonnal odajött.

- Miben segíthetek kisasszony?

- Egy piña colada-t kérnék.

- Természetesen – mondta, és távozott.

- Elegáns ez a hely – mondta America.
- És még csodálkozol, hogy egy évig tartott, mire összespóroltuk rá a pénzt.
- Igazad van. Nem kellett volna mondanom semmit. Trav azt akarta, hogy a legjobbat kapd. Megértem. És szép volt anyutól, és aputól, hogy fizették a részemet. Halálbiztos, hogy különben nem tudtam volna jönni.

Felkuncogtam.

- Megígérted, hogy koszorúslány lehetek, és megtettél mindent, hogy tavaly kihagyj belőle. Láttam, hogy fizettek a nászajándékért, az évfordulás ajándékozáért, és az én születési ajándékoméért, és összevonták az egészet. Ha engem kérdezel, olcsón megúszták.

- Még így is sok.

- Abby úgy szeretnek, mint a lányukat. Apu annyira izgatott, hogy ő vezethet az oltár elé. Hagyd, hogy csinálják, és ne rontsd el a hangulatát. – mondta America.

Elmosolyodtam. Mark és Pam családtagként bántak velem. Azután, hogy apám behajszolt abba a veszélyes helyzetbe tavaly, Mark úgy döntött, szükségem van egy új apára – és felajánlotta saját magát. Ha segítségre volt szükségem a tanításban, vagy a könyvekkel, vagy akár egy új porszívóval, Mark és Pam megjelentek az ajtómnál. Az hogy segítettek, egyben mentség is volt, hogy meglátogathassák America-t, és engem, és egyértelmű volt, hogy ezt élvezték a legjobban. Nem mintha most már nem lett volna ott egy nyakas Maddox klán családnak, de ott volt nekem Mark és Pam is. Úgy indultam, hogy senkihez sem tartozom, és most már két káprázatos család része is voltam, akik hihetetlenül fontosak voltak nekem. Először nagyon ideges voltam emiatt. Még sosem volt ennyi vesztenivalóm. De idővel rájöttem, hogy az új családom nem megy sehova, és megtanultam, mennyi jó süllhet ki a szerencsétlenségből.

- Sajnálom. Csak próbálom hálásan elfogadni.

- Köszönöm.

- Köszönöm! – mondta Harmony, és elvette az italt a tálcáról. Aláírta a számlát, és belekortyolt a gyümölcsös koktéliba. – Csak annyira izgatott vagyok, hogy ez összejöjjön!

- Én is – tette hozzá America, és felém nézett. Alig tudta megbocsátani, hogy nélküle mentem férjhez. És őszintén, remélem, ő sosem próbálja megtenni velem ugyanezt. Bár a házasság még nagyon a távoli tervei közt szerepelt.

Ő és Shepley saját lakást béreltek, mindketten úgy döntöttek, hogy bár mindig együtt vannak, America a Morgan-ben marad, és Shepley beköltözik a Helms koleszába. Mark és Pam pedig boldogabbak voltak, ettől a megállapodástól. Szerették Shepley-t, de aggódtak, hogy a való élet feszültsége, a számlák, és a munka hatással lesz Shepley és America tanulmányi eredményére. America így is kínlódott, még a koleszban is.

- Remélem rendben fog menni. Gyűlölöm a gondolatát, hogy ott állunk annyi ember előtt, akik minket bámulnak. – tört ki America-ból a nevetés. – Elvist nem hívtuk meg, pedig biztos vagyok benne, hogy gyönyörű lenne.

- Még mindig nem tudom elhinni, hogy Elvis ott volt az esküvődön. – mondta kacarászva Harmony.

- Nem a halott – szólalt meg Kara pléhpozával.

- Most nem hívtuk meg – feleltem, és néztem, ahogy a gyerekek leckéket vesznek, és élvezik a szörfölést a saját deszkájukon.

- Milyen volt? Vegasban házasodni? – kérdezte Harmony.

- Olyan... – mondtam, és arra az időre gondoltam, amikor elmentünk oda, majdnem egy évvel ezelőtt. – Stresszes, és ijesztő. Féltam. Sírtam. Nagyon is tökéletes volt.

Harmony arca egyszerre fejezett ki undort, és meglepetést.

- Pont úgy hangzik.

Travis

- Baszd meg! – nyögtem, egyáltalán nem vidáman.

- Ugyan már! – mondta Shepley, és rázkódott a nevetéstől. – Te is ezt mondtad, amikor én voltam ilyen papucs.

- Akkor is baszd meg!

Shepley leállította a kocsit. A Cherry Papa parkolójának a távolabbi végében állította le a Chargert. Ez volt a legkövérebb, legmocskosabb sztriptíz táncosok helye a városban.

- Ez nem olyan, mintha hazavinnél egyet.

- Megígértem Galnak, hogy nem lesznek táncosok.

- Én meg legénybúcsút ígértem neked.

- Haver, menjünk inkább haza. Tele vagyok, fáradt vagyok, és reggel indul a gépünk.

Shepley fintorgott.

- A lányok egész nap a tengerparton feküdtek St. Thomas-on, és most tuti buliznak valami klubban.

Megráztam a fejem.

- Nem megyünk klubokba egymás nélkül. Nem tenne ilyet.

- Fog, ha America úgy szervezi.

Megint megráztam a fejem.

- Nem, kurvára nem fog. Nem megyek be egy sztriptíz klubba. Találj ki valami mást, vagy vigyél haza.

Shepley felsóhajtott, és összeszorította a szemét.

- Azzal mi van?

Követtem a pillantását, a következő háztömb felé.

- Egy szálloda? Shep, szeretlek, de ez nem egy igazi legénybúcsú. Házasságok. És még ha nem is lennék az, akkor sem szexelnék veled.

Shepley megrázta a fejét.

- Van ott egy bár. Az nem klub. Az engedélyezett a házassági szabályaid hosszú listáján?

Összeráncoltam a homlokomat.

- Csak tisztelem a feleségemet. És igen szarzsák, oda bemehetünk.

- Káprázatos. – mondta, és összedörzsölte a kezét.

Átmentünk az úton, és Shepley kinyitotta az ajtót. Koromsötét volt.

- Ööö... – kezdtem.

A lámpák hirtelen kigyulladtak. Az ikrek, Taylor, és Tyler konfettit dobtak az arcomba, felharsant a zene, aztán megláttam a legrosszabb dolgot, amit életemben láthattam: Trenton-t férfitangában, bekenve nagyjából öt kiló testszállással. A fején olcsó, sárga paróka, Cami szétröhögte az agyát, rajta mulatott.

Shepley-nek húznia kellett befelé. Apám a terem egyik oldalán állt, Thomas mellett. Ők is a fejüket rázták. Jack bácsikám Thomas másik oldalán állt, a terem többi részét pedig a Sigma Tau-s testvéreim, és a futballcsapat tagjai töltötték be.

- Mondtam, hogy ne legyen sztriptíz táncos – mondtam, és megrökönyödve figyeltem, ahogy Trenton körbetáncolta a termet Britney Spears dalára.

Shepley röhögésben tört ki.

- Tudom, testvér, de úgy tűnik a vetkőzés már azelőtt megvolt, hogy ideértünk.

Katasztrófa volt. Az arcom eltorzult az undortól, ahogy figyeltem Trenton-t a termen keresztül ugrabugrálni – bár nem akartam. A teremben mindeni jól derült rajta.

Karton díszek lógtak a mennyezetről, és apám mellett az asztalon még valami francos süti is volt. Voltam már néhány legénybúcsún ezelőtt, de ez megnyerte a legfurább parti díját.

- Hé – lihegte Trenton kifulladásra, izzadtan kisöpört pár ritka, sárga hajsza az arcából.

- Elvesztettél egy fogadást? – kérdeztem.

- Ami azt illeti, igen.

Taylor, és Tyler átvágtak a szobán, a térdüket csapkodva röhögtek, annyira, hogy alig kaptak levegőt.

Rácsaptam Trenton seggére.

- Dögös vagy tesó.

- Kösz – a zene rákezdett, ő pedig felém rázta a csípőjét. Arrébb löktem, de nem szegte a kedvét, áttáncolt a termen, és a tömeget szórakoztatta.

Shepley-re néztem.

- Alig várom, hogy megmagyarázd Abby-nek.

Elmosolyodott.

- A te feleséged, majd te.

Az elkövetkező négy órában ittunk, és beszélgettünk, és közben azt figyeltük, hogyan csinál magából komplett idiótát Trenton. Apa, ahogy számítottam is rá, korán elment. Neki, ahogy a többi testvéremnek is korábbi járatra szólt a jegyük.

Mind St. Thomas-ra repültünk reggel, hogy megújíthassam az eskümet.

Az elmúlt évben Abby tanított, és pedig személyi edzősködtem a helyi edzőteremben. Igyekeztünk félretenni valamennyit az iskolai költségeken, a lakbéren, és a kocsi fenntartáson felül, hogy St. Thomas-ra repülhessünk, és eltölthessünk néhány napot egy szép szállodában. Sok minden más volt, amire elkölthettük volna a pénzt, de America folyamatosan erről beszélt, és nem hagyta, hogy elveszük az ötletet. Aztán amikor America szülei előálltak a nászajándékunkkal/ America születési ajándékával/ évfordulás ajándékkal, mi próbáltunk nemet mondani, de America hajthatatlan volt.

- Oké srácok, ha nem teszem el magam holnapra, akkor olyan leszek, mint a mosott szar.

Mindenki morgolódott, és gúnyolódott rajtam olyan szavakkal, mint *papucs*, meg *nyuszi*, de az az igazság, hogy mind megszokták már az új, nyugisabb Travis Maddox-ot. Majdnem egy éve nem másztam senkinek az arcába.

Ásítottam, mire Shepley vállon veregetett.

- Menjünk.

Csendben utaztunk, nem tudom, mire gondolhatott Shepley, de én már kurvára alig vártam, hogy lássam a feleségemet. Tegnapelőtt ment el, és ez volt az első alkalom, hogy külön voltunk, amióta összeházasodtunk.

Shepley beállt a lakás elé. És leállította a kocsit.

- Házhoz szállítás, lúzer.

- Ismerd el, hogy hiányzik.

- A lakás? Igen, egy kicsit. De az sokkal jobban, hogy verekedj, és egy rakás pénzt keress nekünk ezután.

- Ja, az nekem is néha. Viszlát reggel.

- Hat harmincra itt vagyok érted, hogy felszedjelek.

- Szia.

Shepley elhúzott, miközben én lassan megmásztam a lépcsőket, és a lakáskulcsot kerestem. Utáltam úgy hazajönni, ha Abby nem volt itthon. Nem volt annál rosszabb, azután, hogy találkoztunk, és most ugyanezt érezem. Talán még nyomorúságosabb, mert most nem volt itt Shepley és America, hogy bosszantsanak.

Elfordítottam a kulcsot, és belöktem az ajtót, bezártam magam mögött, és a reggeliző asztalra dobtam a tárcámat. Már elvittem Toto-t a kisállat panzióba, amit lefoglaltunk addig, amíg elvöltünk. Olyan kibaszottul csendes volt minden. Felsóhajtottam. A lakás annyit változott az elmúlt évben. A posztterek,

és sörös plakátok lekerültek, helyettük felkerültek képek rólunk, és néhány festmény. Többé már nem volt legénylakás, jó csere volt.

Bementem a hálósobámba, és levetkőztem, csak a Calvin Klein alsóm maradt, bemásztam az ágyba, beletemetkeztem a kékeszöld fluoreszkáló köntösbe – ez is olyasmi volt, ami nem fordult elő ebben a lakásban, amíg Abby nem tette rá a kezét. Magamhoz húztam a párnáját, és ráhajtottam a fejem. Olyan illata volt, mint neki.

Az óra éjjel kettőt mutatott. Tizenkét órán belül vele leszek.

Lánybúcsú

Abby

Azok, akik az étterem másik végében ültek, sikoltozni kezdtek, majdnem elérve, hogy a többi asztaloknál ülők, és a gyerekek elmeneküljenek. A borosüvegek törtek, az ezüst evőeszközök csilingeltek a földön. Az ananász alakú hurrikán arrébb csapódott, végiggurult az asztalon, majd összetört. America a szemét forgatta a húszfős asztaltársaságtól egy kicsit odébb.

- Szentséges Jézus, emberek! Ez csak egy kis eső!

A kiszolgáló személyzet, és a hoszteszek kimentek, hogy leengedjék a teraszhelység letekerhető falait.

- És ti még morogtatok, hogy nincs tengerparti kilátásunk. – kötekedett Harmony.

- Ja, azok a sznob picsák már nem is vigyorognak annyira, igaz? – mondta America, biccentett, és a hat szőkeség felé nézett, akik most ázottan bújtak össze.

- Állj le. Mare. Eggyel több üveg bort ittál a kelleténél. – szóltam rá.

- Nyaraláson vagyok, és ez egy lánybúcsú. Részegnek kellennem.

Megpaskoltam a kezét.

- Ezért lenne jó, ha te nem lennél undok részeg.

- Baszd meg, ribanc, én *nem* vagyok undok részeg. – rámeredtem, mire kacintott, és rám mosolygott – Csak viccelek.

Harmony letette a villát a tányérjára.

- Tele vagyok. És most?

America fondorlatos mosollyal előhúzott a táskájából egy kis háromkapcsos füzetet. Apró, gumidíszek lógtak az elején, amiken TRAVIS & ABBY, valamint az esküvőnk dátuma volt olvasható.

- Most játszani fogunk egy játékot.

- Miféle játékot? – kérdeztem aggódva.

Kinyitotta a kapsot.

- Mivel Cami holnapig nem tud itt lenni, ő készítette neked. – mondta, és megfordította, hogy elolvashassuk a festett szavakat az elején. – A Mit mondana a férjed? játék. Már hallottam róla. Nagyon mulatságos, bár tipikusan a *jövendő* férjedre vonatkozik. – folytatta, és izgatottan mocorgott a székén. - Szóval...Cami tette fel ezeket a kérdéseket Travis-nek a múlt héten, és elküldte velem a füzetet.

- Micsoda? – visítottam. – Miféle kérdéseket?

- Készülj fel, hogy kitaláld. – mondta, és intett a pincérnek, aki hozott nekünk egy teli tálca, mindenféle színű műanyag felespoharat.

- Ó, jaj! – nyögtem.

- Ha elrontod, iszol. Ha tudod, mi iszunk. Készen állsz?

- Persze – feleltem, és Kara-ra meg Harmony-ra pillantottam.

America megköszönte a torkát, és maga elé emelte a füzetet.

- Mikor jött rá Travis, hogy te vagy a nagy ő.

Egy pillanatig gondolkodtam.

- Azon az első pókerestén az apjánál.

Errrrr! America szörnyülködő hangot adott a torkából.

- Amikor rájött, hogy nem elég jó neked, és ez akkor volt, amikor meglátott. Igyál!

- Aú! – szólalt meg Harmony, és a mellkasához szorította a kezét.

Felkaptam egy kicsi műanyag poharat, és a számba döntöttem a tartalmát. Nyam. Nem állt szándékomban többet veszíteni.

- Következő kérdés! – kiáltotta America. – Mi az, amit a legjobban szeret benned?

- A főztöm.

Errrrr! Adta ki America megint azt a hangot.

- Igyál!

- Szar vagy ebben a játékban – jegyezte meg Kara szórakozva.

- Talán direkt csinálom. Ezek jók! – és újabb felest dobtam a számba.

- Travis válasza? A nevetésed.

- Wow – mondtam meglepve. – Ez annyira kedves.

- Melyik testrészedet szereted magadon a legjobban?

- A szememet.

- Ding, ding, ding! Helyes!

Harmony és Kara tapsoltak, én pedig meghajtottam a fejem.

- Köszönöm, köszönöm. Most pedig, igyatok ribik.

Felnevettek, és felhajtották az italaikat.

America lapozott, és elolvasta a következő kérdést.

- Mikor akar Travis gyerekeket?

- Hú – beszívtam az ajkam. – Úgy hét... nyolc év múlva?

- Egy évvel a diploma után.

Kara és Harmony ugyanolyan arcot vágtak, a szájuk „ó”-t formált.

- Iszom – mondtam. – De ezt még át kell beszélünk neki és nekem valamikor.

America a fejét rázta.

- Ez egy házasság előtti játék, Abby. Sokkal jobbnak kéne lenned benne.

- Fogd be! Folytasd!

Kara felemelte az ujját.

- Technikailag nem tudja befogni, és folytatni.

- Fogd be! – szoltunk rá egyszerre America-val.

- Következő kérdés! – mondta America. – Szerinted, melyik Travis kedvenc momentuma a kapcsolatotokban?

- Az este, amikor megnyerte a fogadást, és beköltöztem?

- Ismét helyes! – mondta America.

- Ez nem ér. Ezt nem értem – nyafogott Harmony.

- Igyál! Következő kérdés – folytattam mosolyogva.

- Mi volt az a dolog, amire Travis azt mondta, hogy sosem felejtí el, és te mondtál neki?

- Hú. Fogalmam sincs.

Kara előrehajolt.

- Találgass!

- Az első alkalom, amikor azt mondtam, szeretem őt?

America összehúzta a szemét, és gondolkodott.

- Gyakorlatilag tévedsz. Azt mondta, az volt az, amikor megmondtad Parker-nek, hogy Travis-t szereted! – America nevetésben tört ki, ahogy a többiek is. – Igyál!

America megint fordított egy oldalt.

- Melyik az a tárgy, ami nélkül Travis képtelen élni?

- A motorja.

- Helyes!

- Hol volt az első randitok?

- Gyakorlatilag a Pizza Shack-ben.

- Helyes! – mondta megint America.

- Kérdezz tőle valami nehezebbet, vagy kiűtjük magunkat – szólalt meg Kara, miközben leküldött egy újabb felest.

- Hmmm... – dűnnyögött America, és az oldalak közt lapozgatott. – Ó, itt van. Mit gondolsz, mi Abby kedvence benned?

- Ez milyen kérdés már? – kérdeztem. Várakozva néztek. – Ööö... a kedvencem benne, az ahogy megérint, amikor egymás mellett ülünk, de fogadok, hogy azt mondta a segge.

- A francba! – nyögte America. – Helyes! – ittak, majd megtapsolták az apró győzelmemet.

- Még egy – szólt America. – Mit gondol Travis, szerinted mi a legjobb ajándék neki?

Egy pillanatig haboztam.

- Ez könnyű. Az album, amit idén Valentin-napra kaptam tőle. És most igyatok!

Mindenki nevetett, és bár rajtuk volt a sor, az utolsó felest megosztottam velük.

Harmony egy szalvétával megtörölte a száját, segített nekem összeszedni az üres poharakat, és visszatenni a tálcára.

- Mi a terv, Mare?

America mocorgott, láthatóan izgatott volt attól, amit mondani készült.

- Benézünk a klubba, ez a terv.
Megráztam a fejem.
- Esélytelen. Már megbeszéltük.
America elbiggyesztette az ajkát.
- Nem – mondtam. – azért vagyok itt, hogy megújítsam az eskümet, nem indokot keresni a válásra. Találj ki valami mást.
- Miért nem bízik benned? – kérdezte America, a hangja vészesen hasonlított a vinnyogásra.
- Ha nagyon menni akarnék, elmennék. Csak épp tisztelem a férjemet, és inkább egyedül maradok, minthogy elmenjek egy füstös, fényes klubba, ahol megfájdul a fejem. Attól csak azon gondolkodna, hogy mi történhetett, és én ezt nem akarom. Már rég minden rendben van.
- Én tisztelem Shepley-t. De attól még eljárak klubokba egyedül.
- Nem, nem teszed.
- De csak mert eddig nem akartam. Ma este akarok.
- Nos, én nem.
America szemöldöke összeszaladt.
- Rendben. B-terv, pókerest?
- Nagyon vicces.
Harmony arca felragyogott.
- Láttam egy moziest szórólapját ma estére a Honeymoon Beach-en! Egyenesen a víz fölé feszítik a vásznat.
America grimaszolt.
- Unalmas.
- Nem, szerintem viccesen hangzik. Mikor kezdődik?
Harmony megnézte az óráját, és lehervadt a mosolya.
- Tizenöt perc múlva.
- Még odaérünk! – mondtam, és felkaptam a táskámat. – Légyszi fizess!

Travis

- Nyugodj le, haver! – mondta Shepley. Lenézett az ujjaimra, amik most idegesen doboltak a fém karfán. Biztonságosan földet értünk, és bedokkoltunk, de valamilyen okból, még nem engedtek ki minket. Mindenki csendesen várakozott arra halk *bing* hangra, ami a szabadságot jelenti. Valamiért a biztonsági öv *bing* hangjától, mindenki felugrott, nyomakodni kezdett a kézipoggyászokért, és azonnal a sorba állt. Ami azt illeti, nekem volt okom sietni, így a várakozás kifejezetten irritáló volt.

- Mi a fasz tart ilyen sokáig? – kérdeztem, talán túl hangosan. Egy nő előttünk, egy általános iskolás korú gyerekekkel, lassan megfordult, és alaposan megnézett. – Elnézést – fújtatva visszafordult.

Lenéztem az órára.

- El fogunk késni.

- Nem, nem fogunk – felelt Shepley az ő lágy, nyugtató hangján. – Még mindig rengeteg időnk van.

Oldalra nyújtóztam, és kinéztem a folyosóra, mintha az segítene.

- A légikísérők nem mozdulnak. Várj, az egyik telefonon beszél.

- Az jó jel.

Visszadőltem az ülésbe, és felsóhajtottam.

- El fogunk késni.

- Nem. Nem fogunk. Csak már hiányzik neked.

- Így van – mondtam. Tudtam, hogy szánalmasan festek, és még csak elrejtteni sem tudtam. Ez volt az első éjszaka, amit Abby és én külön töltöttünk, amióta házasok voltunk, és nyomorúságos volt.

Még egy év után is, alig vártam, hogy felébredjen, akkor is hiányzott, ha aludtam.

Shepley helytelenítően megrázta a fejét.

- Emlékszel rá, amikor te szórtál rám ennyi szart az ilyen viselkedés miatt?

- Te nem szeretted őket úgy, ahogy én Abby-t.

Shepley elmosolyodott.

- Tényleg boldog vagy, ember?

- Amilyen nagyon szerettem őt az elején, most még annál is jobban szeretem. Pont úgy, ahogy apa beszélt anyáról.

Shepley mosolyogva kinyitotta a száját, hogy válaszoljon, de ekkor a biztonsági öv fénye felvillant, és mindenki meglódult, hogy felálljon, felnyúljon, és elhelyezkedjen a sorban.

Elöttem az anya mosolygott.

- Gratulálok – mondta. – Úgy tűnik, ön sokkal jobban megoldotta, mint sokan mások.

A sor megindult.

- Nem igazán. Rengeteg kemény leckét kellett megtanulnunk korábban.

- Szerencsés ember. – felelte, a fiát maga előtt terelgetve a sorban.

Kurtán felnevettem, felidéztem a rengeteg elcseszést, összeveszést, de igaza volt. Ha mindent újra kezdhetnék, inkább elfogadnám a szenvedést az elején, minthogy könnyű legyen, és később szarjuk el a dolgokat.

Shepley és én rohantunk a csomagkiadóhoz, felkaptuk a táskákat, és már siettünk is kifelé, hogy taxit kerítsünk. Meglepődtem, amikor megláttam a fekete öltönyös férfit, aki egy megfakult táblát szorongatott, rajta vörös cirkalmas betűkkel ez állt: MADDOX PARTY.

- Hé – mondtam.

- Mistah Maddox? – kérdezte széles mosollyal.

- Mi vagyunk.

- Én Mistah Gumbs vagyok. Erre jöjjenek. - megragadta a nagyobbik táskámat, és kivezetett minket, egy fekete Cadillac Escalade-hez.

- A Ritz-Carlton-ban szálltak meg, ugye?

- Igen - felelte Shepley.

Bepakoltuk a maradék csomagjainkat a csomagtartóba, aztán beültünk a középső ülésre.

- Zsír! - mondta Shepley körülnézve.

A sofőr elindult, fel és le hajtott a hegyeken, körbe a serpentineken, és végig az út rossz oldalán. Zavaró volt, mert a kormány a nekünk megszokott oldalon volt.

- Jó, hogy nem béreltünk kocsit - mondtam.

- Igen, a balesetek túlnyomó többségét a turisták okozzák.

- Lefogadom - mondta Shepley.

- Nem nehéz, csak emlékezni kell rá, hogy te vagy közelebb a járdához. - tette hozzá, és a bal kezével egy karate-ütéssel a levegőbe csapott.

Tovább folytatta a mini idegenvezetésünket, rámutatott különböző dolgokra az út során. A palmafák alapjaiból mozdítottak ki, de a kocsik az út bal oldalán parkoltak, ami aztán tényleg összezavarta a fejemet. A magas hegyek, úgy tűnt, az egekig érnek, megszórva némi kis fehér foltokkal - amikről feltételeztem, hogy házak a hegyoldalon.

- Az ott a Havensight Sétány - mondta Mr. Gumbs. - Ahol az összes tengerjáró hajó horgonyoz, látják?

Láttam a nagy hajókat, de nem tudtam nem a vizet nézni. Még sosem láttam ennyire tiszta kékséget ezelőtt. Azt hiszem, ezért hívják Karibi kéknek. Kurvára hihetetlen volt.

- Milyen messze vagyunk?

- Itt is vagyunk - felelt Mr. Gumbs boldog vigyorral.

Végzőre, a Cadillac lelassított, hogy bevárja a közeledő forgalmat, utána elkanyarodott egy egyenes útra. Újra lelassított a biztonsági bódénál, beengedtek, aztán újabb hosszú út következett a szálloda bejáratáig.

- Kösz! - mondta Shepley. Borraival adott a sofőrnek, majd előhúzza a mobilját. Gyorsan megérintette a képernyőt. A telefon csókoló hangot adott - biztosan America. Elolvasta az üzenetet, majd bólintott. - Úgy tűnik, te és én Mare szobájába megyünk, ők pedig a tettekben készülnek.

Fintorogtam.

- Ez... furcsa.

- Gondolom, nem akarják, hogy meglásd Abby-t, egyelőre.

Mosolyogva megráztam a fejem.

- Ugyanilyen volt a múltkor is.

Egy szállodai alkalmazott odavezetett a golfkocsihoz, majd elvitt minket az apartmanunkhoz. Követtük a megfelelő szobába, és besétáltunk. Annyira... trópusi volt, elegáns Ritz-Carlton-osan trópusi.

- Megteszi! – mondta Shepley teli szájjal vigyorogva.

Összeráncoltam a homlokomat.

- A szertartás két óra múlva lesz. Itt kell várnom két órát?

Shepley felemelte az ujját, és a telefonra nyomta, majd felnézett.

- Nem. Láthatod majd, ha elkészült. Abby kedvéért. Nyilván neki is hiányzol.

Széles vigyor terült szét az arcomon. Nem tudtam megállni. Abby hatással volt rám, tizennyolc hónappal ezelőtt, egy éve, most, és az életem hátralévő részében. Elővettem a mobilomat.

Szeretlek, bébi.

OMG! Hát itt vagy! Én is <3!

Hamarosan találkozunk.

Lefogadhatod a hátsódba.

Hangosan felnevettem. Ezt én mondtam, mielőtt Abby a mindenem lett. Az utóbbi 365 napban folyamatosan azt bizonyította, hogy igaz lehet.

Valaki dörömbölt az ajtón, odaléptem, és kinyitottam.

Trent arca tűnt fel.

- Faszfej!

Felnevettem, megráztam a fejem, és intettem a testvéreimnek, hogy jöjjenek be.

- Gyertek be nyavalyás pogányok. Vár rám egy feleség, és egy szmoking a nevemmel.

Boldogan éltek, míg meg nem

Travis

Egy évvel azután a nap után, hogy a Vegas-i kápolna széksorai közt álltam, most megint Abby-re vártam, ezúttal egy kilátóban, mely minden irányban mélykék víztömegre nézett St. Thomas körül. Meghúztam a csokornyakkendőmet, és örültem, hogy legutóbb voltam annyira okos, hogy ne viseljem, de persze akkor nem kellett szembesülnöm America "látomásával".

Az egyik oldalon fehér székek sorakoztak üresen, a háttámlájukat lila, és narancsszín szalagokkal díszítették, a másik oldalon az óceán. Fehér szalag szegélyezte a folyosót, ahol majd Abby végigsétál, és mindenhol rengeteg lila, és narancsszín virág volt, amerre csak néztem. Remek munkát végeztek. Még mindig jobban értékeltem az első esküvönket, de ez sokkal inkább volt olyan, amiről minden lány álmodik.

És akkor, amiről minden fiú álmodik, kilépett a fák és bokrok sora mögül. Abby egyedül állt, üres kézzel, hosszú fehér fátyol omlott le félig feltűzött, félig leengedett hajából, kirobbant a meleg Karibi illatok közt. Hosszú fehér ruhája testhezálló volt, és kissé ragyogott. Talán szatén. Nem tudtam biztosan, de nem is érdekelt. Csak egy dologra tudtam figyelni, és az ő volt.

Átugrottam a négy lépcsőt, ami a kilátóhoz vezetett, a feleségemhez kocogtam, és az utolsó sor széknél találkoztunk.

- Ó, Istenem! Pokolian hiányoztál! – mondtam, és a karomba zártam.

Abby ujjai a hátamba nyomódtak. Három napja ez volt a legjobb, amit éreztem, amióta búcsúzólul átöleltem.

Nem beszélt, csak idegesen kacarászott, de tudtam, hogy ő is boldog, amiért láthat. A múlt év annyira más volt, mint a kapcsolatunk első hat hónapja. Teljesen elkötelezte magát felém, ahogyan én is elköteleztem magam amellett, hogy olyan ember legyek, aki megérdemli őt. Jobb volt, és az életünk remek volt.

Az első hat hónapban folyamatosan vártam, hogy valami rossz történjen, ami elszakítja őt tőlem, de aztán berendezkedtünk az új életünkbe.

- Káprázatosan gyönyörű vagy – mondtam, miután visszahúzódtam, hogy jobban megnézzem.

Abby felnyúlt, és megérintette a hajtókámat.

- Ön sem annyira rossz, Mr. Maddox.

Néhány csók, ölelés, és történet után, (melyben kiderült, hogy mindkettőnknek egyformán eseménytelen volt a lány- és legénybúcsúja – leszámítva Trent sztriptíz műsorát) a vendégek kezdtek szállingózni.

- Gondolom, ez azt jelenti, hogy el kell foglalnunk a helyünket. – mondta Abby. Nem tudtam elrejteni a csalódottságomat. Egyetlen másodpercre sem akartam többé távol lenni tőle. Abby megérintette az államot, majd lábujjhegyre állt, és arcon csókolt – Hamarosan látjuk egymást.

Elsétált, és újra eltűnt a fák mögött.

Visszamentem a kilátóhoz, még mielőtt a sok szék megtelt volna. Igen, ezúttal közönségünk is volt. Pam a menyasszony oldalán ült az első sorban, a nővérével, és a sógorával. Egy maroknyi Sigma Tau testvérem ült a hátsó sorokban, apám régi cégtársával, a feleségével, és a gyerekeikkel. A főnököm, Chuck, és az aktuális heti barátnője, mind itt voltak, America nagyszülei is, és Jack bácsikám, Deana nénikém. Apa az első sorban ült a vőlegény oldalán, és kordában tartotta a bátyáim randipartnereinek csoportját.

Shepley a tanúmként állt mellettem, a kísézőimmal, Thomas-al, Taylor-al, Tyler-el és Trent-el. Mind végignéztük, ahogy eltelik egy újabb év, és sok mindenben mentünk keresztül, bizonyos értelemben sok mindent elveszítettünk, és mégis összejöttünk, mint egy család, hogy olyasmit ünnepeljünk, ami jó a Maddox-oknak. Elmosolyodtam, és biccentettem, amikor a férfiak felálltak velem. Mindig is bevehetetlen erőd voltak, ahogy a gyerekkoromból emlékszem rájuk.

A szemem a távoli fákra szegeztem, ahogy a feleségemre vártam. Most már bármelyik pillanatban kiléphet, és mindenki láthatja, amit én már egy évvel ezelőtt, és elámulhatnak, pontosan, ahogy én.

Abby

Egy hosszú ölelés után Mark lemosolygott rám.

- Gyönyörű vagy. Annyira büszke vagyok rád, kisszívem.

- Köszönöm, hogy átal - feleltem kissé zavartan. Belegondoltam mindabba, amit értem tettek ő és Pam, és forró könnyek gyűltek a szemembe. Kipislogtam őket, mielőtt esélyük lett volna lecsöppenni az arcomra.

Mark megcsókolta a homlokomat.

- Szerencsések vagyunk, hogy az életünk része vagy, kölyök.

Megszólalt a zene, jelezve Mark-nak, hogy felkínálja a karját. Elfogadtam, és lesétáltunk a rövid, csendes sétányon, amit vaskos, virágba borult fák öveztek. America aggódott, hogy esni fog, de az ég csaknem tiszta volt, és a nap erősen sütött.

Mark a fasor végéhez vezetett, megkerültük a sarkot, és megálltunk Kara, Harmony, Cami, és America mögött. America kivételével mind lila, pánt nélküli, szatén miniruhában voltak. A legjobb barátnőm narancsszínt viselt. Mind abszolút gyönyörűek voltak.

Kara halványan rám mosolygott.

- Azt hiszem, a gyönyörű sorscsapás egy gyönyörű esküvőbe fordult át.

- Történnek még csodák – válaszoltam, emlékeztem a beszélgetésre, ami kettőnk közt zajlott, és most úgy tűnt, egy emberöltővel ezelőtt volt.

Kara halkán felnevetett, bólintott, majd két kézbe szorította a kis csokrát. Megkerülte a sarkot, és eltűnt a fák mögött. Hamarosan követte őt Harmony és Cami.

America megfordult, a nyakam köré hurkolta a karját.

- Szeretlek! – mondta vinnyogva.

Mark megszorította a kezét, én ugyanezt tettem a csokrommal.

- Mi jövőnk, kölyök.

Megkerültük a sarkot, és a lelkész intett, hogy mindenki álljon fel. Láttam a barátaim, és az új családom arcát, de csak akkor akadt el a lélegzetem, amikor megláttam Jim Maddox könnyáztatta arcát.

Küzdenem kellett, hogy összeszedjem magam.

Travis értem nyúlt. Mark a kezünkre helyezte az övét. Ebben a pillanatban annyira biztonságban éreztem magam, a két legjobb ember fogott, akiket ismertem.

- Ki adja át ezt a nőt? – kérdezte a lelkész.

- Az anyja és én – a szavaktól ledermedtem. Mark egész héten azt mondta a próbákon, hogy *Pam és én*. Ahogy meghallottam, már nem tudtam visszatartani a könnyeimet, feltörtek, és kibuggyantak.

Mark arcon csókolott, ellépett, és én ott álltam a férjemmel. Ez volt az első alkalom, hogy szmokingban láttam. Frissen borotválva, és nemrég hajat is vágatott. Travis Maddox olyan szépséges volt, amilyenről minden lány álmodozik, és ő volt az én valóságom.

Travis gyengéden letörölte az arcomat, aztán felleptünk a kilátó emelvényére, pontosan a lelkész elé.

- Azért gyűltünk ma egybe, hogy megünnepeljük egy eskü megerősítését...

- kezdte a lelkész. A hangja beleolvadt az óceán morajlásába, ahogy háttérben megtört a sziklákon.

Travis lehajolt, megszorította a kezem, és ezt suttogta:

- Boldog évfordulót, Gal!

A szemébe néztem, ugyanúgy telve volt szerelemmel, és reménnyel, mint egy évvel ezelőtt.

- Ez az első, az összes többi hátravan, örökké – súgtam vissza.

Egy kis Valentin napi meglepi a végére

Online novella Jamie McGuire-től

Mrs. Maddox

A tükör nyikorgott, ahogy a törölközővel letöröltem róla a párát. Különösen hosszan időztem a forró vizes zuhany alatt, ahogy az is sok időmbe telt, míg hazavezettem az óráról, és sokáig tartott, hogy megtaláljam a tökéletes ajándékot Travis-nek. Ma semmi sem romolhat el. Ki akarom élvezni minden pillanatát a férjemmel.

A férjem. Még most, közel egy évvel később is olyan idegenül hangzott ez a titulus. Ha valaki azt mondta volna nekem, amikor az egyetemre jöttem, hogy férjhez megyek még mielőtt befejezem az első évemet, tuti, hogy bemutatok neki. Néhányak egyszerűen nem házasulós típusok. Én közéjük tartozom, és Travis is. Valahogy mégis nemcsak, hogy működött, az elmúlt év volt életem legboldogabb időszaka.

A törölköző a földre esett, én pedig lenéztem, és a sötét, elegáns vonalakat vizsgáltam a bőrömön. Óvatosan megnyomtam az ujjaimmal, és a tinta megnyúlt, aztán elengedtem, és az ujjbegyemet végigfutattam az összes finom vonalon. Még mindig Mrs. Maddox voltam, és egyszer sem bántam meg az emléket, amit összekapcsoltam azzal, hogy megcsináltattam a tetkót, és az örült ötletet, hogy elrohanjak Vegas-ba, és férjhez menjek. Nem csak, mert így volt helyes a tragédia után. Megfogadtam, hogy soha többé nem megyek vissza Las Vegasba. De ez az istentől elrugaszkodott város volt a tökéletes alibi mindkettőnk számára, hogy elengedjük a démonjainkat, és újrakezdjük. Mindent magunk mögött hagyni szimbolikus volt, és én nem tudtam, hogyan csinálhatnánk másképp.

Épphogy befejeztem a hajszárítást, a mobilom rezegni kezdett a pulton. America neve villant föl a kijelzőn.

- Hello!

- Szióóka! Nem beszélhetek hosszan. Shep most ért haza, és máris nyaggat, hogy induljunk. Csak boldog Valentin napot akartam kívánni, ha már nem

jöttök ma este. Csak azért, mert házasok vagytok, még nem jelenti, hogy nem járhattok szövés bulikra, ugye tudod.

- Tudom, de ez sosem volt Trav világa, és egyértelműen az enyém sem. Nem akarjuk az első Valentin napunkat egy összeröffenésen tölteni, Mare.

- Ne felejtse el, hogy a tavalyi Sig Tau-s Valentin-összeröffenésen jöttetek össze újra, te és Mr. Maddox.

Az emlék éles részletességgel jött elő.

...és a maximális, kibaszott borzalomra, hogy az ember elveszíti a legjobb barátját, mert annyi esze sincs, hogy ne szeressen bele!

Nos, hozzád tartozom! ...Hozzád tartozom.

America hangja visszarángatott a jelenbe.

- Ne ítéld el. Legalább már nem vagyunk gólyák többé, és Shepley-nek nem kell úgy körberohangálnia, mint egy kibaszott kifutófiúnak.

Felkuncogtam, ahogy elképzeltem, aztán lenéztem az órára, Travis bármelyik percben itthon lehet.

- A régi szép napok.

- Amúgy... ahogy mondtam, nem lóghatok sokáig a telefonon. De elfelejtettem szólni korábban az osztályban, részben, mert próbáltam lépést tartani Dr. Hunter 300 mérföld per óra sebességével, és mert minden áldott órán ott van veled a hülye férjed, szóval már sosincs egy nyugodt percünk.

Elmosolyodtam. Nagyban megkönnyítette, hogy összehangoltuk az órarendünket, és a tanulást, de nem voltam tudatlan. Az, hogy gyűrűt húzott az ujjamra, valamennyire lenyugtatta Travis-t, de sosem higgadt le teljesen. Bármiféle próbálkozás, közel sem volt vészes, de Travis csak Travis, és bármekkora tiszteletet követelt meg az irányomban a barátjaként, majd a barátnőjeként, azt most tisztelesen követelte, mint a feleségének.

- Boldog Valentin napot neked és Shep-nek, Mare. Még mindig tetszik az új lakás?

- Imádom – sóhajtotta.

- Kaptál már gyűrűt?

- A francba nem!

Felnevettem. Shepley örült nekünk, amikor visszatértünk, de rettegett attól, hogy America elvárja majd tőle, hogy kövesse a példát. Szerencséjére America-nak komolyabb fenntartásai voltak azzal szemben, hogy harmincéves kora előtt házasodjon, mint neki.

- Travis hamarosan itthon lesz.

- Ja. – lehelte. – Jobb, ha én is megyek. Szeretlek.

Visszatettem a mobilt a pultra, és összeráncoltam a homlokomat, mert tudtam, hogy most már sietnem kell. Amint befejeztem az utolsó hajtincsem bodorítását. Az ajtókilincs kiadta a szokásos csörgő, és kaparó hangokat,

jelezve, hogy Travis hazaért. Ezernyi apró kopogó hang spurizott át a padlón, és közeledett az ajtóhoz. Toto a fotelben ücsörgött, ott várta, és figyelte az ablakból minden nap ebben az időben. Amint a kulcs besiklott a zárba, Toto, felugrott a fotelból, és az ajtóhoz nyomult, várta, hogy megünnepelje Travis érkezését.

Travis hazadobott az órák után, aztán ment is dolgozni néhány órát minden este. Travis utolsó bunyója egy időre bebiztosította, de a Hellerton (Keaton Hall, valószínűleg csak elírás, de ez van az angol szövegben)-beli tűz után, nem kapta meg a pénzét. Az én megtakarításomat feléltük Mick tavalyi akciója miatt, és a Kört a tűz után feloszlatták. Travis amúgy is megígérte, hogy nem verekszik többet, de a "jól élünk" színvonalunkból eljutottunk a diákkölcsönből, és részmunkából élők szintjére. Nem volt annyira rossz, de meg kellett barátkoznunk vele.

Esténként mindketten tanítottunk – én az algebra, és a számтан különböző nehézségeivel segítettem megküzdeni a diákoknak, Travis pedig minden mást tanított – de a legtöbb számlánkat abból a pénzből fizettük ki, amit az írásaival keresett. Az illegális, és veszélyes munkák jobban fizetnek, és a rossz szokások nehezen halnak el.

Travis bakancsa három gyors lépést tett meg a lakásban, aztán visszakozott. A topogó léptek zajától fölfelé görbült a szám. Az idei év első hava kétcentis mocskos sarat eredményezett az utcán, ő pedig tudta, hogy reggel takarítottam, hogy ne az órák után kelljen. Letörölte a bakancsát.

- Bébi! Itthon vagy?

- Itthon vagyok! – énekeltem, miközben a spirállal épp kifestettem a szempillámat.

Bekopogott a fürdőszoba ajtaján.

- Ne gyere be!

- Egész nap nem láttalak – mordult fel.

- Három órája láttál.

Egy rövid szünet után Travis ujjai elkezdtek az ajtón dobolni.

- Láttam ott kint egy ajándékot. Jól sejtem, hogy az enyém?

- Nem, Toto-é.

- Ez nem vicces!

Felnevettem.

- Igen, Trav, a tiéd.

- Nekem is van valamim a számodra, úgyhogy kapd össze a seggedet!

- A tökéletességhez idő kell.

- Ha láttad volna magad ma reggel, tudnád, hogy ez nem igaz.

Tizenöt perccel később belebújtam a piros baby doll ruhába, amit America-tól vettem kölcsön, és besétáltam a nappaliba, ahol Travis állt. A tévét nézte, az egyik kezében távirányító, a másikban egy üveg sör. A pókerarcom nehezen állta, hogy nyakkendőt viselt. Ez hivatalos: már láttam mindent.

Travis vetett rám egy pillantást a szeme sarkából, aztán megfordult.

- Káprázatos. Nagyon, nagyon szerencsés fickó vagyok. – mondta, és hozzám sétált, míg végül a karjába vont. Az ajka gyengéden simult az enyémhez, aztán az arcomra vándorolt, el a fülemhez, majd le a nyakamon a kulcscsontomhoz.

- Nyakkendőt vettél – suttogtam lágyan.

Elhúzódott, és lenézett.

- Nagyon idétlenül fest?

- Nem. Olyan vagy... Azon gondolkodtam, hogy javasolni fogom, hogy maradjunk itthon.

Elmosolyodott, és büszkén végigsimított a nyakkendőjén.

- Jó, mi? – megragadta a kezem. – Ez kurvára remekül hangzik, de foglalásunk van. Gyere!

Kézen fogva kivezetett, megállt az ajtónál, és felsegítette a kabátomat. A február különösen brutális volt. Ha nem esett, vagy ónos hódara hullott, az ég bokáig érő havat okádott. Travis lesegített a lépcsőn, megbizonyosodva, hogy nem esem el a túsarkúban, de amikor elértük a járdát, felemelt a karjába.

A tarkójára simítottam az ujjaimat, és az orromat a fülcimpája alá bújtattam. Hihetetlen illata volt. Minél többet gondoltam rá, annál többet gondoltam arra, hogy otthon kellett volna maradnunk.

Fél órája ültünk a helyi olasz étterem, a Rizoli bárjában. Travis Parker szüleinek az éttermébe hozott, felöltött bennem a gondolat, de úgy döntöttem, nem említem meg neki. A hely zsúfolásig volt, de szerencsére találtunk két üres helyet a bárban, amíg az asztalunkra vártunk.

Belekortyoltam a koktélobba, és észrevettem, hogy Travis fintorog.

- Mi a baj?

- Szerettem volna, hogy a ma este különleges legyen. Ez annyira béna.

- Béna? Ez az egyik kedvenc éttermem.

- Igen, de akkor is... átlagos. Azt akartam, hogy az első Valentin napunk, nem tudom, emlékezetes legyen, azt hiszem. Nézz végig az embereken, mind ugyanazt csinálják, mint mi.

- Ez nem rossz dolog.

Egy nő keresztülkiabált a számtalan dűnnyögő beszélgetésen a teremben.

- Maddox?

- Gyerünk – mondta Travis, lelépett a bárszékről, és felém nyújtotta a kezét – Menjünk.

- De – feleltem, és a nő felé mutattam. – Most mondta a nevünket.

Travis elmosolyodott a gödröcskék belemélyedtek az arcába.

- Gyere, Gal!

Nem szóltam többet, leszálltam, megfogtam a kezét, és követtem kifelé. Csak annyira állt meg, hogy egy gyorsbüfében vegyen valami vacsorát, aztán mentünk is tovább. Kanyar követett kanyart, és Travis az egyetem felé vezetett.

- Ugye nem a Sig Tau partira viszel?

Travis arca undorodva eltorzult.

Már volt tippem, hova megyünk, amikor csak pár tömbnyire voltunk, de nem volt biztos, amíg Travis le nem állította a kocsit a Bartlen Hall előtt, akkor már tudtam, mire készül.

- Csak viccelsz, igaz?

- Nem – felelte, becsapta a vezető oldali ajtót, és futva megkerülte a kocsit, hogy kinyissa az enyémet.

Megfogta a kezemet, és gyorsan, csendesen elindultunk az épület hátulja felé.

- Nem – mondtam, ahogy a nyitott pinceablakra meredtem.

Travis már elhátrált, és leugrott, mielőtt tovább tiltakozhattam volna.

- Ugyan, Galamb!

A föld még havas volt. Vizes leszek, fázni fogok, és azonnal házsártos leszek.

- Nincs az az isten!

Travis keze kivágódott a pince sötétjéből, pont, ahogy egy macska kinyúl az ajtó alatt.

- Olyan lesz, mint régen!

- Nem, és nem, Travis. A francba, nem!

- Kezd egyre magányosabb lenni idelent.

- Ez egy borzalmas ötlet.

- Elrontod a tervemet!

- Őrült vagy! Ez még csak nem is az én ruhám, és arra kérsz, hogy tegyem tönkre!

- Ahhoz még egy kicsit korán van.

Szinte hallottam, ahogy próbál nem nevetni. Összefontam a karomat. Hosszú szünet után Travis hangja kúszott fel, halkán, elszántan.

- Kérlek?

- Jól van – forgattam a szemem.

Két meghátrálással, egy sikollyal, és egy zuhanással később, Travis karjában voltam a Bartlen épület pincéjében, ahol először találkoztunk.

Travis a mobilját használta, hogy megvilágítsa az utat, én pedig követtem a folyosók szövevényén át. Végül a folyosók egyike egy hatalmas, ismerős terembe torkolt. Az üvöltöző, részeg, vállt vállnak vető szövis srácok nélkül nagyobbak tűnt, és kevésbé... fülledtnek.

Szinte hallottam, ahogy Adam hangja a mikrofonban harsog, és éreztem a felrobbanó energiát, amikor Travis a terembe lépett. Eszembe jutott a kardigánomra fröccsenő vér, és ahogy a pillantásom lesiklott a kasmírról a fekete pár bakancsra.

Travis a terem közepére húzott. Az emlék, ahogy letörli a vért az arcomról, és belekeni valakibe, aki ott volt a közelünkben, most visszapörgött a fejemben.

- Galamb - mondta Travis majdnem egy időben azzal, ahogy az emlékemben mondta.

- Itt kezdődött minden.

- Ahol először megláttalak. Amikor felforgattad az egész kibaszott világomat. - lehajolt, és megcsókolta az arcomat, aztán átnyújtott nekem egy aprócska dobozt. - Nem sok. De spórolnom kellett rá.

Kinyitottam, és széles, nevetséges vigyor terült szét az arcomon. Egy kabalakarkötő volt.

- Ez a mi történetünk - mondta.

Egy kardigán, egy pár dobókocka, egy zöld kő, rajta lóherékkel. Felnéztem Travis-re.

- Ez akarja jelképezni a fogadásunkat - mondta a kockára mutatva. - és ez az első estét, amikor táncoltunk - mutatott a piros kőre.

A következő kabala egy motor volt, aztán egy szív.

- Az első alkalomért, amikor azt mondtam, szeretlek?

- Ja - úgy tűnt tetszik neki, hogy én magam találtam ki.

- És ez? - kérdeztem, és egy kártyapaklira mutattam. - Pókerest apádnál? - Travis megint mosolygott. A következő egy pulyka volt, én pedig felnevettem. A következő kő koromfekete volt.

- Azért az időért, amit külön töltöttünk. Életem legsötétebb időszaka.

A következő egy láng alakú medál volt. Nem szerettem a tűzre gondolni, de ez is része volt a történetünknek, és így a mi részünk is volt. A következő egy gyűrű volt.

Felnéztem rá.

- Ez tényleg nagyon csodálatos.

- Van még hely többnek is. Ezek még csak a történetünk kezdetét jelentik, Gal.

A csuklóm köré helyeztem a karkötőt, Travis segített a kapoccsal, aztán eljátszadozott a mobiljával egy kicsit, letette egy kis asztalra, ami néhány lépésnyire volt. A kezemet a vállára húzta, és akkor megszólalt a zene. Az a dal volt, amire egy évvel ezelőtt a születési partimon táncoltunk.

- Nem is sejtettem - mondtam.

- Mit?

- Hogy ilyen szentimentális vagy.

- De igen, sejtetted.

A vállára hajtottam a fejem, boldogan, hogy most megcsókolhatom, amikor véget ér a dal. Amint a zene elhallgatott, az ajkamat az övéhez érintettem, átadtam neki egy tiszta piros tasakot.

- Nekem kellett volna előbb odaadnom. A karkötőt nehéz felülmúlni.

- Nem számít, mi ez Galamb. Te már megadtál nekem mindent, amit csak akartam.

Vége